

SIMONE ELKELES

author of Perfect Chemistry

return
to
paradise

SIMONE ELKELES

**NÁVRAT
DO**

RÁJE

RETURN TO

PARADISE

Preklad

<http://prekladyknih.blog.cz/>

Míša

Ebook

aktualiss

ebooky@centrum.sk

Ca1eb

In ěkteří lidé jsou sakra šťastný. Bohužel, já nikdy nebyl jeden z těchhle lidí. Vlastně si myslím, že jsem jeden z těch lidí, kterým je určeno dostat se vždycky do křížové palby. Takže teď sedím na zadním sedadle hlídkového vozu s pouty zaklapnutými na zápěstích a přemýšlím o svém prvním zatčení téměř přede dvěma lety.

Byl jsem opilý.

Byl jsem zatčen.

A byl jsem zatčený za zločin, který jsem nespáchal.

Ačkoliv na tom nezáleželo. Tak jako tak jsem byl rok zavřený ve vězení, hlavně proto, že jsem přiznal vinu za sražení a jízdu v opilosti.

Tentokrát jsem byl zatčený za drogy. I když jsem nehulil, nepolykal, nešňupal, nepíchal si, nebo nenakupoval tohle svinstvo. Dobře, přiznávám, bydlím v drogovém domě. To jen proto, abych si udržel střechu nad hlavou a ingoruju ilegální věci, které se kolem mě dějí, jinak bych musel bydlet na ulici.

Zvolil jsme si střechu. Při pohledu zpět to možná nebyla nejmoudřejší volba. Zrovna teď mi zní život na ulici jako dost lákavá možnost. Nic není horší než být zatčený jako zvíře v kleci a zřící se vlády nad svým vlastním životem. Říkají vám kdy jít na záchod, do sprchy, kdy se holit, jíst a spát, to není moje ideální představa ráje.

Na druhou stranu, Paradise, kde jsem vyrůstal také není ráj. Zajímalo by mě, jestli ráj není jen nějaké slovo ve slovníku s definicí: tohle kurva neexistuje.

Opřel jsem se o zadní sedadlo policejního vozu, přemýšlím jak se z tohoto sakra dostanu. Nemám peníze, nemá skutečné přátele a moje rodina...no, nejsem s nimi v

kontaktu do té doby, co jsem před osmi měsíci opustil Paradise.

Když jsme dorazili na policejní stanici, policejní doprovod mě dovedl k ženě, která má zajímavou práci, pořídit mou policejní fotografii. Pak mě policajt směřuje ke stolu a představí se mi jako poručík Ramsey.

"Nezkoušej nic hloupého," řekl mi, když mi odemykal pouta na pravém zápěstí a zajistil je ke kovovému háku na jeho stole, takže i kdybych chtěl utéct, budu sebou muset tahat padesáti librový stůl. Netřeba dodávat, že nikam nejdu.

Poté co se mě vyptával na spoustu otázek, nechává mě o samotě. Podíval jsem se na Ria, jednoho z mých pěti spolubydlících. Všichni jsme byli zatčeni ve stejnou dobu, když Rio a jeden další z našich spolubydlících prodávali sračkovej pervitin třem klukům, kteří pokud by jste se mě ptali, vypadali jako tajní policajti, kteří se za drsné gangstery jen převlékli. Myslím, že to byl zlatý zub jednoho z týpků, který je prozradil. Vypadal jako by

byl nalepený a mohl bych přísahat, že ho v jednom momentě ztratil a spolkl.

To byl těsně předtím než vytáhli zbraně a křičeli na nás, abychom si klekli na zem s rukama za hlavou. Já jsem sledoval nějakou reality show o zastavárně, protože to poslední co jsem chtěl bylo zapojit se do Riova obchodu.

Rio se mě párkrát ptal jestli bych mu nepomohl udělat nějaký kšeft a já to udělal. Ale nezapojil jsem se do prodeje drog klukům, kteří byli tak zoufalí dostat dávku, že by mi za to dali svůj poslední halíř. Naposledy, když jsem měl prodávat drogy pro Ria, to byl chlápek se třemi dětmi. Přivezl svoje tři děti do našeho domu a když jsem viděl jejich dlouhé, strhané tváře a jejich otrhané oblečení, nemohl jsem to udělat. Ne že by to ze mě dělalo dobrého člověka nebo něco, zvláště protože vím, že když jsem mu to neprodal já, udělal to někdo jiný.

"Poslouchej, Calebe," říká Ramsey, když otevřel složku s mým jménem na přední straně. "Dostal jsi se do velkého maléru.

Chicagští soudci nejsou shovívaví k opakovaným trestancům, zvláště když žijí v drogovém domě s pervitinem a Z-tabletami v hodnotě více než pět tisíc dolarů."

"Nejsem dealer," řekl jsem mu. "Pracuji v Chicagských Recyklacích."

"Jen to že máš práci, ještě neznamená, že nedealuješ." Zvedne svůj telefon a podá mi sluchátko. "Máš právo na jeden hovor. Řekni mi číslo jaké mám vytočit."

Položil jsem sluchátko na stůl. "Vzdávám se svého práva na hovor."

"Rodina? Přátelé?" navrhuje mi.

Vrtím hlavou. "Žádné nemám."

Ramsey vrací sluchátko zpátky na telefon. "Nechceš aby za tebe někdo zaplatil kauci? Soudce stanoví kauci ještě dnes nebo zítra. Měl by jsi být připravený."

Když nereaguji, projíždí mojí složku. Vzhledne po několika minutách. "Tady se píše, že tvým poradcem pro přechod byl Damon Manning."

Damon Manning se měl ujistit, že se budu držet od malérů dál, když mě propustili z

vězení. Byl to velký černoš, který děsil mámu k smrti, když chodil do našeho domu na plánované návštěvy. Damon mi přidělil veřejně prospěšné práce a neustále mě dusil ohledně přechodu z vězení do domácího prostředí. Ten chlap nedával jedno slovní odpovědi nebo nemlčel. Ten chlap byl drsňák, který si z nikoho nedělal ani hovno a když jsem něco poslal, dal mi na vědomí, že bych se měl raději sebrat nebo osobně poví soudci ať mě znovu zavře. Já nepochyboval o tom, že by to udělal.

Ramsey na kousek papíru poznamenal číslo a položil ho přede mě.

"Co je to?"

"Číslo Damona Manninga."

"A proč bych ho měl chtít?" ptám se ho.

"Pokud nemáš přátele nebo rodinu, kteří by za nebe zaplatili kauci, doporučuji ti mu zavolat."

Zavrtěl jsem hlavou a říkám, "Ani náhodou."

Ramsey ke mně přistrčil telefon a opřel se do křesla. "Zavolej mu. Když to neuděláš ty, udělám to já."

"Proč?"

"Protože jsem četl Damonovu zprávu o tobě a on se jen zřídka ve svých posudcích mylí."

"Co napsal?" Že jsem byl totální sráč, který si zaslouží být trvale pod zámkem?

"Proč mu nezavoláš a nezeptáš se ho sám? Jsi ve velkých potížích, Calebe. Potřebuješ na své straně někoho, kdo ti pomůže."

Podíval jsem se na telefon a frustrovaně zavrtěl hlavou. Ramsey nevypadá jakože mám na výběr. Zvedl jsem telefon a vytočil číslo.

Odkašlal jsem si. "Ehm...tady Caleb. Caleb Becker."

"Proč mi voláš?"

"Mám trochu potíže," říkám, pak si znovu odkašlávám. Zhluboka jsem se nadechl a váhavě vybreptnul.

"Potřebuji tvou pomoc."

"Pomoc? Nevěděl jsem, že to slovo znáš."

Stručně jsem mu vysvětlil situaci. Několikrát těžce vzdychl, ale řekl, že je na cestě na stanici. Po mém hovoru jsem doveden do zadržovací cely a čekám na něj. O hodinu

později mi bylo řečeno, že mám návštěvu a jsem odveden do jedné z výslechových místností. Ach, páni. Pokud by věci nebyli už dost špatné, měl bych pocit že to bude ještě horší, když nasraný Damon vešel do místnosti kovovými, neprůstřelnými dveřmi.

"Do čeho ses to kurva dostal, Beckere?"

"Do zkurvenýho maléru," řekl jsem mu.

Damon si zkrříží ruce na hrudi. "Přísahal bych, že jsi byl kluk, který udělal jednu chybu a chystal se svůj život otočit k lepšímu." Do tváře se mu dostane vzdálený, téměř smutný výraz, ale rychle ho zamaskoval. "Musím přiznat že mi připomínáš mě samotného, když jsem byl ve tvém věku."

"Jo, dobře, byl jsi zjevně špatný."

Přimhuřuje na mě oči. "Byl?"

Tohle není způsob jak by to mělo být. Opustil jsem Paradise, abych udělal všechno líp, ale podařilo se mi věci akorát posrat. Podíval jsem se Damonovi přímo do očí. "Neudělal jsem to," řekl jsem mu.

"Nejsem dealer."

"Proč bych ti měl věřit?"

"Protože je to pravda." Vydechl jsem, vím že je to ztracený případ, hájit sám sebe, ale dělám to tak jako tak. "Nečekám, že mi budeš věřit."

"Lhal jsi mi v minulosti?"

Přikývl jsem.

"O čem."

Zavřel jsem oči a zavrtěl hlavou. Nemůžu Damonovi říct, že jsem to nebyl já, kdo srazil Maggie. Řekl jsem Leah, že si to tajemství vezmu do hrobu. Nemůžu zradit své vlastní dvojče. Ne teď a ani nikdy jindy. "Zapomeň na to."

"Jsi na špatné cestě," řekl mi Damon.

"Neměl jsem na vybranou." Dlouze a pomalu jsem vydechl, rozhodnutý se s ním vyrovnat. Jen o některých věcech. "Zjistil jsem, že je moje matka závislá na lécích. Myslím, že když jsem byl doma, bylo to jen horší. Pořád chtěla předstírat, že je vše v pořádku. Celá moje rodina šla do háje. Maggie byla jediná, která mě držela při smyslech, ale nemohl jsem se s ní vídat bez keců policajtů, svojí rodiny a dokonce i tvých."

Jednou jsi řekl, že bych měl opustit Paradise pokud se od Maggie nedokážu držet dál. Takže jsem tady."

"Život s drogovými dealery není nejlepší možnost," říká Damon.

"Byla to střecha nad hlavou."

"Vždycky existují jiné možnosti, než žít s kriminálníky," řekl mi Damon.

"Jo, jasně." Dívám se dolů na rudou značku od pout na své levé ruce. Vypadá to teď jako jediná možnost.

"Jsem z tebe opravdu zklamaný."

Zklamání je lepší než vztek. Viděl jsem vzteklého Damona. Ztuhne jako býk s trnem v zadku. Sakra, když jsem dostal vyloučení ze školy, Damon vypadal připravený nakopat mi bez pomoci prdel. Ten chlap je obrovský a musí vážit téměř osmdesát liber. Já nejsem lehká váha, ale on by se na mě mohl posadit a rozdrtit mi kosti.

"Hned budu zpátky," řekl Damon, pak odešel a nechal mě v místnosti samotného.

Ramsey se vrátil o půl hodiny později s Damonem v patách. Důstojník se posadil na

okraj stolku a podával se na mě. "Měl jsi štěstí, chlapče."

Zavřou mě do vězení. Necítím se zrovna teď moc šťastně.

"Právě jsem mluvil se soudcem Hudsonem," říká Damon. "Dnes odpoledne bude tvá obžaloba a já zaplatím kauci. Mám přítele právníka u okresního soudu, který ti pomůže."

"Proč to pro mě děláš?" ptám se.

"Protože kdysi někdo udělal to samé pro mě. Je tu jedna podmínka," říká.

A je to tady. Sekyra se chystá udeřit. "Co?"

Můj bývalý poradce má ve tváři přísný výraz. "Připojíš se k Re-START."

"Co to je?"

"Je to skupina dětí, jejichž život byl ovlivněn bezohlednou jízdou dospívajícího řidiče. Budeme spolu měsíc cestovat a každý účastník bude sdílet svůj příběh s různými skupinami dětí ze severozápadu. Bude to drsný, takže nečekej žádné hotely nebo královské zacházení. Budeme ubytováni na kolejích a v kempech. Tohle zatčení není o drogách. Je to přímý výsledek tvé nehody v

Paradise. Připoj se k programu a pomoz druhým. Pokud nebudeš souhlasit, že půjdeš se mnou, jdu odtud pryč. Pokud odejdu, nepochybuji o tom, že tě zamknou a zahodí klíč. Je ti teď osmnáct. Pokud sis myslel, že vězení pro mladistvé bylo hrozné, mohu ti zaručit, že vězení pro dospělé bude stokrát horší."

"Takže ve skutečnosti nemám na výběr?"

"To máš. Zůstat tady a užít si skvělou pohostinnost našich věznic, nebo nakopnout svůj zadek a jít se mnou."

Není tu z čeho vybírat. Jednou z možností je něco kvůli čemu bych udělal prakticky cokoli, abych tomu zabránil. I když to zahrnuje trávení času s mým starým přechodovým poradcem.

Celou jeden a půl hodinovou cestu do Redwoodu jsme toho moc nenamluvili. Pokoušel se mě vyptávat na otázky a já dělал to nejlepší co bylo v mých silách, abych se jim vyhnul. Když jsme zastavili na příjezdové cestě u jednopatrového dvoj domku,

vysvětluje, "Dnes budeš spát u mě a zítra odpoledne se seznámíš se zbytkem skupiny."

Uvnitř jsem si položil svojí tašku vedle vybledlé kostkované pohovky. Na krbové římse je obrázek Damona s malým klukem, asi tak osmiletým, v uniformě malé ligy.

"On je tvůj?" ptám se ho, uvažuji jak tenhle chlap skončil tady a sám, v malém městečku na předměstí Illinois. Paradise odtud není moc daleko.

"Jo."

Z pohledu na jeho byt je zřejmé, že žije sám. Na holých zdech nejsou žádné obrázky. Tohle místo není jako můj dům v Paradise...je to tu příliš prosté a příliš nepoužívané, jako by se sem přicházel jen vyspat a to je všechno.

"Jsi rozvedený?" ptám se.

"Přestaneš se vyptávat na otázky? Myslím, že ses mi víc líbil po cestě sem, když jsi vůbec nemluvil."

Potom co Damon udělal překvapivě dobrou večeři z kuřecího masa s rýží, což mi připomnělo mámino vaření, zamířil úzkou chodbou do postele. Je to tichý dům. Nejsem

zvyklý na tolik ticha. V Riově bytě byli vždycky lidi na párty nebo přicházeli a odcházeli v různých hodinách. Nevadilo mi to, protože jsem stejně moc nespál.

Zhasnul jsem světlo, i když vím, že ani dnes nebudu moct spát. Bude to jako obvykle...každých patnáct minut se vzbudím a zírám do stropu a modlím se, aby přišel spánek. Ten přijde, ale je tak krátký, že by mě zajímalo jaké by to bylo spát celou noc bez přerušení.

To se nestalo už roky...naposledy před nehodou.

Ráno jsem si dal nějaké zdravé cereálie, když Damon vešel do kuchyně. Nemůžu si pomoci a ptám se, "Proč jsi mi pomohl?"

"Protože si myslím, že jsi dobrý kluk," říká, stojí před kamny zády ke mně a smaží si nějaká vajíčka. "Jen jsi se měl lépe rozhodovat."

Později odpoledně jsme naházeli naše tašky do auta. Damon zastavil před Redwoodským obecním centrem, kde na náš čeká velká bílá dodávka. Je povolán do budovy a řekne mi,

abych se poohlédnul kolem dodávky a seznámil se se zbytkem skupiny. Jsou tu další dva kluci a tři holky, které čekají u svých zavazadel. Když jedna z holek uhne na stranu a já pohlédl na osobu, které byla zastíněná, celé moje tělo je ochromené.

Maggie.

DVA

Maggie

L pomaleně sleduji jak mi proteinová tyčinka padá na asfalt a sousto v ústech chutná jako prach. Co tady dělá Caleb? Kde byl posledních osm měsíců? Po našem krátkém a bláznivém vztahu opustil beze stopy město. Proč se mě nepokoušel

zastihnout, nebo mi dát alespoň znamení, že je naživu?

Má stále ty samé modré oči, stejnou ostrou tvář a ty samé svaly vykukující ven z jeho trička. Je skutečný, je naživu a jde přímo ke mně.

Nedokážu odvrátit pohled, i když si to zoufale přeji.

Pomalu vydechne a říká, "Tohle je trochu nepříjemné, co." Jeho hlas zní povědomě, ale jinak. Je v něm jakási ostrost, která tam nebyla když jsme se spolu naposledy viděli.

"Jo," podaří se mi vypísknout. Hmm.

"Jak ses měla?"

Nechci na tuhle otázku odpovídat. Je příliš falešná. Pokud by mu záleželo na tom jak jsem se měla, přišel by na způsob jak mě vidět nebo semnou mluvit. Opustil mě před Vánoci, před Novým rokem, před Valentýnem, před mými narozeninami, před plesem a maturitou. Předtím, než jsem se dozvěděla, že budu kulhat po zbytek života, bez jakékoliv naděje na úplné uzdravení. "Co tady děláš?"

Pokrčil rameny. "Dnes ráno jsem se sám sebe ptal na tu samou otázku."

Jeden z dalších kluků se postaví k nám, ten s dlouhými kudrnatými vlasy, které mu spadají od obličeje a prdne si.

Co je ještě horší, dělá velkou show s naříkáním a tlačáním, jako malé dítě.

"Vole, máš rozum?" ptá se Caleb.

"Co?" říká kluk nevyvedený z míry. "Musel jsem ho nechat vypustit."

"Nech si vypouštění až budeš o samotě, člověče. Nebuď pitomej kretén."

"Co jsi zač, prdí policie?" říká kluk a přikročí ke Calebovi. Caleb stojí zpříma, jako kdyby byl už ve spoustě rvaček a nebojí se přidat na seznam ještě jednu další.

To je neskutečné. Necítím prsty u nohou, protože jsem v šoku a Caleb s tím klukem se chystají poprat kvůli...prdění?

"Klídek, lidi," křikne hrubý hlas. Vysoký černoš s podložkou na psaní v ruce ukazuje na mě.

"Maggie, můžu s tebou na minutu mluvit? V soukromí." Ukáže na Caleba. "Ty taky, Beckere. Hned."

Následuji toho chlapa pryč od dodávky, bolestně si vědoma, že Caleb se drží v závěsu za mnou. Jsem v pokušení se otočit a chtít vědět kde byl, ale ani nevím jestli bych se sebe dostala slova.

Zastavíme se u piknikového stolu a on na něj odhodí podložku. Představí se mi jako Damon Manning, starší vedoucí a doprovod naší skupiny, pak vypadá mrzutě a říká, "Je zřejmé, že vy dva nemůžete být společně na téhle cestě. Maggie, neměl jsem tušení, že tě můj asistent vybral jako náhradu za Heather, která vypadla."

"Já odstoupím," nabízí se dychtivě Caleb.

"Ty k čertu jedeš, Beckere. Nemáš jinou možnost."

To znamená, že Damon očekává moje odstoupení. Pokud bych byla stará Maggie, ta která měla strach i z malého konfliktu nebo konfrontace, odstoupila bych. Ale teď jsem

silná a necouvnu před ničím. Ani před Calebem.

S odhodláním se otáčím na Damona. "Já neodstoupím."

"Maggie, mrzí mě to, ale tohle nebude fungovat s vámi oběma..."

"Já neodejdu," přerušuji ho.

Damon si tře rukou svojí holou hlavu a vzdychne. Můžu říct, že váhá...aspoň trochu. Co mohu říct, abych ho přesvědčila, že neopustím cestu jen protože se k nám připojil Caleb? Pravda je, že být s Calebem bude výzva...obrovská, kterou jsem nečekala. Ale jsem rozhodnutá dokázat sobě a jemu, že jsem se pohnula dál. Nechci aby mi minulost diktovala život. Teď je nám oběma osmnáct, oba jsme v očích zákona dospělí.

"Tohle je špatný nápad," přizvukuje Damon. "Opravdu špatný nápad."

"Můžu mluvit s Calebem o samotě?" ptám se ho.

Damon se podívá ze mě na Caleba. "Dobře. Máte pět minut."

Když Damon odešel, těžce jsem polkla a donutila se čelit Calebovi. Vypadá utahaně, ale zároveň z něj vyzařuje divoká síla. Myslela jsem si, že on je vše co jsem chtěla a potřebovala. Kdybych měla Caleba Beckera po svém boku, můj život by byl v pořádku. A také to tak bylo, alespoň na malou chvíli.

"Bylo to osm měsíců," říkám tichým hlasem. Přemýšlím o tom jak moc mi chyběl a oči se mi začínají plnit. Mrkla jsem a modlím se, aby mi slzy nespadly. Teď ne, když musím zůstat silná. Musím říct něco, cokoliv, abych si nepřipadala tak ztracená. "Zmeškal jsi maturitu."

"Zmeškal jsme hodně věcí," pak začne pomalu natahovat ruku předtím než je obě zastrčí do kapes.

Vím, že nejspíš vypadám uboze. Cítím se uboze. Ale už mám dost sebelítosti. Posunula jsem se dal. Jsem každým dnem silnější. Nenechám se vtáhnou zpátky do mýdlové opery Calebova života. Nedovolím, aby se to stalo. Dívám se na bílou dodávku, která nás má vzít na čtyř týdenní společnou cestu.

Budeme veřejně sdílet naše příběhy, doufajíc, že prevence ochrání ostatní od toho co se stalo nám. Kousnu se do rtů nad tou ironií. Jak to můžeme udělat, když pravda o mé a Calebově nehodě je stále pohřbená?

Nakopla jsme nějaké uvolněné kamínky z dehtu na asfaltu. "Říkal, že nemáš jinou možnost, než jet na tuhle cestu. Proč?"

Se založenýma rukama se Caleb opře o piknikový stůl a vzdychne. "Dobře, je tu problém. Velké překvapení: znovu jsem se dostal do maléru. A je to buď tenhle program, nebo vězení. Míč je na tvé straně kurtu, Maggie. Pokud chceš, abych odešel, půjdu. Ponesu si následky."

To poslední co bych chtěla je, aby šel Caleb znovu do vězení. Bojím se ptát na detaily jak se zase dostal do potíží, takže jsem to neudělala. Když mi to bude chtít říct, udělá to. Ale vím, že nechce, protože neví jak někomu věřit, nejméně mě. Jednou jsem možná byla součástí jeho života, ale teď už ne. Jsem pro něj cizinec a on je cizinec pro mě.

"Jsou to jen čtyři týdny," řekla jsem mu.
"Myslím si, že to můžeme zvládnout."

"Na čtyři týdny spolu uvízneme v dodávce a potom už mě nikdy nebudeš muset znovu vidět."

Zavřela jsem oči, když tohle řekl. Neměl by znovu zmizet. Jeho sestra ho potřebuje a jeho matka každý den bojuje se svou závislostí na lécích na předpis. "Po téhle cestě, by jsi se měl vrátit do Paradise."

"To se nestane, takže pusť tenhle nápad z hlavy."

Zapomínajíc na svůj smutek a shromažďuji odvahu, stojím zpřímá a dívám se mu do očí.

"Víš co si myslím?"

"Co?"

"Myslím si, že si drsný a stoický Caleb Becker vybral jednodušší cestu." Tak, řekla jsem to.

"Můj život je hodně věcí, Maggie, ale jednoduchost není ani jedna z nich," řekl. Odkášlal si. "A pokud si myslíš, že vidět tě teď tady je pro mě hračka, zkus o tom zapřemýšlet znovu..." jeho hlas se vytratil.

"Možná nám osud dává druhou šanci na rozloučení. Však víš, předtím než se naše cesty znovu rozejdou."

"To bude přesně ono," říká sarkasticky. "Takže jsi úplně v pohodě s tím, že pojedeme na tuhle cestu spolu?"

Pročistím si krk a podívám se na dodávku. "Jsem v pohodě tak dlouho, dokud budeš ty."

Odtlačil se od stolu, jde ode mě pryč a zamířil k Damonovi. Chvilku spolu mluví, pak Caleb hodil svojí tašku do kufru dodávky a zalezl dovnitř.

"Caleb řekl, že jsi to vymyslela ty," řekl mi Damon, když jsem dokulhala k dodávce.

"Jsou to jen čtyři týdny. Bude to v pohodě."

Damon vypadá asi tak přesvědčený jako já se cítím, ale ujišťuji ho, že minulost je za námi a my se přes ní dostali. Skutečně doufám, že nelžu sama sobě.

V dodávce sedí na přední sedačce dvě holky, se kterými jsem se dnes ráno seznámila. Holka jménem Erin má propíchnutý nos a ret a tetování na ruce od shora až dolů. Opírá se o okýnko a čte si knihu. Druhá holka, Trish, má

dlouhé, opravdu zářivé, blond vlasy a rozhodně by se mohla vydávat za jednu z populárních Paradiských roztleskávaček. Má tmavý makeup na očích a nosí světle růžovou rtěnku. Na ní to vypadá dobře.

Záměrně se vyhýbám pohledu na zadní sedadlo, nebudu se dívat kde sedí...a vklouznu vedle Matta na prostřední sedačku. Zním Matta z fyzioterapie, protože jeho sezení je obvykle ve středu po tom mém. Matt ztratil tři čtvrtiny levé ruky a pravou ruku má zjizvenou, ale nejsem si jistá jak se to přesně stalo. Určitě to zjistím při sdílení našich příběhů.

Matt mi dá přátelský, ale rezervovaný úsměv. "Nevěděl jsem, že tady budeš," říká.

"Bylo to na poslední chvíli," odpověděla jsem mu s pohledem upřeným na Trish a Erin na předním sedadle před námi a přemýšlím, jestli se Caleb rozhodne na poslední chvíli vycouvat. Část mě chce, aby odešel, ale jiná část chce aby zůstal, takže bych si mohla dokázat, že jsem opravdu nad věcí, že bolest, která se mě držela po jeho odjezdu je pryč.

Pulz se mi zrychluje, když za námi slyším Caleba posouvat svým sedadlem. Tohle není dobré znamení, že jsem si hyper vědomá každého jeho pohybu. Jsem nejspíš na čtyřtýdenním mučení...možná je to ještě horší než rok fyzické terapie po nehodě. Nezáleží na tom jak jsem se cítila, když mě Caleb opustil. V následujících týdnech a měsících potom jsem se modlila, aby se vrátil. Zvykla jsem si nechávat v noci rozsvícené světlo, takže pokud by se vrátil, uviděl by znamení, že na něj čekám. Žil hned vedle nás, takže jsem se hodiny dívala z okna, doufajíc, že uvidím jak se v jeho pokoji rozsvítí. V mých představách mi říkal, že udělal obrovskou chybu, když opustil Paradise.

Ale on to nikdy neudělal.

Nakonec jsem si uvědomila, že jsem se na něj spoléhala až příliš.

Damon se posadil za volant a otočil se. "No, lidi, je to tady. Naše první zastávka je letní, školní tábor pro dospívající. Dnes v noci budeme spát v chatkách v jejich kempu a očekává se, že se s nimi podělíte o své

příběhy. Zítra ráno odjedeme a zamíříme na náš druhý živáč. Ale právě teď máme chvílku navzájem se představit, zatímco čekáme na Lennyho. Jak všichni víte, jsem Damon Manning a jsem váš doprovod."

"Jsem Trish," říká Trish ostrým hlasem, který znamená nemluvte na mě pokud to nechci.

Erin ani nevzhlédla od své knihy a tichým hlasem říká, "Jsem Erin."

Matt si odkašle. "Já jsem Matt."

"Já jsem Maggie," říkám a neodolala jsem pohledu na Caleba.

Vypadá jakoby se raději potápěl se žraloky nebo v piraněmi zamořené vodě, než by byl v téhle dodávce.

Dívá se do podlahy. "Jsem Caleb."

"A já jsem Lenny," říká kluk s ucházejícími plyny, prakticky vrazil do dodávky a vklouznul na místo vedle Caleba.

Caleb se zašklebí. "Vole, jestli budeš znova prdět, nakopu ti prdel."

"Calebe, žádné vyhrožování ostatním členům naší skupiny," nařizuje Damon z

přední sedačky. "Lenny, jen se pokus pro teď svoje nadýmání udržet, jasné?"

Potlačila jsem nervózní smích.

"Pokusím se," říká Lenny a ukazuje Damonovi zdvižený palec. Ale jakmile se vytočíme z parkoviště, slyším jak Lenny říká Calebovi, "Chceš mě zatáhnou za prst?"

Musím se podívat. Místo toho, aby odstrčil Lennyho prst pryč od svého obličeje, nebo ještě lépe, ignoroval ho, Caleb popadne Lennyho prst a ohne ho dozadu.

"Nech toho," řekla jsem Calebovi, když se Lenny šklebí a pokouší se uvolnit ruku. "Ubližuješ mu!"

Co se s Calebem stalo, že kolem sebe tak rychle mlátí?

Caleb uvolnil Lennyho prst. Lenny střelí po Calebovi pohledem, který říká, že se později pomstí, pak se odšoupne na druhou stranu sedačky.

"Ptal ses na to," říká samolibě Caleb, když si Lenny zkoumá pohmožděný prst.

"Budu tě žalovat jestli je vymknutý," varuje Lenny. "Já hraju na kytaru, chlape."

Caleb se usmívá a pak se podívá na mě jak kroutím hlavou. "Co?"

"Nic," říkám.

Otáčím se zpátky. Nechci se na Caleba znovu dívat. Přinejmenším ne, dokud nebudu muset.

Vedle mě si Matt vytáhl mobilní telefon a začal jednou rukou psát zprávu. Dlaň kolébá telefonem, zatímco palcem tluče do klávesnice. Nedovedu si představit, že je to pro něj jednoduché, ale vypadá že se mu to daří dobře.

Naklonila jsem se dopředu a položila si ruce na sedačku přede mnou. Popovídám si trochu s Trish a Erin.

Všechno je lepší, než uvažovat o Calebovi a protože spolu budeme měsíc žít v těsné blízkosti, potřebuji se s těmahle holkama spřátelit. Ale pěkně rychle jsem si uvědomila, že si povídat nechtějí. Trish si nasadila do uší sluchátka a natáhla si kapucu, aby skryla obličej. Erin je tak zabraná do knihy, že si nejsem jistá jestli ví o skutečném světě kolem sebe.

Dopadla jsem zpátky do sedadla a zírám z okýnka. Kukuřičná pole a farmy obklopující Illinois jsou rozmazané.

"Hej, Matte," říká Caleb.

"Jo?"

"Vyměň si semnou sedadlo."

TŘI

Caleb

Myslím, že Maggie má stále otevřenou pusku šokem, když jsem vylezl ze svého sedadla a vyměnil si místo s Mattem. Nelíbí se mi vidět vedle ní sedět nějakého kluka. Vím, že je to blbost cítit se majetnický, když na to nemám žádné právo.

Damon se koukne dozadu. "Calebe, zůstaň na svém sedadle."

"Trpím nevolnostmi v autě," říkám. "Bud' změním sedačku, nebo pozvracím Matta a Maggie."

Podíval jsem se na Maggie, která nevypadá příliš šťastná. Odletěla ode mě dál, když se naše kolena dotkla, ale setkala se svým pohledem s mým.

"Bývá mi v autě špatně," říkám dutě. "A Lenny smrdí jako hovno...doslova. To nemůžu."

"Já to slyšel," říká Lenny.

"Dobře," odpověděl jsem.

Maggie si přehodí svoje světle hnědé vlasy do zadu se sebedůvěrou, které jsem si všimnul, když jsme byli spolu. Hodí po mě úsečným pohledem. "Proč jsi se snažil vyprovokovat rvačku s Lennym?"

"Nesnažil. On to začal." Zním jako malé dítě, ale v tuhle chvíli je mi to jedno. Co si Maggie myslí, že jsem perfektní? Zrovna teď by měla vědět, že do toho mám daleko.

"Konfrontoval jsi ho."

"Co je špatného na konfrontaci?" ptám se.

Maggie vystrčí nos do vzduchu. "Myslím si, že si na to dokážeš přijít sám."

"Je tam vzadu všechno v pořádku?" volá Damon.

"Bolí mě prst," vybředne Lenny. "Potřebuju sáček s ledem."

Obracím oči v sloup, když se Damon ptá Lennyho co se stalo. Po menší pauze a varovném pohledu ode mě, říká Lenny, že nic.

Maggie si vezme cestovního průvodce po Španělsku a vytáhne brýle s obroučkami. Ty musejí být nové, protože jsem jí nikdy

předtím v brýlích neviděl. Otočí se ode mě pryč a soustředí se na svou knihu, zatímco okusuje tužku. Sleduji jak si na stránkách něco kroužkuje a na další dělá oslí ucho.

"Plánuješ výlet do Španělska? Znova?" ptám se. Těsně předtím než jsem opustil Paradise, říkala něco o tom, že změnila názor a nepojede na jarní semestr do Španělska. Zavřela knihu s strčila jí i s tužkou do batohu. "Ano."

A je to. Žádné detaily, žádná vysvětlení. Ne že by mi nějaké dlužila. Očividně semnou nechce mluvit, nebo se na mě podívat.

Po dvou hodinách Damon zaparkoval dodávku na odpočívadle. "Všichni ven. Zajděte si do koupelny a protáhněte si nohy. Všichni si tu dáme rychlý oběd."

Zatímco čekáme na ostatní až se vrátí z umývárny, došel jsem k Maggie, která stojí u prodejního automatu.

"Co se děje?" ptám se, pokouším se chovat normálně.

Podívá se na mě se směsicí znechucení a překvapení. "Co se děje? Děláš si ze mě

srandu, Calebe? Zmizel jsi na osm měsíců. Prošvihnul jsi co se dělo sedm měsíců."

Do prdele. Mám pocit, že nic co řeknu nebude dost dobré, ale hodlám to zkusit. "Mrzí mě to."

"Mě to taky mrzí." Maggie se otočila a jde pryč, její kulhání je ostrou připomínkou toho co se stalo té osudové noci přede dvěma lety. Na napůl zmrzačenou holku, kulhá pryč rychle. Běžel jsem, abych jí dostihnul, protože jsem pitomej a nemůžu to dost dobře nechat být.

"Neříkej mi, že jsi o nás nepřemýšlela, když jsem byl pryč?" ptám se jí.

Pokrčila rameny. "Přemýšlela jsem o tobě. A pak jsem přemýšlela o tom jak jsi mě opustil."

"Nebylo to kvůli tobě. A ty to víš."

"Nechci to probírat," říká, když se přibližuje k dodávce. "Šla jsem dál."

Postavil jsem se před ní, zastavujíc jí předtím než se dostane příliš blízko ke zbytku skupiny.

Oni nepotřebují vědět o našem soukromí. "Nemůžeš mě ignorovat navždycky."

Zavrtí hlavou a odstrčí mě z cesty. "Ne, nemůžu tě ignorovat. To nemůžu ani pokud bych to chtěla. Ale nepokoušej mě a nemluv o...nás."

Zašeptala slovo "nás" jako by to bylo velké tajemství a ona nechce, aby někdo věděl, že jsme spolu měli vztah, který byl víc než jen přátelský.

Po obědě v dodávce si položila ruce do klína a zírá přímo před sebe na Damona, který nás veze do kempu. Po chvíli jsem si všiml, že se jí začínají zavírat oči.

"Můžeš se o mě opřít, jestli chceš spát," nabízím. "Slibuji, nechci... jako...dotýkat se tě nebo tak."

"Ne, díky. Přinesla jsem si cestovní polštářek." Sáhne do svého batohu a vytáhne plastovou zvětšeninu polštářku do letadla fosforově zelené barvy. Nafoukne ho a obalí si ho kolem krku přesně jako Maggie, kterou jsem znal. Emocionální, sebevědomá Maggie.

Usnula téměř okamžitě a o hodinu později usnuli všichni kromě mě a Damona. Holka se sluchátky v uších chrápe tak nahlas, že

uvažuji jestli si Maggie a tetovaná holka nebudou muset pořídit špunty do uší než tenhle výlet skončí.

"Schrupni si, Calebe. Máme před sebou ještě kus cesty," říká Damon.

"Přestal jsem říkat schrupnutí, když by byli dva roky," odpověděl jsem mu a ukradl další pohled na spící Maggie.

Frustrovaně jsem vydechl, pak se zadíval na svoje koleno. Odráží se nahoru a dolů v rytmu motoru auta. Jsem nervózní a ani nevím proč. Přál bych si abych mohl vstát a vychodit tuhle nervózní energii, nebo běžet dokud moje tělo nezačne řvát dost. Místo toho tu jen sedím a přemýšlím.

Když jsem byl ve vězení, měl jsem hodně času na přemýšlení. Přemýšlet tak těžce a tak dlouho je pro někoho s démony, které se snaží zahnat, nebezpečné. Zatímco Maggie spí, závidím jí. Jsem rád, že šla dál, ale nejsem si jistý jestli i já. Opustil jsem Paradise, ale jsem stále ten samý kluk, s těmi samými dilematy, které jsem měl předtím.

Když jsme konečně dorazili do tábora, Damon vyskočil ven z dodávky a nechal nás uvnitř. Vrátil se za pět minut, zamračený. "Špatné zprávy," říká.

"Táborníci se rozhodli, že nechtějí poslouchat hromadu vzlykajících příběhů?" ptám se.

"Ne. Mají pouze jednu neobsazenou chatku. To znamená..."

"Kluci a holky spí v jedné chatce?" ptá se tetovaná holka.

Damon vzdychne. Je zřejmě rozhozený z téhle odchylky od jeho plánu. "Jo. Já budu spát ve vedlejší chatce s poradci. Budu vás kontrolovat každých pár hodin, lidi. Všichni jsou s tím v pohodě?"

"Ehmm, ne!" oznamuje druhá holka. "Nebudu se převlékat před kluky."

"Jsou tu holčičí koupelny jen pár stop vzdálené od chatky," informuje jí Damon.

"Můžeš se převléknout tam, Trish."

"Pokud je to jediná možnost, srovnám se s tím," říká Trish. "Ale do záznamu, nejsem z toho šťastná."

Všichni ostatní jsou z nečekanou změnou spacího režimu v pořádku. Maggie teď vypadá trochu nervózně, když nás Damon dovedl do super malé chatky. Všichni jsme se shromáždili. Uvnitř stěží obyvatelné chatky jsou tři palandy s prostěradly a polštáři na každé matraci ale nic jiného. Pracoval jsem o spoustě letních prázdnin u strýce na stavbě a jsem si sakra jistý, že tohle místo drží pohromadě jen díky lepidlu...a pár hřebíkům, které léty povylezly a nikdo se je neobtěžoval opravovat.

"Vezmu si spodní lůžko," řekl Matt, když sebou plácnul na jednu z tenkých matrací a klesl téměř až k podlaze. "Sakra, Damone, tohle je maximálně drsné."

"Chci také jednu spodní," říká Trish.

"Já taky," říkám, pak sleduji jak Maggie vkulhala do chatky. "Na druhou stranu, vezmu si horní postel. Maggie potřebuje spodní, kvůli její, ehm..."

"Noze?" dokončuje za mě Maggie. "Můžeš to říct, Calebe. Není to tajemství. Každý vidí, že kulhám."

"No, a když už mluvíme o zjevných nedostatecích," říká Matt. "Mohl bych oznámit, že jsem si vědomí, že mám místo paže pahýl. Je to očividně bílý slon v místnosti, takže bych jen chtěl, aby všichni věděli, že je v pohodě o tom mluvit, nebo se na to ptát."

"Echh," vykřikne Trish. "Musíš tomu říkat pahýl?"

"Byla bys raději, kdybych tomu říkal částečný přívěsek?" ptá se Matt, vyhrne si rukáv a předvádí co zbylo z jeho levé ruky.

Ona se na to rychle podívá. "Ne."

Damon tleskne rukama o sebe, aby si získal naší pozornost. "Dobře, všichni. Ted' se tu zabydlete a setkáme za deset minut venku."

"Venku?" ptá se Trish. "Proč?"

Tahle holka rozhodně soupeří s Lennym o nejotravnější osobu v naší skupině. Neusmála se, nebo neřekla jedinou pozitivní věc od začátku cesty. Mám pocit že se snaží, aby všem bylo stejně mizerně, jako jí. Tak znovu, jsem tu s ní...ale byl bych raději zpátky v Chicagu než tady.

"Prostě přijďte ven za deset minut," říká Damon, pak otevře rozvrzané dveře a zmizí.

Potetovaná holka jménem Erin, skočí na horní palandu nad Maggienou postelí. Já jsem si vzal tu nad Mattem s vědomím, že nezáleží na tom jakou postel si vezmu, protože pravděpodobně neusnu dokud nebudu tak vyčerpaný, že to moje tělo vzdá. Poté co jsme zorganizovali všechny naše věci, seřadili jsme se venku. Začíná se stmívat a komáři jsou definitivně venku. Stříkáme se repelentem, zatímco Damon vysvětluje jak budou události postupovat. "Je to neformální, takže žádný tlak. Zhluboka se nadechněte a mějte na paměti, že se tady všichni navzájem podporujeme. Vzhledem k tomu, že je pozdě, ne všichni dnes večer budete mluvit, ale to je v pořádku. Dostanete šanci k sdílení na další zastávce."

Damon nás vede do lesa. Okolo dvaceti dětí sedí u ohně na pařezech a čeká na nás. Všichni vzhledli, když jsme se přiblížili. Praskání dřeva mi připomíná doby, kdy jsme s tátou a s Brianem a jeho tátou jezdili

kempovat do Wisconsinu. Často jsem mluvil s Brianem, chodil s mojí bývalou holčkou Kendrou a pracoval v tátově železářství.

"Posad'te se," říká Damon naší skupině. "Najděte si kdekoliv volné místo."

Sedl jsem si vedle kluka se spoustou akné, který musí být prvák s nekontrolovatelnými hormony.

Slabě se na mě usmál.

Nějaká žena se postavila a řekla, že děti jsou ze střední školy v Chicagu a mají povinnou letní školu, aby mohli postoupit do dalšího ročníku.

Potom co domluvila, postavil se Damon. "Přivedl jsem nějaké teenagery, aby zde vyprávěli své příběhy o tom, jak jim bezohledná jízda změnila životy. Vím, že si někteří z vás myslí, že jsou neporazitelní, ale zamyslete se znovu. Poslouchejte je. Vyslechněte jejich příběhy. Potom budete chytřejší." Znovu se posadil.

Ticho.

Co čeká, že uděláme? Vyskočíme a povíme svoje slzavé příběhy? Opravdu si myslí, že

tyhle děti sedící okolo ohně zajímají naše kecy? Tohle je vtip.

Někdo zakašle.

Někdo kýchnul.

"Ahoj, lidi. Já jsem Matt." Mattův hlas protíná ticho. Odkašlává si. A pár děcek vzhledlo, ale většina z nich si kouše nehty, nebo zírá do ohně. Pár si jich navzájem šeptá, zcela se nezajímají o to co se jim Matt chystá říct. "Myslím, že půjdu první. Před pár měsíci, jsem se vracel domů ze středoškolského fotbalového zápasu. Byl jsem docela dobrý hráč. Právě jsme porazili soupeře na jejich trávníku a byl jsem nadšený. A celou cestu zpátky ve školním autobuse jsme si dělali legraci. Měl jsem dobrý pocit. Sakra dobrý." Vzhledl. "Dokonce neporazitelný."

Některé děti stále ještě mluví mezi sebou, ani trochu je nezajímá, že si jim tu chudák Matt vylévá srdce. Nezdá se, že by si Matt všiml, že mu nevěnují pozornost, nebo ho to možná nezajímá.

"Poté co jsme se vrátili ke škole a nastoupili do našich aut, byl jsem na semaforu. Můj kamarád byl vedle mě. Vytůroval jsem motor. On vytůroval svůj." Odmlčel se. "Když se na světlech rozsvítila zelená, stiskl jsem pedál tak silně, až mi to hodilo hlavou dozadu. Byl to nářez, zvlášť když jsem věděl, že jsem svého kamaráda nechal v prachu. Tehdy jsem ztratil kontrolu nad autem. Moc si toho nepamatuju předtím než jsem narazil do stromu a když jsem se vzbudil, zjistil jsem, že mi amputovali ruku. Rozdrcená kovem už nešla opravit."

Jako by to nebylo dost, Matt se vysouká z trička. Teď už má jejich plnou pozornost. Pár dětí vydechne, některé vykřiknou a některé zírají. Jeho hrud' je stále zjizvená a z ruky mu zbylo méně než deset centimetrů.

Znovu se posadí. "Teď už se necítím neporazitelný. Ztratil jsem jakoukoli šanci na fotbalové stipendium a...a...a..." otře si oči. "Už nikdy nebudu schopný chytit znovu fotbalový balón." Vzhledne, jeho výraz je vzdorovitý. "Zkuste si obléct kalhoty jednou

rukou. Jen jeden den, zkuste dělat jednoduché úkony jednou rukou. Můžu vám to říct hned, není to hračka. Pokud chcete upřímnou Boží pravdu, je to na hovno. Přeju si, abych mohl vrátit čas, ale nejde to. Udělal jsem hloupé rozhodnutí, protože jsem si myslel, že jsem nepřemožitelný a budu za to platit po zbytek svého života."

Povzdechne se a svěsí hlavu.

No, tohle bylo uklidňující. Sakra. Celou dobu jsem doufal, že si budeme opékat marshmallows. Tak jak to má u táboráku být.

Můj pohled se obrací k Maggie. Naše oči se na intenzivní moment setkávají, ale pak rychle odvrátí pohled a zabodává ho do země.

Když znovu vzhledne, říká skrz napjaté ticho, "Já jsem Maggie. Téměř před dvěma lety mě srazilo auto..."

Když vstala, zaměřila na mě svůj obviňující pohled. Chystá se jim říct, že to já byl odsouzený za její sražení? Neudělal jsem to, ale ona to neví a já to držím v tajnosti. Nebo, ještě hůř, očekává ode mě, že se postavím a řeknu, srazil jsem jí při jízdě v opilosti?

Zadusil bych se lží. Sakra, s tímhle se nemůžu vypořádat. Ne teď.

Předtím než mohla říct další slovo, vstávám a mířím zpátky do chatky.

"Calebe, vrať se zpátky?" slyším Damonovo prskání.

Ignoruju ho a jdu dál.

ČTYŘI

Maggie

Udmlčela jsem se, když Caleb zmizel v temnotě, světlo ohně se mihotalo proti jeho tmavému triku.

Chtěla jsem, aby slyšel můj příběh. Nehoda navždy změnila můj život, a pokud to někdo potřebuje slyšet z mé strany, je to Caleb.

Dluží mi vyslechnutí. Fakt, že se zvedl a odešel, byl jako facka do tváře. Znamená to jeho nezájem...o mě, o to co se mi stalo a o našem vztahu o kterém tvrdil, že je skutečný. Pocity hněvu a zrady se usadili uvnitř mě. Zhluboka jsem se nadechla a rozhlédla se po tvářích dětí sledujících mě, čekajících až vysvětlím, jak mi bezohledná jízda dospívajícího ovlivnila život.

"Stále mám jizvy..." říkám, můj hlas se vytrácí. Pomaličku vydechnu, když přemýšlím o realitě toho všeho. "Uvnitř i z venku. Kluk, který se mi líbil, byl odsouzen za moje sražení a šel za to do vězení. Smutná část toho je, že nehoda neměla dopad jen na nás dva, ale ovlivnila i naše rodiny...a také značnou část našeho malého města. Nikdo z nás od té doby nebyl stejný."

Malá blondýnka s francouzskými copánky zvedne svou tenkou ruku. "Co ten kluk?" ptá se. "Co se s ním stalo?"

Podívala jsem se na Damona, opírá se zády o strom. On si myslí, že Caleb byl ten kdo mě srazil.

"Já nevím. Myslím, že mě viní z toho, že jsem důvod kvůli kterému šel do vězení."

"To je blbost," mumlá dívka.

"Pokud uděláš chybu, musíš za ní zaplatit," řekl jeden z jejich poradců.

Ta žena nemá ani ponětí o pravdě...že Caleb neudělal chybu, ale stejně zaplatil.

Trish se postaví jako další. Mluví o tom jak byla na středoškolské párty a někdo na večírku jí strčil do kabelky kokain. Když při rychlé jízdě nabourala a přijela policie, byla zatčena. Držení drog bude trvale v jejích záznamech a teď pokaždé, když se uchází o místo, musí zaškrtnou políčko, že je trestaný zločinec.

Emoce nabírají obrátky a Damon s ostatními vedoucími říkájí, že je čas zamířit zpátky do chatek.

Když dojdeme k chatce, Damon vrazí dovnitř. "Hej, Beckere!" křičí hlubokým hlasem, přísahám, že by dokázal vyděsit i tu nejdrsnější osobu. Dívky jsou polekané a kluci stojí prakticky v pozoru.

"Vylez, sakra!"

Caleb leží na své posteli, ruce složené za hlavou. Má na sobě volné tepláky a je bez trička. Posadí se, zdánlivě nevyvedený z míry. "Co máš za problém?"

Damon přejde přímo k posteli. "Pojď dolů, pitomče."

"Hezký jazyk, Damone." Caleb seskočí dolů jediným pohybem a postaví se čelem přímo k Damonovi. Jsou asi tak stejně vysocí, ale Caleb je štíhlý ve srovnání s hromadou Damonových svalů.

"Jo, no, nazývám to jak to vidím. Omluv se Maggie, že jsi odešel," vyžaduje Damon a ukazuje směrem ke mně. "Bylo to naprosto neuctivé a neslušné."

"Promiň," mumlá neupřímně Caleb.

Vzteklá, jsem odstrčila Damona stranou a postavila se Calebovi špička ke špičce. Je moc špatné, že jsem si hyper-vědomá vlnek na jeho nahé hrudi, jen pár centimetrů ode mě. "Proč jsi tak rozhodnutý, chovat se jako blbec?"

Caleb se krátce zasměje. "Protože jsem blbec."

"Proč tohle děláš?" tohle není skutečný Caleb, Caleb se kterým jsem vyrůstala. Tohle je tvrdá, falešná reprezentace a já jí nenávidím.

"Nic nedělám. Tohle jsem já, zlatíčko. Ber, nebo nech být."

"Co se mezi vámi dvěma děje?" ptá se Trish.

"Nic," říkám jí. "Nic se mezi námi neděje. Správně, Calebe?"

Kulhám ven z chatky, uvolněné palubky mi skřípou pod teniskami, se snažím dostat mezi sebe a ostatní nějaký prostor. Vstoupila jsem do teplého vzduchu letní noci a cítím se lépe. Když se držím zábradlí a neobratně sebou manévruji ze tří schodů, cítím za sebou Calebovu přítomnost.

Ignoruji to, i když se můj žaludek kroutí do uzlu. Mám toho tolik co říct, ale držím se zpátky.

"Maggie," ozývá se Calebův hlas nočním vzduchem.

Pokračuji v chůzi. Když mě dohnal, otočila jsem se na patě a kulhám od něj pryč. "Nech mě o samotě," říkám přes rameno.

"Co chceš, abych udělal, poslouchal tě mluvit o tom jak jsem tě srazil svým autem, zatímco jsem byl opilý, pak jsem tě nechal umírající ležet na silnici, pak jsem šel do vězení a pak když mě pustili z vězení, začali jsme ...začali..." cukne sebou a přejede si dlaněmi přes oči, když uvádí náš příběh do slov zní to nesmyslně reálně.

"Spolu chodit?" ptám se, nevyvedená z míry.

"Ať tomu chceš říkat jakkoli. Nikdy by to nefungovalo."

"Ani jsi nám nedal šanci."

"Tvoje máma mě nenávidí. Moji rodiče by šíleli, kdyby nás viděli spolu. K čertu Maggie, dokonce i Damon mě varoval, abych se od tebe držel dál. Měla bys být vděčná, že jsem odešel, ale je očividné, že stále čekáš na něco co se mezi námi stane."

Došla jsem ke Calebovi tak blízko, že můžu téměř cítit teplo a energii, které z něj vychází.

"Potřebuješ se přes nás dostat. To co jsme měli, byl jen krátký flirt. Já se přes tebe přenesla, není to zábava."

"No tak, Maggie. Přiznej, že část tebe mě pořád chce, i když si myslíš, že se chováš jako bys mě dostala ze svého systému. Protestuješ až příliš."

"Nic k tobě necítím."

Právě když se chystám udělat krok pryč a vrátit se do chyty, Caleb se natáhne a obtočí mi prsty kolem zápěstí. "Opravdu?" říká.

Těžce jsem polkla. Tyhle prsty na mém zápěstí jsou plné bezhlavé energie...znám tyhle prsty až příliš dobře. Jsem na sebe naštvaná za to, že si pamatuji, jaký je to pocit, když se na mě tahle energie zaměří...tyhle prsty kdysi jemně hladily mojí kůži. Vše na co bych měla myslet je, jak ho odsud dostat, místo toho, abych cítila spojení. Ale když se na něj podívám, zapomenu na všechno ostatní, protože tyhle intenzivní, ledově modré oči, které jsou ach, tak jedinečné pro Caleba Beckera, mě vtahují dovnitř. Zatočila jsem svým zápěstím v jeho sevření, rozhodnutá zlomit kouzlo, které pro mě má, jednou pro vždy.

Vracím se zpátky do chaty, když za sebou slyším Calebův smích.

Zastavila jsem se a otočila. "Co je tu k tak k smíchu?" dožadují se. Doufám, že nemám na botě přilepený toaletní papír, nebo žvýkačku na zadku kalhot.

Calebův smích se promění v posměšný úsměv. "Přišel jsem na to."

"Přišel jsi na co?"

"Proč se mi tak neúspěšně snažíš dát na vědomí, jak jsi se přes nás dostala." Zkříží si ruce na hrudi. "Je to protože se o tom snažíš přesvědčit sama sebe. Ale my oba víme, že se mezi námi pořád něco děje."

"Máš halucinace. Jediné co se mezi námi děje je nenávisť a zášť. A teď tu nemluvím jen o sobě. Ty mě nesnášíš stejně jako já tebe."

Když pokročí dopředu, udělám krok vzad. "Jsi si jistá?" ptá se, jeho výraz je ještě víc arogantní.

"Jo. Jsem si jistá," řekla jsem mu. "Na sto padesát procent jistá."

"Tak to dokaž."

Přimhouřila jsem na něj oči a uvažuji, co má za lubem. "Jak?"

"Polib mě, Maggie. Přímó tady, právě teď."

PĚT

Caleb

- -
Jeden polibek," říkám a dělám krok vpřed. "Jestli už jsi se přese mě tak dostala, pak to nebude žádný velký problém."

Ona zvedne nos do vzduchu. Nemá ponětí, jak mě sledovat její hru na tvrdou holku nutí dostat se jí pod kůži ještě víc. Nejsem si jistý svými motivy...nechci o tom moc přemýšlet ze strachu, že bych skutečně přešel na odpověď.

"Nelíbám kluky jen abych něco dokazovala," prohlašuje s postojem, který jsem jí viděl dělat už několikrát. "A obzvlášť nemusím nic dokazovat tobě."

Nechce si přiznat, že mezi námi pořád něco je. Doutná to pod povrchem nenávisti a zášti, nebo čemkoli jak tomu chce sakra říkat. Pokoušet jí je špatný nápad; vím to. Je to dobře pokud šla dál. Ale nemůžu odolat tomu vědět to jistě. "Čeho se bojíš? Pokud si semnou opravdu skončila, pak náš polibek nebude nic znamenat a můžeš jít dál."

"Já už jsem dál, Calebe. Ale pokud opravdu chceš, abych ti to dokázala, udělám to."

Na tváři se mi usadil uličnický úsměv. "Jen do toho."

Stará Maggie by zčervenala a dívala by se do země pokud by byla vyzvána. Stará Maggie by se otočila a utekla. Byla by předvídatelná. Ale teď není a dostává mě v mé vlastní hře.

Nová Maggie, která se mi postavila a dostává se mi pod kůži, se natáhla a podepřela se položením dlaní na mou hrud'. Zaklonila hlavu a dívá se na mě svýma chameleoníma očima, zářícíma, tmavě šedýma očima v měsíčním světle. "Neměl by jsi mě vyzívat," říká.

"Já vím," odpovídám, dávám si pozor, abych udržel svůj hlas stálý a klidný.

Mít jí takhle blízko dělá mé tělo tak vnímajícím a živím, že musím bojovat, abych se udržel na uzdě.

Moje srdce bije jako o závod a smysly mám natolik zvýšené, že cítím její květinový parfém na tak krátkou vzdálenost mezi námi. Doufám a modlím se, že si neuvědomuje silný vliv, který na mě stále má. Takhle jsem se

necítil od, no, té noci v altánku paní Reynoldsové, kdy jsem jí chtěl víc než kdy dřív jakoukoli jinou holku. Skončilo to nevinně, ale pání, chtěl jsem se dostat na další úroveň...nebo ještě dál.

I když jsem si jistý, že Maggie cítí mé srdce tlouct rychle a tvrdě proti své dlani, snažím se zapomenout jak natáhla ruku a projela mi rukou ve vlasech.

"Jsi připravená?" ptám se chraplavým hlasem.

"Jasně," říká váhavě, když jsem sklonil hlavu dolů. Chci jí položit ruku na tvář a cítit pod prsty její jemnou kůži, nebo jí přejet a dát jí na stranu vlasy, které jí spadly do očí. Ale neudělal jsem to. To by bylo příliš intimní a zlomilo by to tu trochu kontroly, kterou nad sebou ještě mám. Vznáším se svými rty škádlivě nad jejími. Chci, aby tohle chtěla tak moc jako já.

"Jen to nikomu neříkej, dobře?" varuje mě a o maličký kousek se odtahuje. Tahle slova uhasila moje libido sejně rychle jako vzplálo.

Nikomu to neříkej? Dobře, nejsem překvapený, že nechce, aby někdo věděl o našem malém, soukromém momentu hry na pravdu. Ale zároveň ta slova řezou. Nechce, aby to někdo věděl protože má ráda jiného kluka? Nebo je najednou v rozpacích z toho být spojována z bývalým trestancem? Do prdele, možná se přese mě už skutečně dostala. Realita se přese mě převalila jako přívalová vlna.

Co to sakra dělám? Tohle nemůžu. Když jsme spolu byli v Paradise, nic nebylo vykalkulované. Prostě se to stalo. Ale teď, je to ta poslední věc co potřebuju. A tohle je přesně to, kam to vedu.

Možná se prostě potřebuju vyspat. Možná potřebuju zůstat jednu noc s nějakou slepicí jako Trish a pokusit se vymazat Maggie z myšlenek. Jedna noc by mi mohla nejspíš obnovit zdravý rozum.

Dal jsem od Maggie ruce pryč a ustoupil o krok dozadu. Pokrčil jsem rameny a věnoval jí arogantní pohled.

"Máš pravdu," řekl jsem. "Tohle je blbost. Nemusíš mi nic dokazovat."

Nedokážu říct jestli se jí ulevilo, nebo je zklamaná. Ve skutečnosti na tom nezáleží. Nechci čekat než si přepere co se právě stalo nebo nestalo. Ani já to nechci probírat.

Nechal jsem jí stát samotnou a odešel směrem k ohništi. Slyšel jsem jí volat moje jméno, ale jdu dál, mám strach, že ztratím své odhodlání, vezmu zpět svoje slova a políbím jí tak, jak to žádný jiný chlap nedokáže. Spěchám dál měsíčním světlem, zalesněná cesta zvyšuje vzdálenost mezi námi, konečně jsem se dostal na mýtinu. Oheň už téměř vyhasl, kromě pár zatvrzelých uhlíků.

Sedl jsem si na lavičku, což je ve skutečnosti jen dřevěná kláda, kterou někdo hodil na zem.

Méně než před hodinou na stejném místě, vyprávěla Maggie svůj příběh. Ona stále nemá ponětí o tom co se ve skutečnosti stalo v noc nehody. Příběh, který vyprávěla je pravdivý jen pro ní, ale totální výmysl, se kterým žiju už dlouhou dobu. Sedím u ohně dokud poslední bojující žhavý uhlík nezemře.

Když se konečně vracím zpět, všechna světla jsou zhasnutá, kromě těch pár které vedou k toaletám. Uvnitř se zdá, že už všichni spí, nebo v Trishině případě, chrápou nechutnou symfonií. Dokonce i Maggie je mimo, i když je ke mně zády a nemůžu vidět její tvář. Deky, kterou je přikrytá se pohybuje nahoru a dolů, pomalu a rytmicky s každým dalším nadechnutím. Prohrabal jsem se svojí taškou. Na moment jsem přemýšlel kde je Damon, než jsem si vzpomněl že se usadil v klimatizované chatce poradců s opravdovými postelemi, zatímco my jsem uvízli tady v maximálně drsným, jak poukázal dříve Matt.

Po umytí jsem hupsnul na palandu, opatrně, abych nevzbudil Matta, i když kovové pružiny hlasitě zavržali, když jsem se usadil na matraci. Zaslechl jsem jak Matt vzdychl a tak mumlám, "Sorry, kámo."

"Žádnej problém," šeptá. "Tak jako tak jsem doopravdy nespál."

"Kdo by mohl spát, když tu máme Trishin zkurvenej buldozer?" přidává se Lenny, pak frustrovaně vrčí.

Jako na zavolanou, Trishino chrápání zvýší tón a hlasitost. Není to ani jedno z těch těžce dýchajících prací. Napřed začne broukat, jako by měla na zadní straně krku uložený hlen. Pak spustí symponii frkajícího a brumlajícího zvuku, který jsem nikdy předtím v životě neslyšel, dokonce ani od kluka.

Lenny, který spí nad Trish se nakloní dolů a koukne se na ní. "Trish, drž už kurva hubu!" prakticky křičí.

Trish se ani nehnula. Přestala chrápat asi na půl vteřiny, ale pak začala znovu, dokonce hlasitěji než dřív.

"Můžu jí zadusit polštářem," nabízí Lenny jako možnost.

Matt si sedá. "Slyšel jsem, že když někomu dáte ruku do horké vody, zatímco spí, přestane chrápat."

"To se dělá, aby se někdo počůral do postele," řekl jsem mu.

"To opravdu funguje?" ptá se Lenny, zjevně nadšený. "Měli bychom to zkusit. Kdo má kbelík?"

"Děláš si srandu, že jo?" přidává se Maggie ze zdola, nízkým šepotem. "Nemůžeš to udělat."

Obrovský chrapot vychází Trish z otevřené pusy. Lenny se posadí, chytne se po obou stranách postele a začne jí houpat ze strany na stranu.

"Nedělej to!" ječí Maggie.

Slyšet Maggiin křik mě nutí vyskočit z postele právě v čas, abych viděl jak se Lennyho a Trishina postel začne převracet. Když kov začne padat na kov, natáhl jsem se a chytil rošt postele předtím než se srazil s Maggiinou postelí a s Maggie. Její noha už je tak jako tak dost poškozená. Moje noha zastavuje Trish, ale pro Lennyho je příliš pozdě, takže padá s velkým žuchnutím.

Trish pomalu klouže dolů po mojí noze a přistane zadkem napřed, zamotaná v prostěradle na podlahu. Vzhlédla, překvapená a vyděšená. Na holku, o které jsem předpokládal, že si zakládá na tom, že je tvrdá jako hřebík, překvapení a vyděšenost není nejlepší.

"Co se stalo?" ptá se, oči do široka otevřené, když se ujišťuji, že postel zase stojí a je stabilní. Vstala, párkrát si přejela zadek předtím než sebrala deku a polštář. Je zřejmé, že Lenny se nechystá vysvětlovat, takže jsem jí nabídl rychlé vysvětlení. "Tvoje postel spadla. Jdi zase spát."

"Jak mohla spadnout?" ptá se, ukládá plnou náruč věcí zase na postel.

"Do prdele, to bylo úžasný!" křičí Lenny z podlahy. Směje se jak napůl vyděsil holky k smrti a napůl se zbláznil radostí. Je to debil.

"Vole, uklidni se," řekl jsem mu.

Trish se na Lennyho zamračí. "Ty jsi převrátil tu postel schválně?"

"Ty jsi chrápala jako zasraný prase, Trish. Snažil jsem se tě vzbudit, ale spala jsi jak zabítá. Udělal jsem nám laskavost."

Jako útočící pes se Trish vrhla na Lennyho. Chytil jsem jí právě včas a držel jí zpátky. "Jsi kretén!" křičí na Lennyho.

"Řekni mi něco, co nevím," odpovídá Lenny, pak vydává zvuk jako když prase močí. Pokud si nevšiml, ta holka má děsivé

nehty. Jsou dlouhé, špičaté a právě se mi zarývají do ruky, nepochybuju o tom že je Trish použije při první příležitosti jako zbraň. To poslední co bych chtěl je naštvat jí a setkat se s těmihle vytasenými drápy.

"Trish, nenech ho aby tě dostal," říká klidně Maggie, když se dostala mezi Trish a Lennyho. Maggie má na sobě růžové tílko a odpovídající pyžamové kalhoty, které zakrývají téměř všechno. Jsem si až příliš vědomý, že když Trish vyrazí, Maggie by mohla lehce spadnou a poranit si nohu. "Calebe, nech jí jít."

Pomalu jsem Trish uvolnil, připravený znovu jí chytit, pokud bych měl pocit, že se chystá zaútočit. Maggie stojí mezi ní a Lennym, který se konečně přestal smát.

Všichni jsou teď vzhůru, každý zírá na Lennyho.

"Vy srabové nemáte smysl pro humor," stěžuje si. Vystrčí na nás svůj chlupatý zadek a vydupe z chaty. Erin zaječí, pak si přetáhne deku přes hlavu.

"Nebudu spát s tímhle pitomcem," prohlašuje Trish.

"Já se pod ním vyspím," nabízím. "Vezmi si mojí postel." Trish vypadá příliš unavená a naštvaná, aby za to byla vděčná, když se šplhá na mojí matraci.

Sedl jsem si na zmačkanou hromadu ložního prádla na Trishině posteli a uvědomil si, že teď spím přímo vedle Maggie. Podíval jsem se na ní. Předtím jsem si to nevšiml, ale teď je jasně vidět, že na sobě nemá podprsenku.

Zatímco sedím na posteli a ona stojí vedle mě, její prsa jsou na úrovni mých očí. Zaslechl jsem jak nasála dech.

Ukáže na mojí a šeptá, "Krvácíš."

Kouknul jsem dolů. Jasně, krev mi skapává ze hřbetu ruky. "Není to nic velkého."

Maggie sraští obočí, když vytáhne ručník ze svého kufru a podává mi ho. "Tady."

"Nezničím ti ručník svojí krví," řekl jsem jí a hodil ho zpátky.

Chytla ho jednou rukou, pak protočila oči a vzdychla. "Můžeš si občas přestat hrát na hrdinu, víš."

"Ty si myslíš, že jsem hrdina?"

"Bez komentáře," říká, když chytne moje zápěstí a přitáhne si moji ruku k sobě, tak aby mohl zkontrolovat říznutí. Její tvář je napjatá a přísná, když mi k ruce tiskne svůj ručník. Sáhla do svého batohu a vytáhla láhev z vodou. Nalila vodu na ručník, pak pokračuje v čištění řezu. Štípe to, ale nevydal jsem ani hlásku. Nemůžu si vzpomenout, kdy se o mě naposledy někdo staral a je to cizí pocit. Posunul jsem se na posteli, cítím se nepohodlně. Jsem zvyklý být sám a starat se o sebe. Nikdy jsem předtím nehrát kluka potřebujícího péči a nehodlám to dělat ani teď. Zvlášť ne před Maggie.

Stáhl jsem svojí ruku zpátky. "Jsem v pohodě."

Maggie si odfrkne a ohne se dolů, takže jsme tváří v tvář. její pohled se střetává s mým. "Ne, nejsi."

Potřebuju otočit situaci, nebo ztratím tu trochu kontroly, kterou mám, když přijde na mě a Maggie. Moje rozhodnutí odstrčit jí od sebe pryč už je tak dost slabé. Raději

přitlačím a budu kluk jakým si myslí, že jsem se stal.

"Jsi takhle skloněná schválně?" ptám se, když mávnu rukou směrem k její hrudi. "Protože mám právě teď zatraceně dobrý výhled na tvoje kozy."

ŠEST

Maggie

Při Calebových slovech jsem se narovнала a zkřížila si ruce na prsou, abych zabránila dalšímu zírání. "Jsi nechutný," šeptám, doufám, že nikdo další neslyšel jeho hrubou poznámku.

"Díky," odpověděl.

Vklouzla jsem pod svojí deku, neochotná se jen podívat Calebovým směrem. "Vykrvácej si třeba k smrti, mě je to úplně jedno."

"Chceš zpátky svůj ručník?" ptá se, jeho arogantní postoj je v plné síle. Proč tohle dělá? Jednu chvíli mám pocit, že je svým pravým já, Calebem, kterého jsem znala a ve druhé minutě se chová jako kluk, kterým si všichni myslí, že je.

"Ne."

"Přestanete už konečně vy dva s tím flirtováním?" ozývá se Trish. "Buď si lidi přiznejte, že jste do sebe udělaný, nebo jděte spát. Nebo obojí."

"Nejsem do něj udělaná," prohlašuji.

"Byla jsi," slyším Caleba mumlat si pod vousy vedle mě.

"Starověká historie. Neříkal jsi sám, že jsem se už přenesla dál?" mumlám zpátky.

"Jdi spát, Maggie," říká Caleb hrubě. "Začínáš se opakovat."

Otočila jsem se k němu zády. Tak co, že dál trvám na tom, že je konec? Je to pravda. Pokud bych byla naprosto upřímná, myslím, že část mě stále prahne po tom, aby věci byly takové jako když jsme byli spolu. Ale vím, že on je to poslední co v životě potřebuju a je zřejmé že v tomhle směru jsme s Calebem za jedno. Snaží se mě odstrčit popichováním a odvádí v tom skvělou práci.

Když se moje tělo konečně uklidňuje a cítím jak začínám odplouvat, Trish začne znovu chrápat.

Podívám se na Caleba. Leží na zádech, zabalený do prošívané deky s rukama složenýma za hlavou. Je zřejmé, že nespí. Jakoby na sobě cítil můj pohled, otočil se a podívá se na mě. Postele od sebe nejsou daleko, a kdybych se natáhla, mohla bych se dotknout jeho holého ramene.

Povzdychne si a mírně zavrtí hlavou, pak odvrátí pohled. Otočila jsem se na záda a snažím se zaměřit svojí pozornost na skřípání pružiny nad sebou, uvažuji jak jsem se sem dostala. Když mi od mého fyzioterapeuta zavolali s dotazem, jestli bych se nechtěla stát součástí programu, opravdu jsem to pocítila jako šanci na uzavření téhle kapitoly života. Myslela jsem, že pokud se podělím o své zkušenosti s ostatními, místo toho, abych všechny pocity držela uzavřené uvnitř, mohla by se nehoda stát částí minulosti a mohla bych se těšit na budoucnost. Přála bych si, aby to Caleb cítil stejně a mohl nechat ošklivou minulost za námi. Upřímně si ale myslím, že se přes minulost nedostane, dokud nepřizná pravdu.

Pravda.

Nemá tušení, že vím o tom, že on mě autem nesrazil. Nemohla jsem se dočkat až mu povím pravdu.

Ale nemůžu. On očividně drží tuhle fasádu z nějakého důvodu.

Nutím se, abych usnula a zapomněla na to, že Caleb spí vedle mě.

Ráno, když se vracím po šterkové cestě z koupelny k naší chatě, našla jsem Lennyho tvrdě spát na trávě. Chrápe tak nahlas, že se ten zvuk ozývá přes celý tábor. Potlačila jsem smích. Rozhodně by si v chrápání mohl dát s Trish souboj o její peníze.

Damon čeká v chatě. "Může mi někdo říct, proč spí Lenny venku, místo ve své posteli?" dožaduje se.

"Možná chtěl spát s příbuznými?" říká Trish a krčí rameny.

Damon nevypadá moc nadšeně. "Bez legrace. Jeho tvář od toho jak na ní svítí ranní slunce vypadá jako rajče a má na ní komáří kousance. Vzbud'te ho někdo. Hned."

"Já to udělám," říká Caleb.

"Já půjdu s tebou," nabízí Matt a oba kluci opouští chatku.

Když se o pár minut později všichni tři vrátí, jeden lepší pohled na Lennyho a pusa mi klesne až k bradě. Když jsem šla kolem něj

neuvědomila jsem si to, ale Damon měl pravdu. Lennyho tvář je jasně červená a totálně opálená. Komáří kousance jsou roztroušeny po jeho obličeji i těle. Lenny ukazuje na každého z nás a říká varovným tónem. "Neříkejte. Nic."

"Co se ti sakra stalo?" ptá se Damon Caleba, když mávne rukou k zaschlé krvi na Calebově ruce. Damon je naprosto zmatený.

"Jedna z postelí se v noci převrátila," odpovídá Erin. "Caleb jí chytil dřív, než narazila na mě a Maggie."

Myslím, že všichni z nás jsou v šokovaní, že Erin mluví, doted' byla tak tichá.

"Lenny postel převrátil," říká Trish. "Úmyslně."

Lenny se na Trish zašklebí. "Víš co dělají ve vězení lidem, který donáší?"

"Lenny, nebudu tolerovat takové hrozby. Pojd' semnou na ošetřovnu. Calebe, ty taky. Chci, aby ti ruku zkontrolovali. Zbytek, sbalte se do dodávky a jděte na snídani. Jídelna je ta velká budova před kanceláři."

Když jsme všichni připravení, Damon, Lenny a Caleb odejdou na ošetřovnu, zatímco my ostatní se držíme pokynů. Jídelna je obrovská budova s řadami piknikovůch stolů. Na konci místnosti je fronta děcek s podnosy a vybírají si jídlo.

"Takže, jaký je skutečný příběh tebe a Caleba?" ptá se mě Matt, když jsme se postavili do fronty. Přemýšlím kolik toho můžu odhalit. "To je super-komplikované." Beru si krabici mléka a podívám se na Matta. "Potřebuješ pomoc?" ptám se ho, když zvedl táč a balancuje s ním na ruce.

"Zvládnou to," říká.

Opravdu ho za to obdivuji.

Sleduji jak vyvažuje plynule táč jednou rukou, zatímco si bereme snídani a míříme se najíst ke stolu.

"Hezký způsob jak se vyhnout otázce o Calebovi, Maggie."

"Nevyhýbám se tomu," řekla jsem mu.

Povytlhl jedno obočí, zjevně nepřesvědčený.

Trish a Erin se posadili proti nám. Co bych měla říct? Kolik bych toho Mattovi měla říct?

Tahle cesta má být o tom nadržet se zpátky a otevřít se. Caleb nebyl pravdomluvný ani ke mně ani k nikomu jinému...a já cítím jak ho to užírá. Nechci, aby mě to taky užíralo.

Otočila jsem se k Mattovi. "Caleb a já jsme se spolu zapletli, když ho propustili z vězení."

"Wow."

Sleduji Mattovu reakci měnící se ze šoku ke zvědavosti. Nehoda a její důsledky, mě s Calebem navždy spojili, ať už to chceme nebo ne. Ale Matt nezná celý příběh. Ani Damon, chlap který ví vše o každém z účastníků Re-STARTU neví celou pravdu.

"Za co šel do vězení?" ptá se Matt.

"Ehm..." dávám si chvíli na čas, abych přišla na to co říct a jak to dát do slov.

"Řekni mu to, Maggie," říká Caleb strkajíc hlavu mezi nás. "Vysyp to."

Předtím než mám vůbec možnost odpovědět, Caleb vyhrkne, "Za sražení Maggie, když jsem řídil opilý."

Matt má pusu do široka otevřenou šokem. "Do prdele. Opravdu?"

"Opravdu. Správně, Maggie?" Caleb na mě přimhouří oči, jako bych ho zradila. "Proč to neoznámíme zbytku místnosti?"

"Ne."

"No tak, Mags. Buď odváznější."

"To nemyslíš vážně," říkám.

Odkašle si. "Sleduj mě."

SEDM

Caleb

Ve skutečnosti jsem nechtěl všem v téhle místnosti říct, že jsem byl ve vězení, ale vidět Maggie v tomhle jen-se-poděl-absolutně-o-všem momentě, mě totálně nasralo. Tenhle Re-START program je hromada sraček.

Oni si myslí, že mluvení o nehodě všechno zázračně vyřeší. Mám pro Damona a všechny ostatní zúčastněné novinku. Nic nemůže napravit můj posranej život. Nic nemůže vymazat minulé dva roky. Nic nedokáže změnit fakt, že nemám přátele nebo rodinu. Prostě žiju...vlastně přežívám.

Když jsem našel Maggie v intensivním rozhovoru s Mattem, chce se mi ho chytit za košili a porvat se s ním. Ten kluk je v pohodě, na rozdíl od toho pitomce Lennyho, ale když jsem se dostal blíž a zjistil, že se mu Maggie svěřuje, moje žíly vzplály.

Prohlížím místnost a spatřím megafon u předních dveří.

"Calebe, ne," říká Maggie.

Ignoruju jí, když přecházím místnost a zvedám megafon. Přepnul jsem vypínač na sirénu. Nesnesitelně nahlas se budovou ozývá ječení...dobrá věc, protože každý na mě okamžitě obrací pozornost.

Přiložil jsem si megafon k puse. "Chtěl bych něco říct," říkám do mluvítka.

Damon stojí ve frontě s tákem plným jídla. Očekával jsem od něj, že se ke mně rozeběhne a vytrhne mi megafon z ruky, ale neudělal to. Místo toho položil ták a kývá na mě, abych pokračoval.

"Řídl jsem domů ze středoškolské párty opilý," říkám, můj hlas protékající přes megafon mi zní cize. "Srazil jsem holku a nechal jsem jí ležet na ulici, nevěděl jsem jestli je mrtvá nebo živá. Byl jsem sportovec, kluk, který by pravděpodobně dostal vysokoškolské zápasnické stipendium a nechtěl jsem si to posrat. Tak jsem jí tam nechal. Nakonec mě zatkli a šel jsem na rok do vězení."

Vypnul jsem tlačítko zvuku. V místnosti je ticho. Dovedu si představit jak musím vypadat...pohodový středoškolský sportovec, který to posral a teď tu fňuká. Nikdo mě nebude litovat, ne že bych to chtěl nebo to očekával.

Když jsem se podíval na Maggie, zavrtěla hlavou a otočila se ke mně zády. Zavrhlá mě jednou provždy, ale mě je to jedno.

Znovu jsem stiskl tlačítko mluvení. "Když jsem se vrátil z vězení, zapletl jsem se se svojí objetí." Více než pár teenagerů v místnosti vykulilo oči nad touhle novou informací. Šokovaně si šeptají a ukazují na mě.

"Líbalí jsme se, mazlili...potají mě protáhla do svého pokoje, abychom mohli společně spát. Lidé mě varovali, abych se s ní nezaplétal, ale udělal jsem to. Největší chyba mého života." Koutkem oka sleduji jak Maggie sklouzla z lavičky a zamířila ke dveřím. Starý, dobrý Matt jí následuje.

"Maggie!" říkám přes megafon. Cukne sebou a zastaví se. "Chceš něco dodat?"

Přeskočil jsem tu část, kdy jsme byli v altánu paní Reynoldsové."

Jdu za Maggie, která si myslí, že mluvení je lepší než mlčení. Doufám, že jsem změnil její názor a ona si uvědomila, že žít v říši fantazie je lepší než čelit realitě.

"Tohle je tak holka o které mluvím," říkám a ukazuji.

"Drž hubu, Calebe," zasyčela na mě.

Podal jsem ji megafon. "Pravda bolí, co?"

OSM

Maggie

Jsme zpátky v dodávce a míříme do naší další destinace, universita Freeman. Po incidentu v jídelně, jsem se dobelhala daleko do lesa a plakala. Matt šel za mnou. Neptal se jestli bylo Calebovo prohlášení pravdivé nebo ne...prostě tam stál zatímco mi po tvářích stékaly slzy a já je utírala hřbetem ruky.

Calebova dnešní ranní show byla mimořádně nepříjemná.

On lhal.

Překroutil pravdu.

Utahoval si ze mě a utahoval si ze vztahu, který jsme měli. Popichování, abych odhalila co se mezi námi stalo v altánu paní Reynoldsové, na mě bylo už příliš.

Tu noc jsme s Calebem sdíleli vzácné, soukromé okamžiky, které si budu pamatovat po zbytek života. Bylo to dokonalé; od blikajících světel, kterými opatrně obalil celý altán až k romantickému způsobu jakým mě políbil potom co jsem pomalu tančila v jeho

náručí. Choval se ke mně jako bych byla jediná dívka na světě na které mu záleží a jediná se kterou kdy chtěl být.

Dnes ráno tu vzpomínku navždy zkazil. Díky bohu, Damon nařídil Calebovi, aby si sedl na sedadlo spolujezdce. Nemyslím si, že je právě teď z Caleba zrovna nadšený. Ani já nejsem.

Zaparkovali jsme před Dixon Hall, jednou z Freemanských kolejí. Je to naproti velké, cihlové knihovně s okny od podlahy až ke stropu.

Damon nás zavedl do apartmá ve druhém patře koleje. Je tu kuchyně se stolem a dvěma pohovkami ve společném obývacím pokoji. "Holky v jedné ložnici," říká Damon, když ukazuje na dveře. "Kluci ve druhé." Usmál se, když hodil svůj kufr do třetího pokoje, nejbližší gaučům. "Já si беру tenhle pokoj."

"Jak dlouho tady zůstaneme?" ptá se Matt.

"Tohle bude na chvíli naše domovská základna," odpověděl mu Damon. "Budeme odtud podnikat jednodenní výlety."

"Bolí mě obličej," stěžuje si Lenny. "A svědčí to." Připomíná mima, díky bílému krému, který mu sestra dala na spáleniny a kousance. Přешel k Trish a strčil obličej těsně k jejímu. "Poškrábej mě."

Trish na něj zírání, vypadá, že by raději umřela, než by se dotkla jeho krémem pokryté tváře. "Vypadni od mého obličeje, ty blázne."

"Dost, vy dva," říká Damon přísně. "Trish, nemám rád nadávky. Lenny, pokud tě to svědčí, podrbej se sám, prosím."

Erin vypadá, že jen z pohledu na Lennyho krémově bílý obličej bude zvracet. Lenny přешel k oknu s výhledem na zatravnatělé nádvoří. "Dívej na to, Calebe! Sexy, vysokoškolačky leží venku v bikinách."

Ignorujíc ho, Caleb zamířil se svojí taškou do klučičí ložnice.

"Uklidněte se, kluci," říká Damon, když jde do svého pokoje. "Za půl hodiny chci mít skupinovou schůzi."

"Skvělé," mumlá Caleb ve dveřích ložnice. "Přesně to jsem potřeboval."

Damon projde kolem. "Potřebuješ to. A předtím než se zeptáš jestli se z toho můžeš vyvlíknout, budeš se toho účastnit stejně jako všichni ostatní." Svým tónem dává jasně najevo, že nebere námitky.

Trish, Erin a já jsme si v pokoji vybraly naše postele.

"Erin, jak to, že nemluvíš?" dožaduje se Trish.

Erin pokrčí rameny, zrovna si vybaluje kufr a větší věci do malé skříně.

"Víš, že tahle cesta má být o vyprávění našich zkušeností, ne? Co děláš, kromě té spousty tetování, co máš na rukách?"

Erin neodpověděla. Pohrává si s tričkem, které se snaží složit a strčit do jednoho z šuplíků.

"Nech jí na pokoji, Trish," říkám. "Bude mluvit až se jí bude chtít."

"Dobře, pokud je to způsob jak to má být, fajn," říká Trish, vzdávajíc se. "Ale jen abys věděla, nebudu předstírat, že jsme velký kámošky, když se ode mě budeš držet zpátky."

Myslela jsem si, že Erin zůstane zticha jako obvykle dokud její ruce neztuhnou a neotočí se na nás. Oči má skleněné jako by zadržovala slzy.

"Můj kluk šel na tři roky do vězení za zabití někoho při jízdě. Rodiče mě vykopli z domu...A..." utírá si oči a tichým hlasem říká, "Jsem těhotná."

"Do prdele," říká Trish. "Není divu, že nemluvíš."

Šťouchla jsem Trish loktem do žeber, doufajíc, že to pochopí a neřekne nic, co by Erin ještě víc rozrušilo. Ona je těhotná? S klukem co bude tři roky ve vězení? V porovnání s jejím příběhem vypadá můj problém s Calebem asi tak důležitý jako záďera.

"Pokud budeš cokoli potřebovat, jsme tu pro tebe," řekla jsem jí. "Správně, Trish?"

"Jo," říká rychle Trish. Myslím si, že Erin si právě získala Trishinu loajalitu za sdělení svého příběhu. Možná, že bylo dobře, když Trish prakticky donutila Erin mluvit.

"A co ty?" ptá se Trish a otáčí se na mě. Zvedla jsem hlavu od svého kufru. Musím vypadat jako jelen zasažený reflektory. "Co já? Vyprávěla jsem svůj příběh včera u ohně."

"Ne o nehodě. Caleb dnes říkal něco o vás dvou v altánu. Podělíš se o podrobnosti?"

Rychle jsem zavrtěla hlavou. "Možná později. Neměly bychom přijít pozdě na Damonovu schůzi." Strčila jsem zásobu svých šatů do šuplíku.

"Myslím, že to odkládáš."

"Máš pravdu, Trish," říkám. "Nechci o tom mluvit."

"Jak je libo." Trish otevře dveře od skříně a vypadá zmateně. "Počkat, kde je koupelna?" ptá se, když zvedla svojí velkou, plastovou toaletní tašku.

"Ve společných prostorách, řekla bych," navrhuje Erin. "Pravděpodobně se budeme dělit o jednu."

Trish zatřepe hlavou jakoby špatně slyšela. "Ani náhodou. Nás všech sedm se nemůže dělit o jedinou koupelnu."

Spěchá do obýváku, aby to prošetřila. Erin a já jí následujeme. Samozřejmě, koupelna je mezi naším, Damonovým a klučičím pokojem.

Damon vyjde ze svého pokoje. "Co se děje?"

"Damone, věděl jsi, že je tu jen jedna koupelna pro sedm lidí?" ptá se Trish.

Damon zavrtí hlavou. "To není pravda."

Mohli by jste cítit naši úlevu...dokud Damon neřekl. "Já mám svojí vlastní koupelnu. Jen vás šest se musí dělit o jednu."

Trish si položí ruku v bok. "To není fér."

Damon se směje. "Copak ti ještě nikdo neřekl, že v životě není nic fér, Trish?"

Trish strčí hlavu do společné koupelny. "Fuj!" ukazuje na toaletu. "Prkénko je nahoře. A jsou tam malé kapky od čůrání a vypadané chlupy. To není dobré."

Jako na povel se k nám připojují všichni tři kluci. "Co je za problém?" ptá se Matt Trish.

"Problém je, že nás šest se musí dělit o jednu koupelnu." Podívá se směrem k našemu průvodci. "A princ Damon má svůj vlastní trůn, na kterém bude sedět."

"Tohle není luxusní hotel," informuje jí Lenny. "Mimochodem, co je s tou koupelnou špatně? Mě se zdála v pohodě."

Trish se postaví čelem k Lennymu. "Takže to ty jsi viník. To ty jsi byl v koupelně."

Lenny pokrčí rameny. "A co když jo?"

"Neslyšel jsi nikdy frázi, Pokud ukápnete když močíte, prosím buďte čistotní a utřete si po sobě? To samé platí i pro ochlupení."

"Copak jsi nikdy neslyšela frázi, Zavři hubu, děvko?" odráží Lenny.

"Myslím, že je čas na naší schůzi," říká Damon. "Hned."

Vyhýbám se očnímu kontaktu s Calebem, když si vybírám místo na jednom gauči. Trish a Erin sedí každá z jedné strany vedle mě. Kluci sedí na protějším gauči.

Damon si přitáhl židli od kuchyňského stolu. Zhluboka se nadechl a tlesknul rukama. "Dobře děcka, tady je dohoda. Musíme si stanovit nějaká pravidla, protože z vás začínám šílet. Za prvé, pokuste se eliminovat sprosté nadávky, které vám lítají z pusy. Za druhé, nikdo nebude pít alkohol nebo brát

drogy. Jsme v universitním kampusu a nepochybuji, že obojí je tu snadno k dostání. Za třetí, jsem unavený z hádek. Bolí mě z toho hlava."

"Ale..." začne Trish, ale Damon zvedne ruku a zastaví jí.

"Ohledně koupelny. Všichni budete sdílet jednu koupelnu. Smiřte se s tím. Je tu další koupelna, na konci chodby vedle výtahu, pokud jí budete potřebovat. Kluci, dávejte po vykonání potřeby prkýnko dolů. Holky, vy se ujistěte, že se nikde kolem nebudou válet holčičí potřeby. Jste s tím všichni v pohodě?"

Všichni jsme přikýkli.

"Kde je ovládání klimatizace?" ptá se Lenny. "Zadek se mi potí jako v sauně."

"Není tu žádná klimatizace, Lenny. Jak už jsi zdůraznil, tohle není luxusní hotel. Nějaké další otázky?"

Když se nikdo na nic nezeptal, Damon říká, "Skvěle." Oddychl si jako by z něj spadla obrovská váha. "Teď když jsme se dohodli. Mám ještě jednu věc. Dnes ráno jsme díky

Calebovi měli nějaké drama a já si o tom chci promluvit."

"Co když my o tom mluvit nechceme," mumlá Caleb. "Sakra, to bych se raději bavil o Lennyho chlupech."

Taky bych se raději bavila o Lennyho vypadávajících vlasech. Je to lepší než, abychom s Calebem doopravdy mluvili o naší minulosti....nebo mluvili s někým dalším. Nehodlám to dělat. Ne teď, když jsou jeho urážky ještě čerstvé.

Převaluje se přese mě vlna necitlivosti. Postavila jsem se. "Je mi líto, Damone. Prostě nemůžu. Nemyslím to neuctivě k téhle skupině, nebo tomuhle programu. Já jen...potřebuji čas."

Záměrně se nedívám na Caleba a jsem si až příliš vědomá svého kulhání a jeho blízkosti, když jsem zamířila do svého pokoje a zavřela dveře. Nezamkla jsem, protože se o něj dělím se dvěma dalšíma holkama.

Sedím na posteli a trhla jsem sebou, když jsem zaslechla klepání.

"Tady Matt. Můžu dál?"

"Jistě."

Matt otevřel dveře. "Chceš si promluvit?"

"Ani ne. Je Damon naštvaný?"

"Ne. Chtěl se ujistit jestli jsi v pořádku, ale já se nabídl, že půjdu místo něj."

"Díky," mumlám. "Cítím se špatně, že jsem odešla uprostřed schůze."

"To nemusíš," řekl mi. "Myslím, že to všichni chápou. No, kromě Caleba."

"Proč? Co říkal?"

Matt vešel do pokoje a postavil se vedle mé postele. "Nic neřekl. Prostě vstal a odešel."

DEVĚT

Ca1eb

Přál bych si, aby za mnou Damon nešel, když jsem vyšel ven z apartmá. Slyšel jsem jeho těžké kroky ještě předtím než mě chytil za rameno a otočil mě čelem k sobě.

"Nech mě na pokoji," řekl jsem mu s pěstmi zaťatými a připravenými mlátit kolem sebe.

"Nemůžeš prostě odejít pokaždé, když jde do tuhého, Calebe."

"Sleduj mě," řekl jsem hrubě, když nás míjela skupinka vysokoškoláků.

"Chceš ven z programu? Chceš jít do vězení?"

"To je výhružka?"

"Nepokoušej mě, Calebe. A dej mi sakra konečně pauzu. Musím se vypořádávat s Trish a Lennym. Z toho samotného by mohl mít člověk infarkt."

Vydechl jsem a odvrátil jsem od něj pohled. "Dej mi zatraceně pokoj, chlape. Prostě chci být sám."

"Být sám není dobré."

"Pro mě jo." Je to lepší než sledovat jak si Maggie a Matt začínají vytvářet vztah přímo před mýma očima. Ze způsobu jakým za ní běžel, když odešla z obýváku se mi udělalo zle. Neviním toho kluka...ale jsem si zatraceně jistý, že to nepotřebuju vidět. "Uvázl jsem tady, chápu. Nemám na výběr. Ale můžeš mi dát noc volno od všech kolem? Jednu noc, Damone. To tě nezabije...nebo mě."

Vydechl jsem a tiše řekl, "Prosím."

Můj přechodový poradce, chlap který byl vždycky kretén a jehož prací bylo nutit mě být upřímný a přímý, ustoupil. "Fajn."

Jsem v šoku. Možná jsem neslyšel správně. "Co to má znamenat?"

"To znamená, že ti dávám propustku...pro dnešní večer, propustku k tomu být o samotě a srovnat si věci v hlavě. Beru zbytek skupiny na večeři s místní skupinou mládeže a pak na film."

Jedna noc bez toho, abych musel být stoický a předstírat, že jsem z kamene je zkurvenej

zázrak. Z noci, kdy nemusím sdílet svoje tajemství mám pocit svobody. "Díky," říkám.

"Bez problému. Ale zítra tě očekávám s úsměvem na ksichtu a uklidněného. Jasný?"

"Jo. Jo, jasně."

Mám pocit jako by povolila smyčka, následuji Damona zpátky do pokoje. Možná bych se mohl Maggie omluvit za dnešní ráno. Věděl jsem, že jí komentářem o altánu ublížím. Tu noc jsme dováděli jako blázni. Nikdo nevěděl o čase, který jsem spolu tajně trávili, možná kromě staré paní Reynoldsové, která šla po večeři do postele. Myslím si, že věděla, že jsme do toho s Maggie spadli a bylo jí to jedno. Sakra, možná to byl způsob jak nám pomoc se dostat přes všechny ty sračky, abychom mohli jít dál.

Problém je že noc v altánu skončila tím, když jsem se snažil posunout Maggie sukni nahoru, tak abych mohl vidět jizvy. Maggie mi odstrčila ruku pryč. Nevěřila mi. Tu noc začalo jít všechno z kopce.

V apartmánu sedí Erin s Trish v obývacíku. Nahlédl jsem do holčičího pokoje. Nebylo

mým záměrem, aby na mě Maggie měla vztek.

Maggie leží na jedné z postelí a Matt sedí na posteli vedle ní. Jsou očividně zabraní do intenzivního rozhovoru, protože jsou o samotě a šeptají. Ach, sakra.

Ustoupil jsem a vrátil se do klučičího pokoje, jsem rád, že mě nenachytali jak je sleduju. Lenny sedí na posteli a nemá na sobě nic víc než krátké slipy. Na hrudi si drží osobní mini-větráček.

"Víš, že sem každou chvíli můžou přijít holky, že jo?"

Dveře nejsou zavřené, ani zamčené. Erin a Trish sedí hned u dveří a kdyby natáhly krky nejspíš by měly dobrý výhled na prakticky nahého Lennyho.

"Mě je to fuk, Calebe. Je mi kurva horko jako v pekle." Pokračuje zvednutím slipů a strčí si mini- větrák přímo proti svému ptákovi. "Chudáci moje koule se tak strašně potí, že můžu odpřísáhnout, že nebudu mít děti. Moji kluci jsou tam dole uvařený k smrti."

"Možná je to dobře. Nejsem si jistý, jestli by ti tak jako tak mělo být umožněný se množit," mumlám, když se od něj otáčím pryč. Jsem rád, že mě Damon nenutil jít se skupinou na večeři, protože už jen z pohledu na Lennyho ofukujícího si svoje zpocené koule jsem ztratil chuť. Ani vidět Maggie a Matta povídající si na její posteli mi nepomohlo vrátit chuť nebo náladu.

"Jen pro informaci," říká Lenny, jeho tvář je stále ošklivě spálená od sluníčka. "Mám v tašce hromadu kondomů. Přední kapsa."

"Na co?"

"Poslouchej, jestli nevíš na co jsou kondomy, já tě to učit nebudu."

"Já vím na co jsou, pitomče. Jen hodně pochybuju, že na tomhle výletě někoho dostaneš."

"Sleduj mě," říká Lenny. "Můj chlapec dostane akci každou chvíli."

"Jo, vsadím se, že tvoje pravá ruka už je pěkně unavená ze vší té akce," mumlám, když odcházím do koupelny.

"Jsem levák!" volá za mnou Lenny. Snažím se nešklebit při tom pomyšlení.

Dal jsem si rychlou sprchu, abych se zchladil a pak jsem si vyměnil džíny a triko. Neměl jsem šanci vysvětlit nebo se omluvit Maggie, protože je příliš zaneprázdněná povídáním s Mattem. Oni si jeden druhého zaslouží. Matt je slušný kluk. Nemůžu Matta vinit za to, že do ní jde. Maggie možná nebude dívka, která vyčnívá z davu, nebo ta s tělem modelky, ale jakmile jí poznáš, myslím tím opravdu poznáš, prostě jí uvidíš...holku s srdcem na dlani a je tak jedinečná, že se bojíš, že každé slovo které ti vyjde z pusy bude špatně. Ona je někdo u koho se nemusíš bát, že tě bude podvádět, jako moje bývalka Kendra. Maggie je...musím o ní přestat přemýšlet. Je to jako bych sám sebe bezdůvodně mučil.

Potom co skupina odešla na večeři a nějakou další párty co Damon naplánoval, musím jít na vzduch. V apartmá je příliš horko, dokonce i když jsou okna dokořán.

Jdu přes kampus lemovaný stromy, snažím se nemyslet na to, jak jsem se sem dostal a co budu dělat až tenhle program skončí. Nemám nic na co bych se těšil.

Míjím partu kluků, kteří hrají na nádvoří fotbal. Rozehrávač nemá mušku a balón letí přímo ke mně.

Chytil jsem ho.

"Pěkný," říká jeden kluk. "Hodil by se nám další hráč. Chceš hrát?"

"Jasně," říkám s pokrčením ramen.

Připojil jsem se k jednomu z týmů a hrál s nimi dokud se nesetmělo tak, že nebylo vidět na míč a jeden z kluků neřekl, že přijdou pozdě na vlastní bratrskou párty.

"Jak se jmenuješ?" ptá se mě quarterback, když odcházíme z jejich provizorního hřiště.

"Caleb."

"Já jsem David. Poslyš, Calebe. Já a moji kámoši máme v našem domě bratrstva menší posezení. Pojd' s námi."

"Jo, pojd'," říká další z kluků a hází si při tom míč do vzduchu.

"To je to nejmenší, co pro tebe můžeme udělat za to, že jsi nám dneska pomohl nakopat Garrettům prdel."

"To bylo parádní," souhlasí quarterback a navzájem si spolu plácli.

Šel jsem s klukama dva bloky, dokud jsme nedorazili do domu jejich bratrstva. Je působivý...velký, třípatrový dům se čtyřmi bílými sloupy v předu. Vypadá to jako zatracený sídlo. Hromada kluků a holek se baví na verandě. Zevnitř se ozývá hudba.

Jakmile jsem s Davidem a ostatními kluky vešel dovnitř, uvědomil jsem si, že jejich malá párty není malá. Je obrovská a je v plném proudu.

Než jsem si to uvědomil, David mi strčil do ruky červený, plastový kelímek. "Takže, Calebe, jsi prvák? Nikdy předtím jsem tě na FU neviděl."

"Vlastně nejsem student," řekl jsem, pak jsem si usrkl z kelímku. Pivo. Studené pivo. Jsem si jistý, že Damon měl o pití nějaké pravidlo, ale alkohol chutná tak dobře když mi klouže dolů krkem, že se ho nechystám

vyhodit. Fakt, že vím, že čím víc piju tím míň budu myslet na Maggie a Matta sedící dnes odpoledne na její posteli v hlubokém rozhovoru je bonus. "Bydlím na koleji kvůli stupidnímu programu ve kterým jsem uvíznul."

"Nenávidím stupidní programy," říká David.

"Ahoj, Davie," říká blond'atá holka s krátkou sukní a hlubokým výstřihem. Dopila pivo co měla v kelímku a já mám pocit, že ona začala večírek už dávno před námi. "Kdo je tvůj sexy kamarád?"

David položil holce ruku kolem ramen. "Calebe, tohle je Brandi. Je to sousedka našeho bratrstva a náš domácí mazlíček. Brandi, ukaž mému kámošovi Calebovi, jak se dobře pobavit."

Mrknul na mě a omluvil se.

Holka si mě prohlídla od hlavy až k patě, pak mě obdařila širokým úsměvem při kterém vykoukl i jazyk.

"Chceš tančit?" zeptala se.

Dopil jsem, co mi ještě zbývalo v kelímku. "Jasně."

Vzala mě za ruku a odvedla do přeplněné místnosti. Je tu i sud, kde jsme si oba dopili kelímky. S pivem v ruce začala pohybovat svým sexy tělem v rytmu hudby. Rychle jsem se zhluboka napil a šel k ní. Naše těla se dotýkají a mě myslí probleskne jediná myšlenka: tuhle holku dneska potřebuju.

DESET

Maggie

- - **K**de je Caleb?" zeptala jsem se Damona, když jsme šli do pizzerie pár bloků od kampusu. Říkal, že se tam setkáme se skupinou středoškoláků a jejich členové s námi budou mluvit a poslouchat naše příběhy.

"Dneska zůstane doma," odpověděl Damon. "Myslím, že potřebuje čas, aby vychladnul a popřemýšlel o tom proč je tady."

Vzdychla jsem, znám pravdu o všem. "On nechce být součástí téhle skupiny."

"Jo, dobře, přesto tady potřebuje být," řekl Damon, když mu zazvonil mobil. "Jen se potřebuje trochu oprostit od svých emocí."

Když Damon zvedl telefon, objevil se po mém boku Matt. "Jsi v pořádku?" ptá se.

Přikývla jsem. "Jsem docela ráda, že tu Caleb s námi není."

"Já taky."

Hodila jsem po Mattovi tázavým pohledem. "Proč?"

"Protože vypadáš našťvaná, když je někde okolo." Rozpačitě pokrčí rameny. "Nelíbí se mi když vypadáš našťvaná."

Objala jsem Matta jednou rukou a usmála se na něj. "Díky, že jsi tak dobrý kamarád," řekla jsem, opřela jsem se mu o hrud' zatímco jdeme za ostatními.

Položil okolo mě paži. "Žádný problém."

Je hezké vědět, že tu mám Matta. Během fyzioterapie jsme spolu trochu mluvili a stěžovali si na Roberta, našeho fyzioterapeuta. Robert miluje, když může svoje pacienty tlačit k limitu, ať se jím to líbí nebo ne.

"Caleb není tak špatný," řekla jsem mu.

"Já vím," odpověděl Matt. "Caleb je v pohodě. Všichni to máme na hovno a musíme na tom zapracovat. Caleb prostě vypadá, že klesl hlouběji než my."

"Zdá se, že ty zvládáš svoje problémy lépe, než většina z nás tady," řekla jsem mu.

"Předstírám to. Pravda je, že jsem tady rád, ale musím přiznat, že na mě včera večer některé z těch dětí koukali jako bych byl totální debil." Odmlčel se a pak dodává, "Na druhou stranu, byl jsem totální debil, ale je to jako prožívat to znovu. Zajímalo by mě jestli si někdy zvyknu na ty pohledy a zírání."

"Já ne," přiznala jsem mu. "Ze začátku jsem byla super rozpačitá, když jsem vešla do místnosti...všímala jsem si všech očí upřených na mě. Stále mi věnují soucitné pohledy, což může být horší než tvoje debilní zírání."

"No tak, Maggie. My oba máme očividné postižení, na rozdíl od zbytku skupiny. Oba se pokoušíme dostat přes naše bývalé vztahy." Matt se zastavil a nechal jít ostatní napřed.

"Dovedeš si nás představit jako pár?" zeptal se mě.

Nejsem si jistá, jestli ho zajímá jak by lidé reagovali, kdyby viděli kulhající holku a jednorukého kluka, nebo jestli ho skutečně zajímá jestli si dovedu představit, že bych s ním chodila.

Nikdy předtím jsem o tom nepřemýšlela.

Matt je sladký.

Je roztomilý.

Je to dobrý kluk.

Ale...

"To byla řečnická otázka, ne?" ptám se.

Odhrnul mi zatoulané vlasy z obličeje a zastrčil mi je za ucho. "Možná. Na druhou stranu, možná ne."

Sklonil se dolů a já vím, že se mě chystá políbit. Měla bych to udělat, i kdyby to mělo být jen z důvodu dát Mattovi šanci a dokázat si, že jsem otevřená tomu být s někým jiným kromě Caleba.

Jeho rty se setkaly s mými a omotal okolo mě ruku. Není to vášnivé a žhavé jako

Calebovi polibky, ale je to hezké, bezpečné, teplé a...

Odtáhla jsem se. "Nemůžu."

Matt vypadá smutně. "Možná potom všem ještě nejsme připravení posunout se dál."

V kabelce mi začne vyzvánět telefon. Nevím jestli má Matt pravdu nebo ne. Mám Matta ráda...vždycky jsem ho měla ráda. Je to úžasný kluk, na kterého by mohla být každá holka hrdá, že s ním chodí.

Tak proč nemůžu políbit Matta bez přemýšlení o Calebovi?

Telefon znovu zazvonil a já ha lovím v kabelce. Nejspíš to bude máma protože jsem jí nechala zprávu hned jak jsem si v apartmá nabila telefon. Ale když jsem se podívala na identifikaci volajícího, cítím náraz překvapení. Je to Leah Beckerová. Calebova sestra. Po nehodě jsme se spolu přestaly přátelit, ale potom co Caleb odešel z Paradise, začaly jsme spolu znovu mluvit. Její emoce vybíhají vysoko a jsou přímo pod povrchem. Je citově křehká a už to není ta nejlepší

přítelkyně jakou jsem znala. Doufám, že se z toho v určitém bodě dostane.

"Ahoj, Leah. Jsem ráda, že jsi zavolala." Sleduji jak se Matt připojil ke zbytku skupiny, dávajíc mi soukromí.

"Ahoj, Maggie," říká tiše Leah. Má stále spoustu otázek týkajících se nehody a dokonce i když jsem jí já odpustila, ona ve skutečnosti sama sobě neodpustila. "Jaká je cesta?"

"Dobrá. Zatím jsme mluvili jen s jednou skupinou, ale bylo to v pořádku. Právě teď zůstáváme v kampusu Freemanské university, přímo na hranicích Wisconsinu. Cos dělala ty?"

Ticho. Leah toho nenamluví tolik jako dřív, takže teď většinu naší konverzace obstarávám já. To je v pořádku. Víím že je součást jejího vlastního hojícího se procesu.

"Nic moc," říká nakonec. "Jen se tak poflukuju, většinou."

To je skoro všechno co se dá v Paradise dělat. Někteří lidé odjíždějí na dovolenou, ale většina zůstává a nikdy Paradise neopouští.

Vím o dvou lidech kteří Paradise opustili...můj táta a Caleb.

To pomyšlení mě přimrazí na místě a jen tak stojím na chodníku, zbytek skupiny jde zatím přede mnou. Zírám za nimi, zatímco mě realita udeřila plnou silou; byla jsem ve svém životě opuštěná muži, kteří mě měli milovat.

Mrkla jsem a zaměřila se na restauraci ani té půl bloku daleko. Všichni jsou před vchodem, gestikulují na mě abych ukončila hovor. Nemůžu zavěsit aniž bych Leah řekla, "Caleb je tady,"

"C-c-co tím myslíš?" ptá se nervózně.

"Je s námi na cestě."

"S tebou?"

"Jo."

"Proč? Jak? Kde byl? Je v pořádku?" ptá se hlasem plným paniky.

"Dobře, tohle je divný. Ve skutečnosti jsem ti zavolala, protože jsem si chtěla promluvit o Calebovi a nevěděla jsem komu jinému kromě tebe zavolat. Jak jsi skončila na stejném výletě jako můj bratr?"

"Nevím jak se to přesně stalo. Myslím si, že potom co opustil město žil v Chicagu. Změnil se. Už není jaký býval." Neřekla jsem jí, že mým cílem je dostat Caleba zpátky do Paradise, aby se věci napravily. Leah ho potřebuje. Jeho rodina ho potřebuje. Myslela jsem si, že i já ho potřebuji, ale teď jsme tak odlišní. Nemůžu se emocionálně zaplést s někým, kdo nesnáší svět a chce od sebe každého odstrčit pryč.

Zaslechla jsem v hlase Leah zaváhání, když řekla, "Vždycky jsem si myslela, že zvláštní smyslové vnímání je něco co si lidé vymysleli. Ale posledních pár nocí jsem nemohla spát, Maggie. Přísahám, že Caleb je v maléru nebo opravdu hodně nešťastný. Cítím jeho bolest jako svojí vlastní. Je to hloupé, že jo?"

"Ne, není to hloupé," řekla jsem jí. Já věřím, že možné je všechno. Je to nejspíš protože jsem silně emocionální člověk. Je to jedna z mých chyb.

"Uděláš mi laskavost?"

"Co je to?" ptám se.

"Postarej se o něj, Maggie. Slib mi, že dohlédneš na mého bratra," říká téměř zoufale.

Dohlédnout na něj? Caleb je dost silný, pokud ne emocionálně tak fyzicky určitě, aby se o sebe postaral sám.

"Nedělej si starosti, Leah," řekla jsem jí. Polkla jsem knedlík v krku a dočasně zatlačila svoje nově nalezené odhodlání pustit Caleba z hlavy jednou pro vždy. "Ujistím se, že se od potíží bude držet dál."

JEDENÁCT

Caleb

- -
Jsi skvělý tanečník," řekla Brandi, když jsme vyšli ven potom co jsme v kuchyni uvolnili pivní bong (pozn.:Taková ta blbina jak si nalezvaj pivo do krku trychtýřem a hadicí :-)).

Řeknu vám, že ta holka v bongu není začátečník. Je to zatracenej profík.

Zamumlal jsem, "Díky."

Drží se mě za loket, aby udržela rovnováhu a zvedla ke mně velké hnědé oči. "Víš co se říká o dobrých tanečnících, že jo?"

Jasně že vím, ale chci slyšet vysvětlení s Brandiných malých rtů...takže jsem se zeptal. "Co se říká?"

Šibalsky se na mě usmívá a chichotá se. "Dobří tanečníci jsou dobrý v posteli."

Při Brandiných slovech se cítím jako roková hvězda. Ona definitivně krmí moje pochroumané ego.

"Chceš tuhle teorii otestovat?" ptám se. Dobře, jsem oficiálně opilý. Ona se kousne do spodního rtu a hodnotí mě jako auto. Zajímalo by mě jestli si myslí že jsem Chevy nebo Rolls Royce. Pak se naklonila a zašeptala mi do ucha, "Také jsem dobrá tanečnice."

Přitáhl jsem si tu sexy holku blíž. Omotala mi ruce kolem krku a přitiskla se ke mně. Je to náznak toho co se bude dít. Chci si Brandi užít. Ona je zaručené řešení téhle lítostivé

jízdy na které jsem už příliš dlouho. Není pochyb o tom, že ona mi pomůže zapomenout na Maggie a všechno ostatní.

Nevím kolik alkoholu mám v oběhu, ale je to dost na to, aby se mi točila hlava a abych uvěřil, že jediná dívka která mne zajímá, je ta která je na mě přitisknutá sexy tělem, což je dobré. Velmi dobré.

"Tak pojd'me k tobě," řekl jsem jí. Nemyslím si, že by Maggie nebo Damon byli příliš vděční, kdyby se vrátili a nachytali mě s holkou. A pokud by nás našel Lenny...sakra, ten kluk by mohl být dost debilní na to, aby se zeptal jestli se může přidat.

Vede mě přes nádvoří a několikrát zakopla. Podepřel jsem jí a ona mě nazvala svým hrdinou.

Jo, jasně. Potáceli jsme se kolem místa, kde jsem předtím hrál fotbal, ale ona se zastavila, když jsme se dostali k Dixon Hall.

"Ty bydlíš tady?" ptám se jí, když bojuji proti střízlivé myšlence, že by jsme mohli narazit na někoho z Re-START čtyř.

"Jo. Ale neboj se. Moje spolubydlící je přes noc venku."

Zavedla mě po schodech do druhého patra. Sakra. Její pokoj je kousek v chodbě od našeho.

Brandi nemá apartmán jako je to naše, je to jen malý kolejní pokoj se dvěma samostatnými postelemi.

Sleduji líným pohledem jak klopýtá k posteli a rozepíná si košili. Pozoruje mě s nadzdvihnutým obočím, když odstrkuje látku stranou jako by otevírala závěsy dennímu světlu, odhalujíc černou, krajkovou podprsenku, která toho moc neskrývá. Mám rád jednouché holky, které neočekávají že budu ten dobrý kluk. Pokud nosí černé, krajkové podprsenky, všechno je ještě lepší. Shodil jsem ze sebe tričko a došel k ní.

"Tvoje tetování je dost sexy," zavrňela, když jsme si společně lehli na postel. "Je jako černý oheň."

Nechal jsem se tetovat v Chicagu jako symbol mojí vzpoury.

Být tady s Brandi je taky symbol mé vzpoury.

Ještě jsme se nepolíbili. Ani si nejsem jistý, jestli jí chci líbat. A zatímco by pro mě tahle myšlenka měla být alarmující, já o tom moc nepřemýšlím protože, za prvé, je tak zatraceně těžký přemýšlet, když jsi opilý a za druhé, protáhla se kolem mě, obkročmo se na mě posadila a moje mysl se vyprázdnila.

Přejíždí prsty po tetování na bicepsu. "Chceš vidět moje?"

"Jasně."

Klečí nade mnou, otočí se a stáhne si dolů zadní část kalhot. Samozřejmě, přímo nad zadkem má červené tetování jednorožce s duhovými křídli.

"Pěkný," říkám, ale začínám mít pocit úzkosti a tak dodávám, "Ukaž mi co dalšího máš." Raději by jsme tuhle párty měli začít, protože bych se měl brzy vrátit do svého pokoje. Raději bych tam měl být až se Damon a zbytek posádky vrátí.

Brandi si olizuje rty ve tvaru srdce, když se otáčí zpátky a rozepíná si svoje nízko

posazené kalhoty. "Mám ráda kluky, kteří ví co chtějí. Co chceš ty, Calebe?"

"Já jsem pro cokoliv."

"Já taky," řekla, nehty mi přejíždí po hrudi čím dál tím níž. A níž. Bolí to a myslím, že mi seškrábala jednu nebo dvě vrstvy kůže. Plazí se dolů po mém těle a já se rozhodl, že je mi to jedno. Lehl jsem si na záda, vítajíc to co bude následovat. Když její zběhlé ruce rozepnuly moje kalhoty a pak mě osvobodily s uvěznění, sleduju jak se mi točí hlava. Nemá žádný problém zaostřit, i když je stejně opilá jako já. Všechno co udělá je tak dobře zorganizované; v tomhle je ta holka ještě větší profík než v pivním bongu. Zavřel jsem oči a řekl své spodní části, aby si užila pozornosti.

Rozhodně jsem se do toho vžil.

Říct, že jsem teď nažhavenej je podhodnocení obrovských proporcí. Jen si nejsem jistý, jestli není problém, že si pod svými víčky představuju holku, která kulhá a nenávidí mě...

Maggie.

"Co jsi to právě řekl?"

Hm? "Co?" otevřel jsem oči a podíval se dolů na Brandi, připravenou nad mými rozepnutými kalhotami.

"Nazval jsi mě zrovna Maggie?" ptá se vyčítavě.

"Ne." Ať už jsem to udělal nebo ne, Brandi rozhodně není Maggie. "Promiň," dodávám nepřesvědčivě.

Ona jen pokrčí rameny. "To je v pohodě."

Bez zaváhání sáhne stranou do šuplíku u stolu a vytáhne malý, plastový sáček. Vyndá žlutou pilulku se smajlíkem, strčí si jí do pusy a pomalu dýchá jako by si vychutnávala chuť. "Tady, vem si Adama," říká a vyndává jednu pro mě.

Dívám se na prášek. "Co je Adam?"

"Však víš, extáze. Vezmi si a dej si jí pod jazyk. Slibuju ti, že nebudeš myslet na nic jiného než jak si to se mnou užít."

Zní to skvěle. Posadil jsem se a zval si od ní prášek. Jestli když si vezmu tuhle pilulku a zapomenu na všechno kromě toho jak se dobře pobavit, jsem rozhodně pro. Ale když se jí chystám dát do pusy, vzpomenu si na

mámu. Moje máma je závislá na lécích. Zpít se do němoty je už tak dost špatný, ale brát prášky...

Kurva.

Užívání prášku dostává tuhle věc na úplně jinou úroveň. Podal jsem jí pilulku zpátky.

"Tohle já nemůžu udělat."

"Udělat co?" ptá se váhavě.

Vysoukal jsem se zpod ní a natáhl si kalhoty.

"Já nevím. Potřebuju minutu."

"Na co?" ptá se, teď už úplně zmatená.

Dobrá otázka. Prohlédl jsem si Brandi od shora dolů. Naprosto se dostala do děje. Je krásná a má vražedný tělo...ale není Maggie. A i když Maggie nechci, nebo jí nemůžu mít, nebo jakkoli to je, nemůžu se dostat do korektního myšlení protože jsem opilý, tohle nebude fungovat dokud se nedám dohromady.

"Kde je koupelna?" ptám se.

"Na chodbě. Jsi v pohodě? Jestli uvažuješ o nákupu ochrany v automatu v koupelně, nemusíš mít obavy. Něco tu mám."

Zamířil jsem ven a mumlám, "Hned budu zpátky."

Doklopýtal jsem do pánské koupelny a opřel se o umyvadlo. Tohle našťve. Mohl jsem si užít svojí volnou noc. A místo toho jsem rozmrzele opilý. Podíval jsem se do zrcadla před sebou a je mi ještě hůř. Projel jsem si rukou rozcuchané vlasy a uvažuji jestli bych si je neměl zase oholit, jako když jsem byl ve vězení, protože zrovna teď nejsem jen rozmrzely opilec...jsem rozmrzely opilec, který se cítí jako hovno.

Co je ještě horší, cítím se stejně špatně jako vypadám.

Postříkal jsem si obličej vodou, aby mi pomohla spláchnout tuhle rozmrzelost, ale je to k ničemu. Brandi mě vzrušila, ale nebylo to Brandi proč se mi postavil. Bylo to myšlenkami na Maggie. Šílený, já vím. Není žádný způsob jak bych tímhle mohl projít s holkou, která je jen záskok.

Zamířil jsem zpátky k jejímu pokoji. Nejspíš se teď rozjíždí a připravuje se na vážnou akci. Doufám, že nebude příliš nasraná, že vystoupím z její extázové jízdy tak brzy.

Na chodbě, mám zrovna ruku na klice Brandina pokoje, když za sebou uslyším Maggiin hlas říct, "Tohle není náš pokoj, Calebe."

Podíval jsem se směrem k holce, která mě pronásleduje celé noci od chvíle kdy mě zavřeli do vězení. K holce, která právě zničila můj sexuální eskapádu s Brandi, aniž by to vůbec tušila. Má oříškově hnědé oči, které se jí mění podle nálady, je tak odlišná od holky se kterou jsem před pár minutama ležel v posteli. A zatím co pro mě vypadá Maggie zatraceně sexy, pochybuju, že má nad zadkem vytetovaného nějakého jednorožce, nebo nosí černé, krajkové podprsenky. Ačkoli bych to rád zjistil.

"Já vím," říkám.

Maggie dokulhá až ke mně, obočí má zmateně povytažené. "Co teda pak děláš tady venku na chodbě a bez trička?" Prohlídne si mě od shora dolů. "A proč máš rozepnuté kalhoty?"

Dveře se otevřou a objeví se v nich Brandi. Vlasy má rozčuchané, kalhoty rozepnuté a

volně jí visí na bocích, košili si drží před podprsenkou sevřenou. Jsem v prdeli.

"Ach," mumlá Maggie, očividně dostala odpověď na svojí otázku aniž bych musel říct slovo.

"Tady jsi," říká Brandi s úsměvem, pak se podívala na Maggie. "Kdo jsi ty?"

"Jeho holka," odpoví Maggie s přísnou, vážnou tváří.

Brandi se z Maggie podívá na mě a pak zpátky na Maggie. "Děláš si srandu, že jo?"

DVANÁCT

Maggie

Holka se svojí sotva přivřenou košilí čeká na odpověď. Je zřejmé že nevěří, že holka, která vypadá jako já by mohla chodit s klukem, který vypadá jako Caleb.

Vnitřnosti se mi svírají odporem. Caleb není můj kluk a technicky nikdy nebyl, ale pořád to ještě bolí, vidět ho jak tu stojí na chodbě bez trička s rozepnutými kalhotami, očividně připravený jít na věc s touhle holkou. Nechci tu čekat až jí řekne, že já jsem ta poslední osoba na zemi, kterou by nazval svojí holkou.

Ať to bolí nebo ne, slíbila jsem Leah, že na Caleba dohlédnu. Ona cítí, že je v průšvihu. Její smyslové vnímání dvojčete má pravdu.

Vynechala jsem dnes večer po večeři film se skupinou středoškoláků, protože jsem byla unavená a začala mě bolet noha. Kdybych jen věděla, že tu Caleba takhle najdu, s jinou holkou.

Dívat se na ně je jako facka do tváře. Holka, se kterou jak je vidět, už nějaký společný čas strávil je opravdu hezká. Má velké, hnědé oči, perfektní blond vlasy a pas tak úzký, že by mě zajímalo jak se jí do těla můžou vejít všechny vnitřnosti. Možná je místo toho všechny nacpala do jejích obrovských prsou.

"Ne, nedělám si srandu," řekla jsem jí, když jsem konečně našla hlas. "Calebe, pojd' zpátky do našeho apartmá."

Caleb vypadá zmateně.

"Tvoje tričko je pořád u mě v pokoji," říká ta holka s velkým úsměvem. Pravděpodobně od něj očekává, že mě odpálkuje a nejspíš má pravdu.

K mému překvapení mi Caleb přehodí ruku kolem ramen. Je cítit jako pivo. "Půjdu s ní."

Mohla jsem si všimnout mírného mumlání v jeho řeči, potvrzující, že není úplně střízlivý.

Holka odkráčí do svého pokoje, ale o vteřinu později se zase objeví. Hodí po něm tričko. "Jsi loser," řekla a pak se podívala na mě. "Můžeš si ho nechat."

Když zabouchla dveře, zůstali jsme s Calebem na chodbě sami. Setřásla jsem jeho ruku. Neobléknul si tričko a kalhoty má stále rozepnuté.

"Jdeš?" ptám se netrpělivě.

Jsem trochu překvapená, když se semnou vrací do našeho pokoje. Odemkla jsem.

"Potřebuju pomoc," mumlá Caleb, když mi znovu pokládá ruku okolo ramen. I přes šaty cítím teplo jeho nahé kůže. V minulosti bych udělala cokoliv, aby kolem mě Caleb položil ruku.

Ale teď ne.

"Máš pivní dech," řekla jsem mu, odstrkujíc ho od sebe. "A pokud chceš pomoci zapnout poklopec, ptáš se špatné holky."

Vklopýtá za mnou do apartmá a zhroutí se na gauč. "Takže jsi špatná holka pro mě, ale ta pravá pro Matta?" ptá se.

"Zmlkni, Calebe. Matt je jen kamarád."

"To si nemyslím. Myslím, že tě to k němu táhne."

"Moje vztahy nejsou tvoje starost. A jen protože se bavím s klukem, ještě neznamená, že mě to k němu přitahuje."

"Dobře. Věděl jsem to." Zmateně se rozhlíží kolem. "Počkat, kde je zbytek naší malé nefunkční skupiny?"

"V kině."

"Proč nejsi s nimi?"

Jako na zavolanou mi nohou projede ostrá bolest a vystřeluje mi nahoru lýtkem. Chce se mi zalapat po dechu, ale nechci, aby mě Caleb litoval. "Potřebuju nechat odpočinout nohu."

Poplácá polštář vedle sebe. "Dopřej jí odpočinek a sedni si vedle mě."

Calebovi trčí vlasy do všech různých směrů a ten zatracený zip je pořád rozepnutý, jako připomínka toho, co dneska dělal s tou holkou. Problém je, že stále vypadá dobře. Horní ret se mi zkroutí, když přemýšlím o něm a jiné holce. "Ne."

"No tak, jen na chvilku."

Oči má na půl žerdi a snaží se chovat naprosto zranitelně a nevinně, ale já ho znám líp.

"Nejspíš bys měl jít do postele, než tě Damon chytí opilého, nebo zdrogovaného nebo co sis dnes večer dal," řekla jsem mu.

"Sedni si semnou na chvíli, pak zmizím ve svém pokoji a nebudeš mě muset po zbytek noci ani vidět. Slibuju." Zaloví po svém poklopci a nakonec si zapnul kalhoty, pak se zaklonil a opřel si hlavu o gauč. "A jen abys věděla, neberu drogy. Mohl jsem, ale neudělal jsem to. Nechci skončit jako moje máma," mumlá.

Poprvé od chvíle co začala cesta, ho slyším mluvit o rodině. Slyšela jsem v jeho hlase výrazný smutek, když zmínil mámu, což dělá to, že vypadá ještě zranitelnější.

Stojím přímo před ním, rozhodnutá, že budu racionální. "Dneska večer jsi se opil. To nepopřeš."

Rty se mu zkroutí do malého úsměvu. "Jo, opil. Je dobrý pocit nepřemýšlet o...všem."

Váhám. Být v blízkosti Caleba není dobrý nápad. "Měla bych tě nahlásit Damonovi."

"Jo, měla bys."

Vzdychla jsem. "Ale neudělám to."

"Proč ne, Mags? Je možné, že hluboko ve tvém ledovém srdci mě máš pořád ráda?"

Natáhl se a přitáhl mě k sobě. Pro začátek nejsem moc stabilní, klopýtla jsem dopředu, ale on moje tělo chytil do náruče a něžně mě spouštěl na pohovku dokud neležím. Pod ním.

"Neodpovídej na tuhle otázku," říká.

Mozek mi říká, abych se od něj vyškrábala pryč a udržela si odstup, ale tělo mozek neposlouchá.

Moje tělo má svojí vlastní hlavu. Vzhledla jsem do Calebových intensivních, očí námořnické modři. Tyhle hloubky jsou totálně zaměřené na moje rty, připomínajíc mi jak jsme se v Paradiském parku poprvé políbili, hned potom co mě objímal, když jsem mu plakala v náručí.

Přísahám, že vzduch kolem nás houstne, přibližuje se jako temný mrak. Všechno co slyším je zvuk našeho dechu. Zapomínám na všechno a užívám si být mu znovu tak blízko.

Odhrnul mi vlasy z obličeje s nečekanou jemností, pak mě bříšky prstů pohladil po tváři. Nechala jsem ruce podél boků ze

strachu, že kdybych se opravdu pohnula, sklouznu zpátky do reality.

Caleb se posunul a přiblížil se. "Maggie, chceš tohle tolik jako já?" ptá se s tváří připravenou přímo nade mnou.

"Já...na tohle nemůžu odpovědět."

Odtáhne se jen o maličký kousek, ale je pořád dost blízko, abych mohla cítit alkohol, který dnes večer vypil.

"Proč ne?" ptá se.

Posunula jsem ruku na jeho nahou hrud', abych ho zastavila předtím než ztratím veškerý rozum. Když je takhle blízko ztěžka dýchám a tep mi běží jako o závod, z čehož mám větší vztek na sebe než na něj.

"Opravdu se musíš ptát? Je očividné, že jsi dnes večer byl s jinou holkou, Calebe. Nebudu se ponižovat tím, že budu dělat nějaký záskok."

"Nepolíbil jsem jí. Přísahám."

Když jsem mu věnovala Já-ti-nevěřím pohled, jeho výraz se změnil v opravdu vážný.

"Nebudu říkat, že jsme se spolu nepobavili, ale nemohl jsem do toho jít protože jsem byl..." pevně sevřel oči k sobě. Po chvíli je znovu otevřel a podíval se přímo do mých znovu tím vážným pohledem. "Zapomeň na to."

"Prostě jdi do postele," řekla jsem mu a snažím se ho ze sebe odtlačit. "Je jasně vidět, že jsi opilý a nepřemýšlíš jasně."

"Polib mě, pak půjdu do postele."

"Jsi blázen," dusím se.

"Jo, já vím." Rty se mu stáčí do polovičního úsměvu. "Ale bav se semnou jen pro jednou." Hlava mu pomalu klesá k mé. Sleduju a zadržuji dech, když jsou jeho krásné rty blíž a blíž. "Ach, Maggie," mumlá tiše, když jsem mu instinktivně omotala ruce kolem krku. "Potřebuju to."

Nemyslí mi to jasně, protože říkám proti jeho rtům, "Já taky."

Jeho ruce mi z obou stran rámují obličej, přejíždí svými rty přes moje. Líbáme se váhavě, jako bychom si nebyli jistí jestli je to v pořádku. Moje srdce pomalu roztává. Celé

tělo mě brní nadšením a očekáváním, když mě jednou rukou chytne v pase a přitahuje mě blíž.

Zavřela jsem oči a představuji si, že jsme zase v altánu paní Reynoldsové, kde jsme byli jen my dva. Je to tak dobrý pocit; nemohlo to být špatně. Tenkrát mě držel a já díky němu věřila, že dokud jsme spolu, všechno ostatní se může zhroutit.

Vzdychla jsem do Calebových otevřených úst; ale vyznělo to jako malé zakňučení. Odtáhl se ode mě. Otevřela jsem oči a zjistila, že se usmívá stoprocentně spokojeným mužským úsměvem.

Jako když je pro něj moje reakce podnět, zajít dál, Caleb hrdelně zavrčí těsně před tím než znovu skloní hlavu dolů. Jeho pusa je na mojí, otevřená, jeho jazyk pátrá. Myslím, že se mi mozek snaží poslat varovný signál, ale moje tělo a jazyk si příliš užívají téhle pozornosti než aby poslouchali. Zvuk našich jazyků, rtů a sténání mě pobízí a já zjistím, že se mu rukama prohrabuju ve vlasech a přitahuju si ho blíž.

"Dotýkej se mě," naléhá Caleb, když se natáhne a přejíždí mi přes rty špičkou prstu a pak mi ho strčí do pusy.

Přesvědčila jsem sama sebe, abych přemýšlela nad altánem. Dokud nechám oči zavřené, budeme tam...jsem v minulosti a ne v současnosti. Každou chvíli mi bude chtít říct, jak mu na mě záleží. Chystá se mi říct, že jsem jediná holka na světě, kterou chce a potřebuje.

Putuje vlhkou cestičkou dolů po mém krku a ponoří se prsty do mého trička s V výstřihem. Jeho ústa následují s malými polibky předtím, než se posune a znovu mě políbí. Zažívám se potit vášní. Jsem v jednom ohni.

Celé je to pomalé a erotické, naše jazyky závodí, kloužou, pátrají, když si oba vychutnáváme jeden druhého. Trochu hořká chuť piva, byla nahrazena jeho sladkou vůní, připomínající výhradně Caleba. Jsem ztracená v současnosti, ale moje tělo uvízlo v minulosti. Je to tak dobrý pocit a ach, tak správný, konečně ho takhle líbat. A dotýkat se ho.

Když mi sáhne pod triko, palcem mi tře vrchní část podprsenky a zbytek jeho ruky drží moje prso, mám pocit, že se svět zastavil a zůstali jsme jen my dva. Cítím jak mi po hrudi přebíhá horký pocit až do konečků prstů a zase zpátky. Moje vnitřnosti se pomalu roztavují do malé louže.

Dokud mi nezazvoní telefon. Mám ho v kabelce, vyzvání nahlas a přerušuje mojí fantazii.

"Nezvedej to," zachrptí Caleb. "Ignoruj to."

Znovu mě políbí, ale altán je pryč. Okamžik je ztracený.

Telefon nepřestává zvonit. Otáčím hlavu, přerušujíc polibek a mrkáním zaháním pryč náhlou slzu frustrace, když rukou pátrám po kabelce.

"Nemůžu,"

Ruku jsem našla v boční kapse telefon a vytáhla ho. Číslo, které září na displeji mi vyrazí dech. "To je můj táta," říkám tiše, když posouvám Calebovu ruku zpod mého trička. Nechala jsem telefon zvonit a zvonit, dokud nespádl do hlasové schránky.

Můj táta, muž, který mi volá dvakrát do roka. Můj táta, který mě opustil a sotva se ohlédl zpět.

Podívala jsem se na Caleba, stále se vznášejícího nade mnou. On je kluk, který mě opustil a neohledl se dokud jsme nebyli donuceni podniknout spolu tuhle cestu. Zradil mě přesně jako můj táta. Lhal mi přesně jako můj táta. Užíval si s jinou holkou a pak se přesunul ke mně jako by na tom ani nezáleželo. Jiná tvář, jiné tělo, stejně strávená zábava.

Jsem ubohá a jediný koho můžu vinit jsem já sama. Mohla jsem říct ne. Mohla jsem se chovat jako že tohle nechci. Mohla jsem odejít do své ložnice a prásknout dveřmi.

Ale neudělala jsem to.

Místo toho jsem k němu šla blíž...skoro jako bych to testovala, abych věděla jaký bude jeho další tah.

Samozřejmě, skočil na návnadu. Nejsem lepší než ta holka, se kterou dnes večer byl.

"Calebe, co to děláme?" ptám se.

Odtáhne se ode mě pryč, posadí se a vzdychá. "Ach ne, je to tady. Přišlo tvoje introspektivní, emocionální a filozofické já."

"Proč bych neměla být introspektivní? Nemáme žádný smysl."

"To nemá ani čokoláda a arašídové máslo, ale nějak to funguje," říká. "Ten kdo tyhle dvě věci smíchal byl génius."

"Jsi opilý. Nemluvím o jídle. Mluvím o dvou lidech s opravdu podělanou minulostí..."

"Přestaň tolik přemýšlet," říká, lechtajíc mou citlivou pokožku. "Nevím proč se musíme tolik hádat. Sakra, nemohl jsem to dnes večer udělat s Brandi, protože všechno na co jsem dokázal myslet jsi byla ty. Dokonce jsem jí řekl tvým jménem," říká nesouvisle. "Jo, je to podělaný, podělali jsme to, ale proč popíráš skutečnost, že se pořád chceme?"

Odstrčila jsem ho pryč. "Ty, Calebe Beckere, jsi jen velký pitomec."

"Nechápu tě," říká s rukama ve vzduchu a s obočím zmateně zdviženým. "Přiznal jsem ti, že jsem nemohl být s jinou holkou, protože

jsem myslel na tebe. Chci tebe, Maggie. Je to tak špatné?"

"Jo."

"Proč, protože jsem přiznal, že mě vzrušuješ? Proč to bereš jako urážku?"

"Nechci abychom se navzájem prostě jen 'chtěli'." Zhluboka jsem se nadechla. "Já chci s klukem skutečný vztah. Lásku. A ty, ty ani nevíš co to láska je. Láska je upřímnost. Láska je vzájemný respekt, něco co ty a já nemáme."

"Ach, opravdu?" Moje slova ho očividně naštvála, protože vstal a vystřelil zpátky, "Takže ty říkáš, že ke mně necítíš žádný respekt?"

"Jo, to je to, co jsem řekla."

"Fajn," odpověděl.

"Fajn," řekla jsem.

"Pak myslím, že celá tahle věc mezi námi je úplně špatně."

Tentokrát mi ostrá bolest zasáhla srdce, ale zůstala jsem silná. "Je to všechno o upřímnosti, Calebe."

"Jo, no, upřímně jsi směšná."

TŘINÁCT

Ca1eb

Ležím v posteli a zírám do stropu. Lenny a Matt spí. Nemluvil jsem, ani jsem neslyšel o Maggie od chvíle, kdy jsme se oba vyřítili do svých pokojů před čtyřmi hodinami.

Řekl jsem jí, že jí pořád chci. Přiznal jsem, že jsem jí nikdy nepřestal chtít. A ona šla a začala mluvit o lásce. Seru na lásku. A upřímnost.

Láska není o upřímnosti. Je o ochraně lidí co milujeme před věcmi, které by jim mohli ublížit.

To je láska.

Ach, kurva. Řekl jsem Maggie, že jí pořád chci a měli bychom se poddat naší touze po tom druhém. Blbost, já vím. Nechtěl jsem to takhle vyhrknout...prostě se to stalo. Možná to bylo pivem. Jo, správně. Jsem stále opilý, ale věděl jsem co dělám. Ačkoli to neznamená, že je to o to méně to hloupé.

Celý další týden mě Maggie prakticky ignoruje. Každý den jezdíme na nějakou akci, kam nás Damon vozí a naléhá na nás abychom sdíleli naše příběhy. Všichni z nás se podělili. Můj příběh je nejkratší.

"Řídil jsem opilý a srazil jsem holku. Šel jsem do vězení. Rodiče mě prakticky vykopli z domu a ztratil jsem holku. Mám na tři roky pozastavený řidičák a momentálně žiju skoro na ulici. Takže, ehm, nepijte a neřid'te."

Jo, to je můj příběh a toho se držím.

Teda alespoň do chvíle, kdy sedíme v přednáškovém sále nějaké střední školy a já

dostanu otázku, na kterou si nejsem jistý jak odpovědět.

Vyšla z úst patnáctiletého dítěte z letní školy. "Tahle otázka je pro kluka v modrém tričku na konci," řekl.

Dívám se na všechny ostatní. Bohužel, nikdo kromě mě na sobě nemá modré tričko. Erin mi poslala mikrofon. "Jaká je tvoje otázka," ptám se líně, můj hlas se ozývá hledištěm.

"Proč tě tvoji rodiče vykopli?"

Do prdele, opravdu na tohle musím odpovídat? Moje sestra odmítá říct o nehodě pravdu, moje máma je závislá na práscích a táta všechno popírá. "To je dobrá otázka," říkám, oddalujíc to. Nevím co říct. Pravda a lži se mi začínají motat dohromady, když jsem si odkašlal a přemýšlím o tom jak odpovědět. "Moji rodiče se cítili trapně, že je jejich dítě trestanec. A vrcholem toho bylo, že nebyli příliš nadšení, když jsem si začal s holkou, kvůli které jsem šel do vězení."

"Proč jsi to udělal?" ptá se kluk. "Myslím, proč jsi si začínal s holkou kterou jsi srazil? Nebyl to špatný nápad?"

"Jo. Byl to opravdu špatný nápad. Jeden z nejstupidnějších, které jsem kdy měl. Další otázka?"

Další otázka je pro Lennyho. Chtějí vědět proč vjel autem do jezera.

"V tu chvíli mi to přišlo jako dobrý nápad," řekl Lenny. "Samozřejmě, byl jsem opilý, ale to není omluva. Zaplatil jsem vysokou cenu a přál bych si to vrátit."

To se zdá být tématem našich životů...přejeme si vrátit čas a udělat jiná rozhodnutí.

Během jízdy zpátky do Freemanu se Maggie mým směrem ani nepodívala. Sedí vedle Matta a povídá si s ním o tenise. Když jsme zpátky na koleji, zamířila rovnou do svého pokoje.

Damon šel taky do svého pokoje. Jakmile se jeho dveře zavřeli a zbytek skupiny je v obývací, vešel jsem do jejího pokoje.

"Co máš za problém?" ptám se tak tiše, aby mě nemohl slyšet zbytek skupiny.

"Nechci o tom mluvit," řekla a chytala se ode mě odejít pryč.

Chytil jsem jí za zápěstí a jemně s ním trhnu, aby se na mě otočila čelem.

"Sundej z ní tu ruku," říká za mnou Matt.

Podíval jsem se na kluka, který chce být s Maggie očividně víc než jen kamarád. "A co jsi ty, její bodyguard?"

"Možná." Matt se postavil mezi mě a Maggie.

"Neplet' se do toho, chlape." Jsem celý nervózní, protože jednou jsem byl Maggin ochránce před tím pitomcem Vicem Madoniou a teď se díky Mattovi cítím jako bych nebyl o nic lepší než Vic.

"Jak je vidět, ona s tebou právě teď mluvit nechce."

Podíval jsem se na Maggie, ukázala směrem ke dveřím, abych odešel.

"Skončil jsem," řekl jsem jí.

Ráno když mnou Damon třese, aby mě probudil, řekl jsem mu že si беру den volna.

"Calebe, pohni zadkem. Nemůžeš se vyvlíknout z dnešních aktivit, tak o tom ani nepřemýšlej," říká Damon.

"Jsem nemocný," řekl jsem.

"S čím?"

"Mrzutostí. Vážně, Damone. Lennymu celou noc vyzváněl mobil."

"Mluví pravdu," říká Matt, když si přes hlavu přetahuje tílko. "Řekli jsme mu ať tu zatracenou věc vypne, ale neudělal to."

"Přepnul jsem to na vibrace!" volá Lenny z obývacího pokoje. Matt dojde ke dveřím a křičí zpátky. "Mít vibrace na stole je stejně blbý jako vyzvánění, vole."

Damon se skloní a stáhne ze mě deku. "Večer Lennymu zabavím telefon, ale ty se k nám dnes stejně připojíš, Calebe. Mám v plánu speciální program. Žádné výmluvy."

Vyvlekl jsem se z postele, osprchoval se a oblékl. Myslím, že Maggie má holky na své straně, protože mě dneska všechny ignorují. Dokonce během snídaně nabídla Trish všem borůvkové muffiny kromě mě a Lennyho. Jak jsem mohl být zaškatulkovaný do stejné kategorie zkrvených bláznů jako Lenny.

Na druhou stranu, se svatým Mattem je zacházeno jako se zatraceným králem. Nejen

že dostal muffin, Maggie mu dokonce nalila pomerančový džus z malé ledničky. A usmívá se na něj, když před něj pokládá sklenici.

Ted' jsem ještě víc naštvaný.

Po snídani jsme všichni nasedli do dodávky. Uvíznul jsem úplně v zadu a sedím vedle Lennyho, který nevypadá, že by mu vadilo nebo se staral o to, že ho holky ignorují. Nebo je ten kluk prostě zvyklý, že ho lidi ignorují, nebo je příliš pitomý, aby si to uvědomil.

Damon nás zavezl na zalesněný pozemek s velkou cedulí na které je napsáno VÍTĚZNÉ SPOJENÍ - STAVĚT NA SLINÝCH ZÁKLADECH JE KLÍČ K ÚSPĚCHU.

"Tohle je místo pro humanitní projekt?" ptám se. Upřímně, nevadilo by mi dostat do ruky kladivo a hřebíky. Pracoval jsem přes léto u strýce na výstavbách konstrukcí. Vybít si svojí frustraci na hřebících zní zrovna teď jako skvělá myšlenka.

"Ne, není to nic takového," říká Damon k mému zklamání.

Vystoupili jsme z dodávky a Damon nám řekl, že tu máme schůzku. "Tohle je tábor pro

budování dovedností. Všiml jsem si, že většina z vás má problém s dotazy lidí o pomoc a důvěrou druhým."

"Možná se nám to takhle líbí," mumlám.

"Není to dobrý způsob života, Calebe. Lidskou přirozeností je potřeba lidí a žití v souladu s ostatními. Tohle potřebuješ...a nemluvím tady jen o Calebovi." Ukazuje na každého ve skupině.

"Vy všichni to potřebujete."

Ze dveří označených jako Kancelář, vyšel chlap. Vypadá jako by skalní muž nebo Bigfoot přišel k životu, kompletně s dlouhými vousy a nepoddajnými vlasy. "Vy musíte být skupina Re-START." Natáhne ruku a potřese si s Damonem. "Jsem Dex, majitel vítězného spojení."

První věc kterou Dex udělal bylo, že nás postavil do kroužku pod nějaké stromy. Nařídil nám abychom řekli jedno slovo, které nás popisuje.

Matt říká, "Loajální."

Lenny říká, "Zábavný."

Erin řekla, "Smutná."

Trish řekla, "Naštvaná."

Maggie říká, "Zmatená."

Neušla mi skutečnost, že když to říkala dívala se přímo na mě. Je zmatená kvůli nám? To je pro mě novinka. Maggie mě pokaždé pěkně odpálkuje jakmile se k ní dostanu příliš blízko. Vůbec se mi nezdála zmatená.

Když jsem na řadě říkám, "Na nervy," protože to v nejlépe vystihuje, jak se teď cítím.

"To se nepočítá," říká Lenny. "Dex řekl abychom řekli jedno slovo. 'Na nervy' jsou dvě slova."

"A 'Drž hubu než ti nakopu prdel' je šest slov," řekl jsem varovným tónem."

Dex/Bigfoot zdvihne ruku. "Žádné vyhrožování svým spoluhráčům, Calebe. Pravidlo vítězného pouta. Omluv se," nařizuje.

Omluvit se? To myslí vážně? Raději bych jedl rozbité sklo, než bych se omluvil Lennymu. Damon, sudí, mi věnuje pohled. "No tak, Calebe. Ven s tím, ať se můžeme pohnout dál."

"Jo," říká Trish a pak si odfrkne. "Nebud' takový blbec."

Podíval jsem se na Maggie. "Prostě to udělej," mumlá tiše.

"Ne." Hrával jsem podle pravidel, ale je to už tak dlouho, že si to ani nepamatuju.

"Přesměruj svou energii do pozitivních věcí," říká mi Dex.

Strčil jsem ruce do kapes a postavil se Dexovi. "Co když se pozitivně necítím?"

"Udělat něco pozitivního pomůže převrátit tvou náladu. Když se usměješ, tvoje tělo se uvolní. Pokud zažiješ pozitivní lidský dotek a interakci, napětí v tvém těle se uvolní."

Naposledy jsem měl pozitivní lidský dotek s Maggie, když mě líbala a dotýkala se mě na gauči v našem apartmá. Cítil jsem se úžasně dokud mě neodstrčila.

"Chci vás dva vidět jak se obejmete," říká Dex.

"Děláš si ze mě srandu, že jo?"

"Nedělám si srandu. Myslím si, že bys měl Lennyho obejmout."

Ani jsem rukama v kapse nepohnul. "Jo, ehm, to si nemyslím." Chci Bigfootovi říct ani kurva náhodou, ale udržel jsem se.

Lenny do široka rozevřel náruč a usmívá se na mě. "Pojď k tat'kovi."

"No tak, Calebe," naléhá Damon. "Jen to zkus."

"Raději bych objal některou z holek, Damone. Nebo Matta, když na to přijde."

Nikdo nevypadá, že by ho zajímalo poslouchat můj seznam, co bych dělal raději než objímal Lennyho. Všichni prostě jen čekají až se k tomu dokopu.

Lenny vykročil vpřed, náruč stále otevřenou.

Vystoupil jsem z kruhu, viditelný vyvrhel. Bigfoot se nezdá potěšený. "Není to o objetí...je to o tvém charakteru. Udělat něco co nechceš, abys udělal někomu jinému radost je akt laskavosti."

Krátce jsem se zasmál. "Poslyš, Dexi, tak trochu jsem Lennyho varoval, než mu nakopu prdel. Děj mi nějaká body k dobru. Sakra, chlape. Potloukal jsem se po Chicagu se členy gangu, kteří si mysleli že laskavost je zeptat

se, jakou končetinu chceš uříznout jako první, než tě rozsekají na kousky a nakrmí tebou psy."

"Chceš být součástí téhle skupiny, nebo ne?" ptá se Bigfoot, ignorujíc můj gangový scénář.

"Ne."

"On nemá na vybranou," bručí nahlas Damon. "Je součástí téhle skupiny ať se mu to líbí nebo ne. Správně, Calebe?"

"Správně," říkám. Ledaže bych se jich zbavil a risknul to. Ale nemůžu, protože pokud bych se dostal do vězení, mám pocit že pobit ve vězení pro dospělé by pro mě bylo přes okraj. Vzkročil jsem zpátky do kruhu.

"Můžeme se obejmou později," říká mi Lenny.

Zavrtěl jsem hlavou. "Nepočítej s tím."

Jsem definitivně na Dexově posraným seznamu, tím jsem si jistý. Střílí po mě pohledy, které jsou pravděpodobně navrženy tak, abych se cítil špatně, ale nefungují. Potom co se stalo s Maggie, skoncoval jsem z pocity lítosti.

Dex nám řekl, že musíme dokončit spoustu úkolů Vítězného spojení, než budeme fungovat jako tým. Prvním úkolem je Puzzle, které musíme se stavit zatímco tři z nás budou mít zavázané oči a další tři budou instruovat jak zorganizovat dílky. Další úkol je bludiště, kterým musíme projít zatímco jsme s sobě připoutaní lanem. Potom máme postavit závodní auto pomocí věcí, které najdeme v přírodě. Maggie se za celou dobu mým směrem ani nepodívala. Po obědě zavedl Dex naši skupinu do lesa za hlavní kanceláří. Zastavil se, když jsme dorazili k tlustému dubu který má na kmeni přibitou malou plošinu asi půl metru nad zemí.

"Tohle je cvičení důvěry," vysvětluje Dex. "Rozdělím vás do dvojic. Jeden z vás se otočí zády ke svému partnerovi zatím co bude stát na plošině a pak spadne svému partnerovi do náruče. Budeme se střídat v tom kdo chytá a kdo padá."

Spáruje Lennyho a Trish, pak Matta a Erin a nakonec mě a Maggie. Stojím vedle své

mračící se partnerky. "Netvař se tak depresivně," řekl jsem jí.

"Nejsem v depresi. Neslyšel jsi ho říkat, že je to cvičení důvěry?"

"Jo, no a?"

Zavrtí hlavou. "Zapomeň na to."

Předtím než můžu zareagovat, Trish zakřičí, "Lenny ze mě udělá placku. Doufám, že máte zdravotní pojištění, Dexi."

Lenny se směje. "Nejsi zrovna lehká váha, Trish. Jestli tě pustím, prasknou ti prsa až dopadneš na zem?"

Dex zvedne ruku, což jak už jsme se všichni naučili je speciální signál pro 'zmlkni'. "Všichni to zvládnete, to váš ujišťuji. Budete přivázaní k bungee lanům zajištěným ke stromu, což sníží vaší váhu. Lenny a Trish, jdete první."

"Ani náhodou, Dexi," říká Trish. "Co když mě pustí?"

"Nepustí."

"Jak si můžete být tak jistý?"

"Protože celá skupina na něj spoléhá a on nás nechce zklamat. Správně, Lenny?"

Lennyho obočí je zmateně nadzdvížené. "Tohle jsou nějaký psycho-kecy, co na mě zkoušíš?"

"Jo. Teď se postavte na plošinu a připněte si bungee postoje kolem pasu. Ukaž Trish jak je to jednoduché."

Lenny dělá co mu Dex řekl. S lanem, které zmírňuje jeho váhu není pro Trish problém ho chytit. Vymění si místa a k naší úlevě Lenny Trish chytí a netestuje svojí teorii o jejích prsou.

"Dobře," říká Dex. "Caleb a Maggie, nahoru."

ČTRNÁCT

Maggie

V kročila jsem na hranu plošiny, zapnula si bungee lano kolem pasu a podívala se dolů. Caleb tam stojí s napřaženými rukama připravený mě chytit. Najednou, tak nějak, tohle cvičení přesahuje to jestli mu věřím nebo ne.

To je to, proč jsem na něj byla od minulého týdne tak našťvaná....přichází ke mně krátká myšlenka.

Nebyla jsme na něj našťvaná od toho večera. Byla jsem na něj našťvaná osm měsíců. Od chvíle, kdy jsem zjistila, že mi lhal. Od doby co mě opustil, aniž by mi řekl pravdu. Přemýšlím o všech věcech, které zůstali nevyřčené....o všech věcech, které jsem měla říct. Je mezi námi tolik nepoctivosti. Opřela jsem se zády o strom a omotala si kolem sebe ruce. "Nemůžu."

"Proč ne?" ptá se Caleb.

Všichni na mě zírají, čekají na vysvětlení. A i když o tom nechci mluvit před celou skupinou, jsem tak unavená z tajemství. Zoufale toužím říct jak se cítím právě tady a

právě teď protože bych později mohla ztratit odvahu.

Odepnula jsem si lano a ustoupila. "Prostě to nechci udělat."

"Nenechám tě spadnout," říká Caleb. "Slibuji."

Podívala jsem se mu do ostře modrých očí, které jsou tmavší, když je naštvaný.

"Tohle není o tom jestli mě chytíš nebo ne," řekla jsem mu. "Je to o nehodě."

Caleb zpozorněl a vypadá zmatený a jsem si pěkně jistá, že se jeho nálada ještě zhorší, když říkám, "Celý tenhle úkol je o důvěře. Pravda je, že ti nevěřím."

"Tohle začíná vypadat dobře," říká Lenny a mne si ruce. "A já jsem si celou dobu myslel, že si to vy dva vyříkáte až se nikdo nebude dívat."

Caleb po něm střelil pohledem. "Drž pro jednu hubu, Lenny, nebo ti jí zavřu já." Ruce má teď pevně sevřené v pěsti a sval na čelisti se mu škube. Myslím, že je připravený na Lennyho vystartovat, ale tohle není o Lennym. Je to o nás.

Dex zdvihl ruku, ale nemyslím si, že se o to Caleb stará.

"Potom všem čím jsme prošli si myslím, že mi důvěru dlužíš," řekl mi Caleb.

On to nechápe. Ach, jak mu mám říct aby mi sám řekl pravdu o nehodě. Je to jediný způsob jak se přes tohle můžeme dostat. Potřebuji se pohnout daleko od lží a podvodů. Z přemýšlení o nehodě a o všem co se od té doby stalo mě mrazí. Už nikdy nebudu fyzicky stejná. Navždycky budu vypadat jako mrzák. Chtěla jsem věřit, že mě Caleb chce i přes moje zranění, ale možná je to jen taktika k podpoře, abych byla zticha. Jediný člověk, který může říct pravdu tu stojí se mnou.

"Postav se chladné, tvrdé skutečnosti, Calebe. Ani ty mi nevěříš." Ted' už nemůžu přestat. Slzy mi stékají po tvářích, když jdu přímo ke Calebovi a zabodnu mu prst do prsou. "Lhal jsi mi! Podvedl jsi mě! Ta nejmenší věc, kterou jsi mohl udělat, když jsme se k sobě začali dostávat blíž, bylo být upřímný."

Upírá na mě pohled, obočí těsně stažené nad zmatenýma očima.

"Řekni mi pravdu o nehodě, Calebe. Vyzívám tě."

Vidím moment, kdy to pochopí a ztuhne, šokovaný.

Caleb zavrtěl hlavou a ustoupil o krok ode mě. "Tohle nedělej."

"Řekni tady všem co se tu noc stalo." Rozpřáhla jsem do široka ruce a podívala se na nebe. "Zakřič to hlasitě a osvobod' nás všechny od lží!"

Lenny zdvihl ruce nahoru jako by byl v kostele. "Aleluja!"

Caleb spěchá k Lennymu a napadne ho. Praštil ho. Lenny uhodí zpátky. Bojím se a křičím na ně, aby se přestali prát, zvláště protože Caleb je trénovaný zápasník a Lenny proti němu nemá šanci. V mžiku Damon odtahuje Caleba a začne na něj křičet ať se uklidní. Caleb je vzteklý a já si nejsem jistá jestli přes svůj hněv něco slyší.

"Calebe, seber se," nařizuje Damon.

Caleb se vymaní z Damonova sevření. Ruce má zaťaté v pěst, připraven na boj. "Ne!"

"Tohle není o Lennym!" křičím ve snaze získat si jeho pozornost. "Je to o tobě a o mě."

Caleb se na mě podívá. Ztěžka dýchá a oči vypadají nelítostné a intenzivní. Není připravený se uklidnit, přinejmenším ne teď.

"Já jsem ten, kdo byl sražený autem, ne ty," řekla jsem mu. "Přestaň se chovat jako by jsi tady byl obět' ty. Udělal jsi volby, já ti neříkala abys je udělal. Nejsem si jistá jestli ti někdo řekl, abys je udělal." Vykřikuji slova a nestarám se o to, že mě nejspíš může slyšet celý svět. "Myslíš si, že se mi líbí kulhat všude kam jdu? Nelíbí. Já jsem obět'! Bud' ke mně upřímný! Nezáleží ti na mě dost, abys mi věřil. Dala jsem ti svoje srdce, ale nebylo to dost." Jdu pryč, listy mi křupají pod těžkýma botama.

"Ujasněme si jednu věc, zlatíčko," říká za mnou. "Nikdy jsem tě nepořádal, abys byla moje holka."

Zastavila jsme se a otočila se na něj. "Ne, nepožádal. Ale určitě jsi dělal vše co bylo v

tvých silách, abys z nás byl pár. Políbil jsi mě pod stromem v Paradiském parku. Ty jsi byl ten, kdo mi v domě paní Reynoldsové řekl, že chce být tam kde jsem já. Ty jsi byl ten kdo..." mám pocit jako bych měla v krku knedlík velikosti baseballového míčku. "Řekl jsi, že to co jsme měli bylo skutečné, ale všechno to byla jen lež. Přiznej to."

"Co chceš abych řekl, Maggie?"

"Pravdu! To je všechno co jsem vždycky chtěla."

"Nemůžu."

"Nemůžeš, nebo nechceš?"

"Jaký je v tom rozdíl?"

Otřela jsem si oči hřbetem ruky, protože mi slzy zastírají zrak. Vůbec se nestarám o naše překvapené publikum. "Nejsi nic jiného než zbabělec! Všichni muži v mém životě mě zklamali. Napřed můj táta, teď ty."

Dívá se na mě jako na nepřítele. "Já nejsem jako tvůj táta. Neurážej mě tím, že náš dáváš do stejné věty."

Krátce jsem se zasmála. "On mě opustil. Ty jsi mě opustil. Svým odchodem mě zradil a

nikdy se neohlédl, aby viděl jestli jsem byla v pořádku. Ty jsi mě svým odchodem zradil a nikdy jsi se neohlédla, abys viděl jestli jsem byla v pořádku. On mi lhal. Ty jsi mi lhal. Jsi přesně jako on."

"Nemáš kurva ani poněti, Maggie."

Pokračuji v kulhání pryč, mířím do kanceláře, nebo do dodávky, nebo...nevím kam mířím, kromě toho že vím, že se potřebuji dostat pryč. Možná když mezi sebe a Caleba dostanu nějaký prostor, ta drtivá bolest v mém srdci bude ustupovat.

"Lži se polykají snadněji než pravda, Maggie," křičí Caleb. Tentokrát za mnou nejde.

Zastavila jsem se, ale neotočila. "Mýlíš se."

"Pravda je, že jsem s tebou nechtěl mít nic společného, když jsem byl propuštěn z vězení a vrátil se do Paradise. Vinil jsem tě z toho, že jsi byla důvod proč jsem šel do vězení. Vinil jsme tě ze zničení mého života. A přes veškerou tuhle vinu a všechnu zášť jsem se do tebe zamiloval. Tvoje zatracené broukání, tvoje zatracená nejistota, tvoje zatracená

zranitelnost...a ta chvíle, kdy jsi mi plakala v náručí a držela se mě jako bych byl tvůj pilíř síly, byl jsem ztracený, protože jsem věděl, že k čemukoliv se mezi námi schyluje bylo skutečné. Nenáviděl jsem se za to, že jsem se do tebe zamiloval."

"Tak jsi odešel."

"Cos chtěla, abych udělal? Museli jsme náš vztah skrývat před tvojí mámou, moje máma byla na drogách, můj táta byl jen zatracená rohožka a moje sestra...no, viděla jsi jí. Vypadá jako živoucí mrtvola."

"Kdybys mi prostě řekl pravdu..."

"Pravda je na hovno!" křičí Caleb, hněv a frustrace mu odkapávají ze slov.

"Takže jsi se rozhodl skrývat se za lhaním, jo?"

Ted' jsem se k němu otočila přes malé políčko trávy, špíny a listí. Dívám se mu přímo do očí. Necouvla jsem. Uplynula napjatá sekunda.

Caleb uhodil pěstí tvrdě do kmene stromu. Klouby mu krvácejí, ale nezdá se, že by si toho všiml, když se žene ke mně.

"Pravda je, že já jsem tě autem nesrazil! Šel jsem do zkurvenýho vězení na celý, zkurvený rok za něco co jsem kurva neudělal. A víš ty co? Je to na hovno. Nesnášel jsem každý moment ve vězení, protože jsem tam v první řadě vůbec neměl být!"

Oči má vyvalené, jeho dech je rychlý a zběsilý. Otočil se a zaměřil svojí pozornost na navenek šokovaného Damona, pak si prohlédl ostatní členy naší skupiny, všichni jsou stejně šokovaní.

Caleb pevně zavře oči a zašklebí se, jakoby chtěl vzít zpět všechna pravdivá slova, která právě vychrlil. Když znovu otevřel oči, už v nich není ani známka emocí. Zamaskoval je.

"Jsi teď šťastná?" zavrčel.

PATNÁCT

Ca1eb

Pokud nebyl můj život kompletně v prdeli před tím, tak teď už rozhodně je. Vyzradil jsem tajemství, které jsem si měl vzít do hrobu. Zradil jsem své dvojče, sebe a všechno, protože jsem nevydržel jak se na mě Maggie podívala dolů z té zatracené plošiny. Oči měla jako sklo a ze zamračeného obočí se mi jí chtělo sebrat a vzít na místo, kde jí nikdo nebude moct zklamat nebo ublížit. Místo, kde bych jí nemohl ublížit ani já.

Posral jsem to. S Maggie, s Leah, se svými rodiči...se vším.

V tuhle chvíli nemůžu věřit ani sám sobě, že to nepodělám. Jaký má smysl snažit se zůstat venku z vězení, když je to pro mě možná to nejlepší místo? Ve vězení jsem alespoň věděl jak si stojím a nemusel jsem se dívat na zklamané tváře lidí na kterých mi záleží.

Problém je, že nechci být znovu zavřený. Ve vězení jsem se cítil jako neklidné zvíře v kleci, zvláště protože jsem věděl, že si tam vůbec nezasloužím být. Nebo možná ano. Možná jsem si zasloužil tam být za lhaní

soudci a všem ostatním. Tu noc co Maggie srazilo auto jsem byl opilý a možná by můj soud skončil, kdybych řekl, že jsem kryl svou sestru.

Ale pak už bylo příliš pozdě.

Vše co jsem chtěl udělat, bylo ochránit Leah, protože jsem věděl, že nebyla schopná zvládnout stres ze zatčení a uvěznění v cele. Už ani nevím co je správné a co špatné.

Jak Maggie ví, že jsem jí lhal? Na druhou stranu jsem myslel, že jediný způsob jak z její tváře smazat ten výraz zrady bylo říct jí pravdu. Další špatný tah. Ona ve skutečnosti pravdu znala.

Chci utéct, ale uvíznul jsem tady. Možná nejsem v kleci, ale cítím se tak.

"Ne, nejsem šťastná," odpovídá konečně Maggie, její hlas je tichý a smutný.

Dívám se na ní. "Skvělé, tak to jsme dva."

"Tři," říká Lenny, který stále leží na zemi. "Myslím, že budu mít na svojí citlivé tváři modřinu jak jsi mě praštil."

Maggie stékají po tvářích slzy. Párkrát zamrkala a setřela je konečky prstů. "Nenávidíš mě, Calebe?"

Měl bych. Měl bych jí nenávidět celou svou duší, ale není to tak.

"Celou dobu jsi věděla, že jsem do tebe nevrazil, nebo ne?" ptám se.

Přikývla. "Vzpomínala jsem si na útržky, jako by to bylo puzzle, ale neposkládala jsem si je dohromady dokud..."

"Uvědomila sis, že jsem tě nesrazil já předtím než jsem před osmi měsíci opustil Paradise?" ptám se, potřebuju slyšet odpověď, i když se jí děším.

"Ano," říká tiše.

Vzpomínám na dobu, kterou jsme spolu strávili prací u paní Reynoldsové, když jsme spolu byli v altánu a já jí rukama přejížděl po hladké, mléčně jemné kůži. "Věděla jsi, že jsem tě nezranil, ale nechala jsi mě tím celým projít s myšlenkou, že to nevíš? Jak jsi mohla?"

"Ve chvíli, kdy jsem si uvědomila, kdo mě ve skutečnosti srazil, už jsem ti odpustila. Nezáleželo na tom."

"Záleželo na tom sakra!"

"Ehm...přestávka. Myslím, že tahle aktivita je u konce," říká Damon. "My tři si musíme promluvit a to hned."

Hned. To je Damonovo oblíbené slovo.

Oddělili jsme se od zbytku skupiny a zamířili jsme k piknikovým stolkům u parkoviště.

Sedíme s Maggie naproti Damonovi a on vzdychl. "Calebe, nech mě to pochopit. Přiznal jsi vinu ve zločinu, který jsi nespáchal?"

Dívám se mu přímo do očí. "Žádám pátý dodatek."

"Nemůžeš se odvolávat na pátý," říká Damon. "Tady nejsi u soudu."

Jo a ani tam nechci znovu skončit. "Stále jsem neodpověděl na otázku."

Damon se otočí pro odpověď k Maggie, protože jsem očividně vůbec nepomohl. "Maggie, co o tom všem víš?"

Maggie pokrčila rameny.

Damon nám oběma hrozí prstem. "Nedáváte mi na výběr. Pokud to nevysvětlíte, znovu otevřu tvou složku a vyšetřím to sám."

"Šel jsem do vězení, Damone," vyhrkl jsem. "Zaplatil jsem za zločin. Případ uzavřen."

"Pokud jsi skutečně šel do vězení za zločin, který jsi nespáchal, případ ještě zdaleka není u konce. Už jsi někdy slyšel o tom, že za své činy neseš odpovědnost? Myslíš si, že jsi někomu udělal laskavost? Hádej znovu. Pokud jsi nebyl ten, kdo Maggie srazil, kdo to byl?"

Mlčel jsem zatímco se Damon podíval na Maggie pro odpověď. Ona zírá do země.

"Varuju vás. Tohle není konec," řekl nám.

Provlekli jsme se zbytkem cvičení. Jsem si sakra jistý, že jsem neřekl ani slovo a šlím z přemýšlení o tom, kolik toho Maggie ví.

Po večeři si nás s Maggie zavolal Damon stranou. "Zítra ráno jde zbytek skupiny mluvit na střední školu a vy dva půjdete semnou."

Na koleji jsme zaslechl mluvit Damona o spoustě času v jeho cele a dostal jsem jasný pocit, že mě nechá zatknout a vyslýchat.

Tohle nemůžu. Zbytek noci je pro mě velká rozmazaná skvrna. Vše na co myslím je jen to, jak se odsud dostat pryč. Musím se zbavit skupiny a znovu se protloukat na vlastní pěst.

O půlnoci, když všichni spí, jsem hodil vše co je moje do tašky. Dostat se pryč od Damona a jeho vazby na Illinoiský soudní systém je jediné řešení. Pokud by mě nenašli, Damon by nemohl otočit případ proti Leah. Ve vězeňské knihovně jsem si prohlížel nějaké právní knihy. Omezená platnost trestného činu je tři roky. Za rok už Leah nemůže být obviněná z trestného činu.

Opustil jsem naše apartmá a klušu dolů po schodech. Když jsem šel přes tmavý kampus, zaslechl jsem za sebou známý hlas.

"Calebe, počkej."

"Maggie, co to děláš?"

Má na sobě hedvábné kalhoty a tričko. Vlasy má svázané v culíku a vypadá teď tak zranitelně. A sexy, ale neví to. Předtím než

jsem šel do vězení jsem jí nikdy nevěnoval druhý pohled. Ona byla prostě jen naše sousedka a nejlepší kamarádka mojí sestry. Měl jsem zájem jen o Kendru Greenovou, s jejími dlouhými vlasy a vrstvami makeupu. Maggiina krása je víc jemná...mohla by vám uniknout pokud by jste byli zaslepení ostatníma holkama, nebo jí porovnávali.

Kouše si spodní ret. "Ty odcházíš, že jo?"

"Nemůžu tu zůstat." Přehodil jsem si tašku přes rameno a znovu vykročil.

"Já půjdu s tebou," volá.

"Ne, nepůjdeš." Ohlédl jsem se na ní. Kulhá za mnou s batohem přes rameno.

"Vrat' se na kolej."

"Ne."

"Nebud' hloupá, Maggie. Vrat' se ke skupině a pokračuj ve svém životě. Zapomeň že jsem kdy existoval."

"To nemůžu," říká. "Přeju si, aby se nehoda nikdy nestala a ty jsi nešel do vězení, abys neopustil Paradise a aby sis nemyslel, že zaplést se semnou byla největší chyba tvého života."

Do prdele. Nenávidím, že na mě hází tahle slova, zvlášť když jsou to lži. Ublížil jsem jí, i když jsem přísahal, že to nikdy znovu neudělám. "Být s tebou nebyla chyba."

Dívá se na mě těma nevinnýma, výraznýma očima. "Ale říkal jsi..."

"Jo, vím co jsem řekl. Lhal jsem. Ale pořád semnou nemůžeš jít."

"Naposledy když jsi opouštěl Paradise ses mě ptal jestli půjdu s tebou. Pamatuješ?"

Pomalu jsem přikývl.

"Znovu tu samou chybu neudělám. Tentokrát jdu s tebou."

ŠESTNÁCT

Maggie

Nemůžu nechat Caleba jít. Ne teď. Ne dokud jsem neměla možnost ho přesvědčit aby šel domů a všechno napravil. Pokud ho nechám odejít, možná ho už nikdy neuvidím. Předtím zmizel beze stopy na osm měsíců a nedopustím, aby se to stalo znovu. Ne když je teď všechno venku a už mezi námi nejsou žádné lži.

"Nemáš na vybranou," řekla jsem mu a dělám krok vpřed.

Zavrtěl hlavou. "Nesnaž se mě naštvat ještě víc než už jsem."

Jde dál po chodníku, který vede ven z kampusu. Sleduju ho. Jestli se rozeběhne, nemám šanci se ho udržet.

"Neměla jsem v úmyslu tě naštvat," říkám a srovnávám s ním krok.

"Jen mi zničit život?"

"Já? Já ti nezničila život, Calebe. S tím sis dost dobře poradil sám."

"Udělej mi laskavost. Jestli si tak rozhodnutá se ke mně připojit, drž svoje žvanění na minimu."

"Jsi podrážděný."

"Sakra správně." Zastavil a otočil se na mě. "Víš co jsi mi dnes udělala? Donutila jsi mě vyzradit informaci, kterou jsem přísahal, že si vezmu do hrobu. Cítím se jako sračka."

"Pokud se budeš cítit lépe, taky se cítím jako sračka. Nechci abys byl naštvaný nebo smutný, Calebe."

"Pokud chceš, abych byl šťastný, vrať se na kolej."

Myslím, že skutečně očekává, že ho přestanu následovat. Ale já ne. Nemůžu. Dalších pár minut za ním jdu v tichosti. Jeho tempo je dost pomalé, takže mu stačím.

"Jaký je plán?" ptám se, když jsme zamířili k centru města. Všechny obchody jsou na noc zavřené a ulice je až na pár lamp úplně tmavá.

"Doufám, že nějaký máš."

"Nemám." Vypadá poraženě.

"Aspoň jsme v tom spolu," říkám v chabém pokusu ho rozveselit.

"Pak mě alespoň nech vzít ti batoh."

Naše kroky dělají na chodníku rytmický zvuk, který se ozývá nocí.

Procházíme vilovou čtvrtí na okraji města. Každých patnáct minut nebo tak, když Caleb narazí na velký kámen, nebo lavičku mi nařizuje, abych si sedla a nechala odpočinout nohu.

"Měli by jsme tu zastavit," říká, když jsme došli do dětského parku. Uprostřed hřiště je velký, dřevěný hrad s prolézačkami, vratkými mosty a klouzačkami z každé strany konstrukce. Přikývla jsem.

Caleb mě zavedl do hradu. Museli jsme se přikrčit abychom mohli projít malým vchodem. Je to těžké, ale přidržuje mě za záda a pozoruje mě, zatímco manévruji uvnitř stísněného prostoru určeného pro malé děti.

Caleb se posadil do rohu na dřevěné piliny. Z tašky vytáhl bundu a položil jí na zem vedle sebe. "Sedni si vedle mě," říká. "Mojí nohu můžeš použít jako polštář."

Jsem ráda, že jsme zastavili. Nemám tušení kolik je hodin, ale slunce ještě nevyšlo a já už melu z posledního.

Zahlédla jsem modrou, plastovou trubičku, vykukující Calebovi z tašky. "Co je to?" ptám se a ukazuji na to.

Vytáhne to ven a stiskne tlačítko. Modrý plast se rozsvítí. "Můj světelný meč."

"Pamatuju si jak jsi mě a Leah s touhle věcí hodil kolem vašeho domu."

"To byly ty dobré dny." Caleb zamává mečem, osvětluje tak vnitřek hradu.

Natáhla jsem se a vzala si ho od něj. "Myslíš, že bych byla dobrý bojovník?" ptám se.

"Ne. Sleduješ své nepřátele příliš z blízka."

"Ty nejsi nepřítel," řekla jsem mu, pak jsem sklonila meč dolů, abych ho zasáhla do nohy.

Chytil ho do ruky dřív, než mohl zasáhnout zamýšlený cíl. Naše oči se setkaly a jasně modré světlo nám ozařuje tváře. "Já jsem nepřítel, Maggie. Jen sis to ještě neuvědomila."

"Mýlíš se." Když vypnul světelný meč a znovu ho strčil do tašky, opřela jsem se o něj a udělala si pohodlí jak jen to šlo. "Nebylo by skvělý, kdyby to byl opravdový hrad?"

"Jen pokud bych byl jeho král." Vzhlédl k nebi. "Ale preferoval bych kdyby nad ním byla střecha."

"Můžeme předstírat, ne?"

"Jo, můžeme předstírat."

Předstírat je hezké, zvlášť když vás to odvede od vašich problémů a starostí. "Myslíš někdy na paní Reynoldsovou?"

"Byla k popukání." Ústa se mu při vzpomínce zvlíní. "Miloval jsem pohled na tvoji tvář, když tě nutila nosit to oblečení na sázení kyttek."

"To bylo můmů."

"Bylo to ošklivé jako hřích."

"Já vím. Myslím na ní každý den. Kdyby nebylo jí..."

"Kdyby nebylo jí, nejspíš bys tu neležela na pilinách s usvědčeným trestancem. Byla by jsi v teplé posteli na koleji."

"Jsem raději tady s tebou."

Zavrtěl hlavou. "Jsi blázen, víš to?"

"Jo."

Caleb okolo mě položil ruku. "Jdi spát. Vím, že jsi unavená."

"A co ty?"

"Mysl mi běží jak o závod a dneska bych nebyl schopný usnout, takže ty můžeš."

Uvelebila jsem se v jeho klíně a snažila se zapomenout proč a jak jsme se do téhle situace dostali. Pořád si jen říkám, že všechno bude v pořádku. Vymyslíme způsob, jak se k tomu dopracovat. Nakonec se ujistím, aby se Caleb sešel se svojí rodinou v Paradise. Ještě nevím přesně jak to zorganizuju, ale zvládnou to.

Musím.

"Jsi na mě pořád našťvaný?" mumlám proti jeho stehnu.

"Rozhodně."

"Co můžu udělat, abys byl našťvaný méně?"

"Drž se ode mě sakra daleko, Maggie."

"Je tohle opravdu a skutečně to co chceš?" ptám se.

"Nenuť mě na tuhle otázku odpovídat," řekl s cynickým smíchem.

"Proč ne?"

"Být s tebou nebyla nikdy chyba." Krátce se zasmál. "K čertu, být s tebou mě udržovalo při smyslech, když jsem byl doma. Ty a paní Reynoldsová jste udělaly můj pobyt v Paradise snesitelný."

Natáhla jsem se a špičkami prstů se dotkla jeho strniště. "Díky, Calebe. Tohle jsem potřebovala slyšet. Vím, že nejsem dokonalá a nikdy nebudu normální..."

"Maggie, tohle už nikdy neříkej, dobře?"

"Ale..."

"Žádná ale. Jsi tu semnou a já si tvůj čas kurva vůbec nezasloužím, natož tvou podporu. Lhal jsem ti a opustil jsem tě. To proč jsi tu se mnou je nad moje chápání."

"Ty víš proč jsem tady," řekla jsem mu. "Věřím v tebe."

"Jo, dobře že alespoň jeden z nás." Bez dalšího slova okolo mě omotal paže a pevně mě držel. "Mrzí mě, že jsem ti lhal," zašeptal.

"Já vím, že jo."

Pocit bezpečí v Calebově náručí mě uklidnil a začala jsem být opravdu ospalá.

Odhrnul mi vlasy z obličeje. Poslední věc, kterou si pamatuje je jak Caleb lehce obkresluje náhodné vzory na mojí paži, nohou a zádech. Je to tak dobrý pocit, že jsem se nechala unášet spánkem.

On se nezměnil. Je to ten samý kluk do kterého jsem se zamilovala v Paradise.

Miluju tě.

Ta slova mi balancují na špičce jazyka a cítím jak rty vytvořili slabiky, ale nevyšel z nich žádný zvuk, když se mi zavírají víčka a Caleb mě něžně hladí po vlasech, znovu a znovu.

Když jsem se ráno vzbudila, zjistila jsem, že mě sleduje.

"Dobré ráno," říkám, když se protahuji. Noha se mi odplácí za spaní na tvrdých, dřevěných pilinách, ale snažím se před ním zamaskovat bolest. "Už máme nějaký plán?"

"Jo, mám plán," říká. "Ale nebude se ti líbit."

SEDMNÁCT

Ca1eb

Maggie se posadila a kouše se do spodního rtu. Piliny jí uvízly ve vlasech a oči má podlité krví. "Nemyslíš si, že by jsme ten plán měli prodiskutovat společně?"

"Ne," odpověděl jsem stoicky.

"Proč ne?"

"Protože nejsi racionální."

"To si vyprošuju," řekla, piliny jí s každým slovem padají z vlasů. "Protože já jsem tu ten, kdo minulou noc opravdu prospal a hlasuju proto, abychom to spolu probrali."

Postavil jsem se a podal jí ruku. "Ty nikdy nebudeš racionální. A předtím než si u mě budeš znovu něco vyprošovat, to ty jsi ta co semnou utekla uprostřed noci jen s batohem."

Vzala mě za ruku a nechala mě abych jí pomohl vstát. Není úplně stabilní, ale chytil jsem jí v pase a podepřel jí, zatímco se její tělo přizpůsobuje.

Když získala rovnováhu, pustil jsem jí. Složila si ruce na prsou a vystrčila svůj rovný, aristokratický nos do vzduchu. V tomhle zámku není zrovna moc místa, takže se naše těla o sebe otírají.

"To nebylo iracionální. Odejít s tebou bylo vypočítané riziko."

"Vypočítané?" ptám se, hlasem se mi proplétá skepticismus.

"Prostě na to zapomeň." Zvedla svůj batoh a chytla mě za ruku pro oporu, když se proplétá ven z hradu. Je brzy, ale na hřišti už je pár maminek s dětmi. Věnují nám nevraživý pohled, jako bychom byli přistižení při činu uvnitř hradu.

"Tak jaký je ten tvůj plán, co se mi nebude líbit?"

"Řeknu ti to později," odpověděl jsem.

"Jen oddaluješ nevyhnutelné."

"Já vím. Jsem v tom dobrý."

Můžu říct, že Maggina noha je ztuhlá, ze způsobu jakým pomalu a váhavě našlapuje na levou nohu. Páni, přeji si, abych mohl vzít její bolest na sebe. Je k nasrání vědět, že bude kulhat do konce života.

Řítí se přese mě vztek na to, co jí moje sestra udělala. Pokud by nebylo Leahiny nezodpovědné volby nasednout do auta, když pila, možná by tolik necukla volantem, když jí ta zatracená veverka skočila do cesty a nesrazila by Maggie.

Můžu hrát tohle 'co kdyby' hru navždycky, ale to nezmění fakt, že si Maggie nadosmrti ponese následky té noci. Nic co řeknu nebo udělám to nedokáže změnit.

"Nepotřebuješ si sednout?" ptám se, tiše proklínám sám sebe, že jsem jí do téhle situace dostal.

"Jsem v pořádku. Chůze obvykle pomáhá zmírnit křeče."

Vzal jsem jí batoh a svojí tašku jsem si přehodil přes rameno. Potřásl jsem hlavou, když sleduji její boj.

Zastavila se a položila si ruku v bok. "Nedívej se na mě takhle."

"Jak jako?"

"Jako by ses obviňoval. Oba víme...no, vlastně, teď už každý v Re-STARTu ví, že to vůbec nebyla tvoje chyba, za kterou jsi téměř dva roky platil."

Podívá se na mě soucitnými očima, což nedělá mému žaludku zrovna dobře. "Jen mě doved' na nejbližší místo, kde si můžu dojít na záchod a dostat něco k snídani. Umírám hlady. Mám dvě stě dolarů, pak budeme muset o peníze žebrot."

Její slova se do mě zaříznou. "Ty nebudeš žebrot o peníze. Nikdy. Jasný? Mám něco okolo dvacký. A potom, budu muset něco vymyslet." Jen z představy, že by musela o něco žebrot mi nabíhá husí kůže.

"Dělala jsem si srandu," řekla, překvapujíc mě úsměvem. "Nejsem žebrací typ."

"Promiň," odpověděl jsem. Omlouvám se za přehánění. Omlouvám se za to, že jsem jí dostal do téhle situace. Omlouvám se sakra za všechno.

Prošli jsme pár bloků, dokud jsme se nedostali k Pateovi, do malého bistra, které by mělo být nejspíš odstrašující jen z pohledu na tuk a plíseň zdobící spodek stolů, ale mají zdarma toalety a levné jídlo, a to je přesně to co potřebujeme. Poté co jsme dostali místo v boxu a Maggie zamířila na záchod, posadil jsem se a přemýšlel o tom jak jí mám sdělit tu novinu o svém plánu.

Rozhlédl jsem se kolem po dvou dalších obsazených stolech. Kluk s roztrhanou flanelovou košilí popíjí u pultu kafe. V dalším boxu jí starý pán o samotě snídani, dívá se z okna, když jí jedno pomalé sousto chleba za druhým. Uvažuji na co se dívá, nebo na co čeká...nebo jestli je zírání z okna lepší než si uvědomovat, že je v bistru sám. Nebo se

možná vůbec nedívá z okna. Možná sní o nějaké dívce, kterou miloval a ztratil.

Nechci skončit jako jeden z těchhle chlapů...ubohý a sám.

Když se Maggie vrátila, její culík je pryč. Už nevypadá jakoby spala na pilinách. Vklouzla naproti mně. Natáhl jsem se a vzal obě její ruce do svých. Fakt, že byla ochotná semnou odejít uprostřed noci jen s batohem, mě pokořuje.

"Maggie..." v krku mám knedlík velikosti grepu. Nechci to říkat, ale sakra, musím. "Vezmu tě zpátky." Oči se jí rozšíří a otevře pusou, jsem si jistý, že chce protestovat, ale dodávám, "Víš co to semnou pokaždé dělá, když tě vidím s tváří zkřivenou bolestí?"

Odtáhla svoje ruce a složila si je do klína. "Jsem v pohodě."

"Přestaň předstírat. Myslel jsem, že už si navzájem nebudeme lhát."

Dívám se jak si skousla spodní ret. "Dobře, lžu. Ale je mi jedno jestli mám trochu nepohodlí nebo bolesti." Vzhledla ke mně a sklonila hlavu ke straně. Můžu říct, že jí v

hlavě jedou kolečka na plné obrátky jak moc přemýšlí. Napřed zaváhala, ale pak vyhrkla, "Řekl jsi někdy holce, že jí miluješ? Ne jako tvojí mámě..."

"Myslíš Kendru."

"Jo. Myslím Kendru."

To je dobrá otázka. Kendra mi řekla už na našem prvním rande, že se do mě zamilovala. Netrvalo to dlouho než jsme se dali dohromady a líbali se...a nedlouho potom jsme měli sex. Hodně sexu.

Ona chrlila slovo 'láska' jako by to byla voda. Nemyslím si, že jsem slyšel nebo řekl slovo 'láska' od chvíle co jsem byl zatčený.

Řekl jsem Kendře, že jí miluju, ale nejsem si jistý jestli jsem v té době věděl co to znamená.

"Proč to chceš vědět?"

Pokrčila rameny. "Jen tak. Nikdy jsi to neřekl..."

Nemusí dokončovat vědu, protože vím co se chystá říct. Nechci se tam dostat. Ne teď...ale potom co pro mě udělala, nemůžu se totálně vyhnout tématu. Zaslouží si toho tolik.

"Neříkám to nikomu, což je to proč se vrátíš do Re-STARTu. Nemůžu tě nechat jít semnou. Není to bezpečné a nezasloužíš si to. Jed' do Španělska jak sis vždycky přála. Kdybych řekl to slovo na 'L', všechno by to změnilo. Znáám tě, Maggie. Cítila by jsi se povinná zůstat tu a odkopnout své plány. Cítil bych se na hovno, kdybys kvůli mně změnila plány svého života...nestojí to za to."

Já za to nestojím.

Servírka nám donesla vajíčka a toasty, které jsme si objednali a pak zmizela stejně rychle jako se objevila.

Maggie se na druhé straně stolu ostýchavě usmívá, když zvedá vidličku. "Tak pojed' do Španělska se mnou. Jsem registrovaná jako výměnný student na svůj první semestr. Je to jen na devět měsíců."

"Víš, že nemůžu. Co bych tam dělal, seděl a sledoval tě jak se učíš? Ani jsem nedokončil střední školu a španělsky neumím ani slovo."

"Můžeš dostudovat v rámci vzdělávacího rozvoje."

Zavrtěl jsem hlavou. Jako by to v tuhle chvíli bylo vůbec možné. Jsem ztracený případ s patetickou, bezúspěšnou budoucností a nestojím na nic. "Ach, jistě, pak bychom se mohli vzít a žít šťastně až do smrti, pokud vyskočíš na můj létající koberec a budeme třít kouzelnou lampu co mám v tašce. Možná bychom si mohli koupit i španělský hrad, když už jsme u toho."

Když se naši vzali, šel táta na školu, aby se z něj stal zubař a máma byla prezidentka dámského spolku. Všechno v jejich životě bylo strategicky rozplánované, tedy až do dne kdy mě zatkli a poslali do vězení. "Moje máma by se podělala, kdyby slyšela tenhle rozhovor."

"Měla jsem ti to říct dřív, ale nevěděla jsem jak. Calebe, tvoje máma byla v léčebně, když jsi opustil Paradise."

Celé tělo se mi napjalo. "Nechci o ní mluvit. Vůbec nechci mluvit o mé rodině."

Zvonek nade dveřmi bistra mě upozorní, abych se podíval jaká ztracená existence hodlá sponzorovat Peteho.

Jde k nám velký, černý chlap.

Damon.

Dostali mě.

Frustrovaně jsem zatřásl hlavou a podíval se na ní. "Tos neudělala."

"Udělala." Zvedne svůj mobil. "Tušila jsem, že budeš chtít utéct a odkopnout mě."

Nemůžu tomu kurva uvěřit. "Prodala jsi mě. Co se stalo s tvou zoufalou prosbou, abychom se rozhodovali spolu?"

"Nebyl jsi rozumný, Calebe," snaží se mi říct, hlas má tak klidný jako by mluvila s malým dítětem. Nebo s bláznem.

"Možná jsi mě špatně slyšela. Já řekl, že ty nejsi racionální."

Když sleduji jak k nám Damon přichází, přemýšlím jak bych se odsud mohl dostat. Damon vklouzne do boxu vedle mě, blokujíc moji únikovou cestu. "Copak dělají moji dva Re-STATR uprchlíci?"

Podíval se na můj talíř s napůl snědeným jídlem. "No tak, pane Beckere, jezte. Budeš potřebovat svojí sílu na ten rušný den co je před námi."

Nedotkl jsem se svého talíře ani jsem se nepodíval na Damona. Jen zírám přímo na Maggie.

"Chtěl jsi mě odvést zpátky na kolej a znovu odejít." Vypadá nejistě a ustaraně.

Bože. Chci aby trpěla. Zradila mě. "Nemohla jsem tě nechat znovu utéct," řekla.

"Takže je lepší mít mě pod zámkem, správně?"

"Tak jsem to nemyslela. Nemůžeš prostě utíkat od lidí, kterým na tobě záleží."

"Pokud by ti na mě záleželo," říkám skrz zaťaté zuby. "můj zatracený přechodový poradce by zrovna teď neseděl vedle mě."

Přichází servírka pro Damonovu objednávku. "Dám si kávu a ehm, prostě mi dejte další talíř toho co si objednaly tyhle děti," řekl jí.

Zírám ven z okna jako ten muž ve vedlejším boxu. Teď už vím jak se cítí, čeká na zapomenutí teď a tady. Proč nemůže Maggie pochopit mojí situaci? Chce mi vzít i to málo cti co mi zbylo potom co jsem vyklopil, že jsem nebyl ten kdo jí srazil?

Do prdele.

Potřebuju se dostat daleko od pravdy, pryč od minulosti. Potřebuju nový začátek.

Kromě toho, že tady není žádný nový začátek, ne když se vás drží lidi z minulosti a honí tě a připomínají ti tvoje chyby ještě víc. Myslel jsem, že jsem pro Leah udělal dobrou věc, když jsem na sebe vzal její chybu, ale co jsem ve skutečnosti dostal? Žádné hrdinské přivítání, když jsem se vrátil domů, to je zatraceně jistý. Lži začínají zastírat pravdu a Maggie je zaseklá uprostřed toho všeho.

"Dobře, děcka. Pojd'me si to všechno vyjasnit přímo tady a teď. Kdo řídil auto, které srazilo Maggie?" Damon vyloví z kapsy mobil a položí ho před sebe na stůl.

"Pokud nezačnete mluvit, zavolám do kanceláře státního zástupce. Můžete na to jít po mém nebo po jejich. Co to bude?"

OSMNÁCT

Maggie

Caleb je na mě opravdu naštvaný. Odvrátil se a dívá se z okna. Vím, že zrovna teď chce utéct, což je to proč jsem tak vděčná, že je tu Damon. Fyzicky Caleba nedokážu zastavit před odchodem, ale Damon může.

"Nech Damona ti pomoci," říkám.

Caleb se napne. "Nikdo mi nemůže pomoci, Maggie. Pochop to už konečně tou tvou tvrdohlavou lebkou, dobře?"

"Ona není nepřítel," říká Damon úsečně. "Pání, dítě, ty jsi mistr v potlačování vzteku."

"Bud' opatrný," řekl Caleb. "Ona je vlk v rouše beránčím. Tohle je tvoje párty, Maggie. Proč Damonovi neřekneš všechno co chce vědět?"

"Není to můj příběh. Je tvůj."

Zatímco Damon jí, jsme s Calebem zticha.

"Čekám," říká Damon a natahuje se pro slánku.

"Nemůžu ti to říct," řekl Caleb.

Damon se zhluboka napije kávy předtím než velmi rozvážně položí hrnek zpátky na stůl.

"Proč ne?"

Caleb se podívá na mě, oči má temné.

Damon bubnuje prsty o desku stolu. "Četl jsme složku, Calebe. Podal jsi detailní popis o tom jak jsi zabočil, abys uhnul před veverkou, srazil Maggie a zpanikařil."

"Jsem dobrý vypravěč," mumlá Caleb.

Pak bubnování ustane. "Proč bys na sebe bral vinu za někoho jiného?"

"Nevím."

"To není odpověď."

"Dobře, ale je to ta jediná, kterou ze mě dostaneš," říká vzdorovitě Caleb.

K bistru přijíždí hlídkový vůz, z čehož mi začne divoce bít srdce. Zavolal Damon policii předtím než přišel? Caleb měl pravdu, neměla jsem Damonovi volat.

"Prosím, nenechávej ho zatknout," říkám Damonovi. "Caleb už byl potrestaný dost."

"Řeknu vám, co se stane," řekl Damon. "Pro tebe zapomenu, že jsem slyšel o vašem malém tajemství a vy dokončíte můj Re-START

program. Pokud to uděláš a slíbíš, že se vrátíš do Paradise a všechno napraviš, já se ujistím, že se nedostaneš do vězení za oplétačky s drogami. Zní to jako dohoda?"

"Proč bys to dělal?" ptá se Caleb

"Prostě řekněme, že si myslím, že jsi dobrý kluk. To neznamena, že si myslím, že v životě děláš hvězdná rozhodnutí. Myslím, že jsi udělal pár blbostí, nemluvě o malé mizící akci včera v noci s Maggie. Ale já jsem taky udělal pár mizerných voleb, když jsem byl mladý a jsem ochotný ti dát poslední šanci. Ty jsi semnou?"

"Já jsem s tebou," řekla jsem a snažím se aby to znělo vesele.

"Jaké mizerné volby?" ptá se Caleb, vyzívajíc Damona. "Sedíš opodál a sleduješ všechny z Re-STARTu jak vykládají svoje příběhy, ale nikdy si neřekl zatracený slovo."

Damon zvedl hrnek a pevně ho drží za rukojeť. "Byl jsem závislý na koksu a ztratil jsem všechno. Ztratil jsem svojí holku, svoje dítě a peníze. Jednoho dne jsem nezaplatil dodavateli za užitý zboží a oni mě opravdu

zle zmlátili. Naštěstí jsem se z toho dostal, nemine den, kdy bych nelitoval, že jsem se ke svojí holce a dítěti zachoval jako by byli smetí. Udělal bych cokoliv, abych je dostal zpátky, ale je příliš pozdě. Přestěhovala se do Arizony a nechává mě vídat mého syna jednou do roka."

"Nechceš je dostat zpátky?" ptá se Caleb. "Řekl jsi jim, že jsi napravil svůj život a chce být zase rodina?"

"Není to tak jednoduché. Udělal jsem hrozné věci...kradl jsem peníze a majetek rodiny i přátel. Některé věci se nedají odpustit a já se s tím smířil. Ona šla dál. Také musím. Takže, teď když znáš můj příběh, půjdeš semnou?"

Caleb mi věnuje pohled, který říká, že už mi nevěří, ale je smířený se svým osudem. "Myslím, že jdu taky s tebou."

Na koleji jsme našli celou skupinu jak na nás čeká v obýváku.

"Kdy jste se vy dva vyplížili pryč?" ptá se Lenny. "Tajné setkání na sprostárny?"

Caleb i já ho ignorujeme. Damon došel k Lennymu a dal mu pohlavek, zatímco mě holky následují do pokoje.

"Jsem ráda, že jsi zpátky," řekla Erin.

"Já taky."

Trish se posadila na okraj mojí postele, zatímco si vybalují batoh. "Kam jste šli, lidi?"

"Nikde. Caleb potřeboval vypadnout a já ho nemohla nechat jít samotného."

Napřed když jsme opustili kampus, myslela jsem si že je to pro nás a Re-START. Ale ještě předtím, než jsem se dověděla, že Caleb chce abych se vrátila, jsem si uvědomila, že nemůžu utéct. Jedna noc v hradě na dětském hřišti a pochopila jsem, že to fyzicky nezvládnu...nemůžu odejít ani kdybych chtěla.

"Caleb tě potřebuje," říká Trish.

Slabě jsem se usmála. "Nemyslím si, že by s tebou teď souhlasil. Je našťvaný, že jsem zavolala Damonovi, aby pro nás přijel."

"Dostane se přes to jestli ví, co je pro něj dobré. Nejspíš potřebuje trochu času, aby si uvědomil, že se může na ostatní lidi

spolehnout. Kluci jsou potlačovaný šílenci a nenávidí, když ostatní lidi ví co je pro ně dobré."

Potom co jsme se vysprchovali a oblékli nás Damon všechny zavolal do obývacího pokoje. Pod paží má zastrčenou podložku a psaní a tleskne rukama, trochu...vzrušeně. "Půjdeme do věznice," oznamuje.

"Byl jsem tam, dokonči to," mumlá si Caleb pod vousy.

"Je na čas sdílet své příběhy s problémovými dospívajícími, kteří jsou zavření."

Damon se na nás podíval přes okraj desek v ruce. "Možná, že až se dostanou ven, dvakrát si rozmyslí než se opijí, zdrogují, nebo se budou převádět před svými kamarády za volantem."

Damon jde ke Calebovi dokud se nepostaví do jeho osobního prostoru. Nedotýká se ho; jen tam stojí. "Budeš v pořádku, Calebe."

Caleb odvrátí tvář, ale jako by si nemohl pomoci a z pusy mu proti jeho vůli vycházejí slova, říká, "Nechci se tam vrátit, Damone. Vyškrtni mě z toho, ano?"

Vím jak je pro Caleba těžké žádat někoho o laskavost. Vím kolik ho tahle prosba stála.

Damon pomalu vrtí hlavou a poplácává ho po zádech. "Je to důležité, Calebe. A my všichni tam budeme pro tebe."

V dodávce jsem si záměrně sedla dozadu ke Calebovi. Svaly na čelisti se mu škubou a ruce má složené na hrudi. Je napnutý.

"Chceš si o tom promluvit?" ptám se tak tiše, takže mě nikdo jiný nemůže slyšet.

"Bez komentáře." Dává se z okna, nedovolujíc mi dostat se k němu blíž.

Trvalo nám dvě hodiny než jsme dorazili do věznice pro mladistvé, nebo DOC, jak tomu říká Caleb. Naše dodávka je prohlédnuta a vpuštěna vysokou bránou s ostnatým drátem. Cítím napětí a stres vyzařující z Caleba. Nechce tady být. Nevím o všem co se mu tady stalo, ale když se vrátil vyprávěl mi pár útržků o tom čím si prošel. Jsem na vážkách jestli jsem měla volat Damonovi a říct mu, že jsme v bistru. Možná jsem měla nechat věci tak jak byli. Alespoň by na mě Caleb nebyl naštvaný

"Omlouvám se, že jsem tě dostala zpátky do Re-STATRu," mumlám.

"Jak myslíš," říká, když se dívá z okna na ostnatý drát okolo areálu. "Je po všem a hotovo."

"Po čem, co je hotovo? Opuštění Re-STRART nebo nás jako páru?"

Na parkovišti jsou muž a žena v tmavých oblecích a čekají na nás. Vystupujeme z dodávky, ale Caleb mě zastavil ve chvíli, kdy jsou všichni kromě nás venku.

"Poslouchej," říká. "Nebudu říkat, že jsem nepřemýšlel o tom jaké by to bylo kdybychom ty a já, no, však víš. Ale myslím si, že by jsme to měli na chvíli uklidnit. Alespoň dokud tahle Re-START kravina nebude za námi."

"A až bude po všem, co potom?"

Damon zabouchá z boku do dodávky, lekla jsem se. "No tak, hlemýždi, pohněte!" křičí Damon. "Musíme se držet pohromadě!"

Vystoupila jsem ven do horkého, letního vzduchu a zírám na strážce se zbraněmi v

pouzdrech. Mám z toho pocit bezpečí a strachu zároveň.

Chlap v obleku jde přímo ke Calebovi. "Neviděli jsme tvůj ksicht co jsi byl propuštěný. Doufám, že se držíš od potíží."

Caleb stojí skoro v pozoru, tvář jako hrob, což jsem u něj nikdy neviděla. Vyštěkne, "Pokouším se, pane," což způsobí, že muž v obleku na Caleba přimhouří oči.

"Pokoušíš? Jsem si jistý, že zvládneš víc než se jen pokoušet, Beckere."

"Ano, pane."

Potom co Caleb zabodl pohled od země, postavil se muž před nás. "Jsem pan Yates a tohle je paní Bushnellová," říká nahlas, tak abychom ho všichni slyšeli. Ukáže na ženu stojící vedle něj, její vlasy jsou stažené dozadu v pevném drdolu. "Dívky navštíví naše ženské osazenstvo s paní Bushnellovou a chlapci půjdou se mnou k pánským obyvatelům. Připraveni?"

Všichni jsme přikývli, kromě Caleba. Sleduji jak vytáhl Damona stranou a tiše řekl, "Nemůžu to udělat."

DEVATENÁCT

Ca1eb

- -
I ohle nemůžu udělat," řekl jsem znovu Damonovi. Do prdele, co jsme vyjeli se mi nonstop třesou kolena.

Damon mě zase poplácával po zádech, jako by byl můj přítel a zůstal semnou ať se děje cokoli.

"Ano, můžeš. Věř mi."

Věřit mu? Kdy jsem naposledy někomu věřil aniž by se to neposralo?

"Jak myslíš, kámo."

"Poslouchej, jsi silnější než si myslíš, Calebe. Tahle děcka hledají vzory."

Setřel jsem si pot z čela. "Srovnej si to, Damone. Nejsem vzor, ani bych nechtěl být. Co mám těm klukům říkat, že jsem šel do vězení za něco, co jsem neudělal?"

"Je jen na tobě, co jim řekneš."

Podíval jsem se na cihlový dům, ve kterém jsem skoro rok žil. Musel jsem vstávat v šest třicet, sprchovat se spolu s ostatními, jíst kdy mi řekli, a když jsem potřeboval během vězeňského vyučování na záchod doprovodili mě, abych se mohl vysrat. Bylo to ubohé. Stejně jako tenkrát se i teď zdá, že nemám na

vybranou. Následuji Yatese a ostatní z Re-STARTu do sektoru pro kluky, ale ohlédl jsem se a sledují jak paní Bushnelllová odvádí holky do jiného sektoru. Maggie kulhá za ní. Velmi brzy uvidí jak jsem rok opravdu žil. Přál bych si jí zastavit, aby tam nechodila. Když jsem byl v DOC, holky a kluci se nikdy navzájem neviděli.

Pár hodin denně jsme měli školu, chodili jsme na skupinovou terapii, měli jsme přiřazeny domácí práce, na hodinu jsme chodili ven, jedli třikrát denně a zbytek dne jsme trčeli v celách. Hodně času nás povzbuzovali ke čtení nebo učení, ale většina kluků čtení nenáviděli nebo neuměli pořádně číst.

V přijímací čekárně se mi trochu třesou ruce, tak jsem je zastrčil do kapes, stojím tam a prohlížím si bezpečnostní kameru a zamčené bezpečnostní dveře. Letmo jsme se podíval do čekací cely, kam vás zavřou než vás zaregistrují. Zaplavili mě špatné vzpomínky. Po registraci zabaví všechno osobní oblečení a osobní věci a drží vás pod zámkem dokud

nejste propuštěni. Po svléknutí následuje osobní prohlídka, můžu vám říct, že strážný který to dělá se ujistí, že neskrýváte žádný kontraband v jakékoliv tělní šterbině.

Yates nám podává čistý, plastový koš. "Vyprázdněte všechny vaše kapsy. Tím myslím vše, včetně propisek, tužek, peněz, peněženek a papírů."

Všichni jsme splnili pokyny, potom jsme doprovázeni kolem spousty zamčených dveří a chodeb. Dorazili jsme do místnosti kde se vezni setkávají se svými rodinami během návštěvních dnů.

"Rozhodli jsme se vás párovat," říká Yates. "Každý z vás se setká s našimi obyvateli jeden na jednoho. Tak budeme mít všechno pod kontrolou a vy chlapci, bude vyprávět své příběhy v malých skupinách. Nejsou povoleny žádné kletby, nebo oplzlé poznámky. Nedotýkejte se našich obyvatel."

Damon, Matt i já jsme se všichni podívali na Lennyho, který si položil ruku na hrud'. "Vy si lidi myslíte, že jsem oplzlý?"

Dělá si ze mě srandu? Ten kluk mě vyzíval k zatahání za prst, aby se mohl uprdnout, větral si před námi zpocené koule a neutírá si po sobě prkýnko na záchodě. Jestli on není oplzlý, bože, pomoz nám.

Obrátil jsem oči v sloup.

"Bez komentáře," říká Matt a směje se.

Damon se na Lennyho ostře podívá. "Chovej se slušně, Lenny, nebo budeš po zbytek dne čistit záchody."

Lenny Damonovi posměšně zasalutuje. "Ano, pane."

Damon zavrtí hlavou. Nejspíš počítá dny do konce programu, aby nás mohl vykopnout na ulici.

Yates se posadil na okraj jednoho stolu a ukázal na mě. "Caleb může potvrdit, že někteří z našich obyvatel pocházejí z rozvrácených rodin nebo z gangů a nemají základní filtr, když přijde na to učinit správná rozhodnutí. Mnoho z těchto dětí ti budou věřit jen když jsi prošel stejně těžkými časy jako oni. Myslí si, že strádání je odznak cti."

Moje strádání je pro mě osina v zadku, ne odznak cti. A nenechte se mýlit, kluci zavření v DOC mají k obyvatelům. Yates zní jako by tihle kluci za obytné prostory platili nájem. To je zkurvenej vtip. Ve skutečnosti jsou pod zámkem jako zvířata.

Je nám každému přidělený stůl. Je tu děsivé ticho, když se k nám připojilo první kolo vězňů. Vešli do místnosti s rukama za zády jak vyžadují strážé, jejich výrazy jsou prázdné. Znamé, tmavě modré kombinézy ke mně přinesou vzpomínky na můj první den tady. Tenhle oblek byl neustálou připomínkou toho, že můj život už není můj...když jsem byl zavřený, patřil jsem Illinoiskému justičnímu oddělení a oddělení nápravy.

Jejich hlavy jsou ostříhané nebo oholené, požadavek na všechny nové vězně. Když do místnosti vejde poslední osoba, je to jako by se přede mnou objevil duch.

Je to Julio, můj starý spoluvězeň. Má na sobě oranžový oblek namísto běžného modrého, což znamená, že je pod tvrdým dohledem za dělání potíží v DOC. Neslyšel

jsem o něm, ani jsem s ním nemluvil, co jsem tohle místo opustil. Byl to naprostý kretén, když jsem byl na začátku přidělen do jeho cely, ale když si uvědomil že z něj nemám strach a viděl mě stát špičku ke špičce členovi gangu Dinovi Alvarezovi na dvoře, když si mě odchytil, začali jsme spolu vycházet.

Juliova tetování vykukují z pod obleku, posadil se naproti mně. "Dlouho jsem tě neviděl, amigo."

"Jak je?" ptám se.

"Trčím ve vězení. Ale za dva týdny budu propuštěn. Jestli ne dřív," říká s úsměvem. "Ehmm... Jen se musím vyhnout problémům."

To pro kluka jako Julio není jednoduché.

Julio mě dal dohromady se svým bratrancem Riem. Žil jsem s Riem dokud... "Ria zatkli."

Julio potřese hlavou. "Slyšel jsem. To je kurva škoda. Můj bratranec se ven jen tak nedostane, protože je opakovaný trestanec. Taky jsem našťvaný, protože jsem u něj měl bydlet. Moje máma se přestěhovala zpátky do Mexika se svým přítelem."

"Taky mě zatkli," řekl jsem mu. "Proto jsem v tomhle programu. Bylo to buď tohle, nebo znovu vězení."

Dívám se jak se Julio opřel o židli, když vstřebává ty novinky. "Co budeš dělat až to skončí?"

Pokrčil jsem rameny. "Nevím."

Přistoupil k nám Damon. "To zní jako shledání, kluci."

"Julio byl můj spoluvězeň," vysvětluju. "Julio, tohle je Damon. Byl to můj přechodový poradce."

Julio přikývl a okamžitě se odvrátil. Není žádná možnost, že by byl Julio přátelský nebo si povídal s někým kdo jakkoli pracuje pro DOC. Julio je člen gangu s kontakty venku i uvnitř tohoto místa a nevěří nikomu mimo tento okruh. Překvapuje mě, že mi stále věří, ale na druhou stranu jsme spolu strávili skoro rok jako spoluvězni. Spali jsme, jedli jsme a srali v malé cele. Damon odešel k Mattově stolu. Matt mluví s klukem, který vypadá jako typický nováček. Je vyděšený k smrti že je tady, ale je postaven na drsnou frontu.

Stráže stojí přímo u pevných, kovových dveří, omračující zbraně na jedné straně jejich opasku a střelně zbraně na druhé. Všiml jsem si, že jeden strážný se pohledem zaměřuje na Julia. Tohle není typická věznice. Na tomhle místě se drží závažnější pachatelé, kteří budou co nevidět plnoletí. Yates je na protější straně místnosti, paže založené na hrudi a mračí se na nás. Sledují nás jako ostríži, stejně jak to dělali, když jsem tu byl uvězněný.

Julio se ke mě nakloní a šeptá, "Yates si myslí, že tahle díra je klub nájemníku, ale je to na houby. Nemůžu se dočkat až vypadnu. Sakra, možná za tebou přijedu na návštěvu do Paradise. Vždycky jsem chtěl vědět jak žijou křupani na předměstí. Slyšel jsem, že holky v Paradise jsou jednoduchý."

"Některé jsou," říká a myslím na mojí bývalou Kendru, "A některé nejsou," dodávám přemýšlejíc o Maggie. Moje myšlenky se obrací k Maggie. Nejspíš vyšiluje ze setkání z holkama, které si nevinné dívky jako ona dávají k snídani.

Yates mine náš stůl a uhrančivě se na nás podívá. Co ten chlap čeká, že podstrčím Juliovi nějaké drogy, nebo lžíci, aby si odtud mohl prokopat cestu ven?

Odkašlal jsem si a naklonil se k Juliovi. "Takže bych se měl podělit o to, jak mi bezohledná jízda změnila život a způsobila ostatním bolest. Je to součást programu."

Julio obrací oči v sloup a odfrkne si. "Dobře, do mě s tím."

"Bezohledná jízda mi změnila život a druhým způsobila bolest," říkám jako bych předčítal kartičku s náповědou.

Julio se kření. Dělán si z téhle návštěvy legraci a Julio to chápe. Ale pravda je, že to není vtip. Je to realita. Najednou jsem zvažněl.

Zhluboka jsme se nadechl a pomalu vydechl. "Myslím, ehm, že jsem ti nikdy neřekl co se tu noc doopravdy stalo."

"Nikdy jsi o tom moc nemluvil."

"Jo, protože jsem to neudělal." Pokrčil jsem rameny a podíval jsem se na svého bývalého

spoluvězně. "Přiznal jsem vinu, i když jsem vinný nebyl."

Julio se směje. "Děláš si ze mě prdel, že jo?" říká tiše, aby ho nikdo neslyšel klít. Yates nebere kletby na lehkou váhu, ne ve svém vězení. Naštěstí tu není Warden Miller, jinak by Julio pravděpodobně za klení dostal nějaký trest. Warden Miller bere pravidla vážně a očekává to i od všech ostatních. Pokud ne, raději by jste se měli připravit na extra dávku prací, brzkou večerku, nebo dokonce samotku.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne."

"Proč jsi přiznal vinu? Chránil jsi někoho?"

"Jo," šeptám. "Tak nějak."

"Wow. Nemůžu říct, že bych udělal to samé." Julio se na mě úkosem podíval. "Pokud by to nebyla rodina. Pro rodinu bych zemřel."

Pomalu jsem přikývl. "Já taky."

Julio také přikyvuje v naprostém pochopení, protože i když jsme přišli ze zcela odlišných zázemí, setkali jsme se ve stejných šatech. Ví

jen z mého přikývnutí, že jsem se obětoval a šel do vězení za člena rodiny."

"Lituješ toho?" ptá se.

Přestal jsem přemýšlet o tom jaký by mohl být můj život, kdybych nebyl zatčen.

"Jo, lituju. Nejzkurvenější věc je, že nemůžu říct, že bych to udělal znovu."

"Loajalita, čest a všechny tyhle věci ti dovedou zamotat hlavu, co?"

"Jo." Zamračil jsem se, protože obraz Maggie není v mých myšlenkách daleko. Nechci o ní teď přemýšlet. "A holky ti tady opravdu dovedou zamotat hlavu."

Julio vzrušeně zvedne obočí. "Můj chlapec Caleb má holku? Pěkně, kámo. Kdo je to? Naposledy jsem slyšel, že jsi se rozešel se svojí sexy ex, protože ti zahýbala z nejlepším kámošem."

"Zbývá jedna minuta, chlapci," vyvolává Yates. "Ukončete to!"

"Nemám holku," řekl jsem se smíchem na to pomýšlení. "Krom toho, jediná holka kterou bych možná chtěl mě nenávidí. Nikdy jsem jí neřekl tu správnou věc. Sakra, snažím se a

odstrukuju jí pryč, tak abych neměl žádné drama. A většinu času mě štve."

"To mi zní jako parádní zápas." Julio s ke mně nakloní přes stůl. "Přijmi radu od kluka, který neviděl holku pod dvacet víc než rok...jediná žena, se kterou jsem v poslední době mluvil je zaměstnankyně jídelny, je tak ošklivá, že si nejsem jistí, jestli to ženská vůbec je. Žiješ jenom jednou, tak využívej toho co má, dokud to máš."

"Ty taky."

"Slyšel jsem tě jasně a zřetelně. Už žádná lítost, jasný? Prožívej každý den jako by byl tvůj poslední. Comprende?"

Yates nařizuje, aby se vězni seřadili u dveří.

Usmál jsem se. "Jo, rozumím."

"Uvidíme se venku, Calebe." Zvedne dva prsty. "Mír." Z těmihle slovy vyklouzne z místnosti.

Jsem připravený žít svůj život bez lítosti. Jen musím vymyslet strategii jak na to.

Maggie

Sedím naproti holce s obarvenými, blond vlasy a tmavými kořínky. Má na sobě modré tepláky a modré tričko, stejně jako ostatní dívky ve věznici. Paní Bushnelllová jí přiřadila k mému stolu. Ta holka se na mě dívá jako by tu nechtěla být.

"Jsem Maggie," řekla jsem jí.

"Tak Maggie, jaký je tvůj příběh?" ptá se netrpělivě, naprosto bez zájmu.

Pověděla jsem jí jak mě srazilo auto a pak ujelo od nehody a já strávila rok v nemocnici a na rehabilitacích.

Její oči pohasínají a v jednu chvíli si myslím, že usne.

Když vysvětluju jak jsem nebyla fit, když jsem začínala svůj poslední ročník na střední škole, ptá se, "Má mi tě být líto? Poslyš, mám víc problémů než jen rozmlácenou nohu. Táta je opilec a máma od nás odešla před pěti lety. Opravdu mě nerozpláče tvoje kulhání, takže by možná bylo dobrý, kdyby sis šetřila dech a nechala si zbytek svého příběhu pro někoho, koho ty kecy zajímají."

Dnes v noci jsem moc nespala. Caleb se mnou nemluví. Jsem podrážděná a nervy mám na pokraji výbuchu. Pokud tahle holka nechce mít pochopení, fajn. Ale to neznamená, že tu budu sedět, zatímco ona se ke mně chová povýšeně.

"Ty poslouchej," říkám, pak jsem se naklonila přes stůl, tak abych si získala její pozornost a ujistila se, že mě slyší jasně a zřetelně. "Jen to že máš špatný domácí život, ti nedává právo sedět tu a být nezdvořilá."

"Jistěže dává," odráží zpátky. "Vsadím se, že máš bohatý rodiče..."

"Moje máma pracuje jako servírka v bistru."

"No, vsadím se, že tvůj táta není opilec..."

"Jak to mám vědět," řekla jsem jí. "Můj táta od nás odešel. Neviděla jsem ho rok. A zapomněla jsme zmínit, že jsem se zamilovala do kluka, který šel do vězení za to, že mě srazil autem. V první řadě jsem s ním vůbec neměla mluvit. Pak se připojil k tomuhle výletu, ale teď semnou zase nemluví a měla jsem předstírat, že jsme jen přátelé a obávám se, že ho ztratím, i když vím že je to blbost, protože mám pocit, že už jsem ho doopravdy ztratila...a nic z toho by se nestalo, kdyby nebylo té nehody kvůli bezohlednému řízení. Takže až se dostaneš z tohoto místa, prosím neřid' bezohledně, nebo bys mohla skončit s trvalým postižením, bez kluka a jako vyvrhel ve škole."

Místo toho, aby ta holka zase usínala na mě teď kouká vykulenýma očima. "Dobře. Máš bod. Chápu."

"Díky," řekla jsem a myslím to vážně.

"Není to na houby, když na tebe lidi zírají jak chodíš?" ptá se.

Ze začátku, když mě propustili z nemocnice jsem ani nechtěla vstát z vozíku a chodit,

protože jsem věděla, že mi lidé věnují víc pohledů, když směšně kulhám, než když jsem odkázaná na vozík. Nenáviděla jsem pohledy.

"Nenávidím, když na mě zírají, ale snažím se to zablokovat," řekla jsem jí. "Přiznávám, že z toho mám pocit jako bych byla hlavní událostí ve své podivné show." Sklopila jsem pohled a řekla to co nerada formuluji do slov, ale je to upřímná pravda. "Neuplyne den, kdy bych si nepřála aby se nehoda nestala a abych byla normální. Myslím na to každý den."

"Nemine den, abych nelitovala toho co jsem udělala a za co jsem tady zavřená," říká.

"Nevím jestli se tě můžu ptát na to, proč jsi tady."

"Řekněme jen, že jsem někomu hodně zle ublížila," odpověděla mi, pak zaměřuje pohled na místo na zdi. Možná nechce vidět mojí reakci.

Dívám se na ženskou stráž blokující dveře a paní Bushnellovou na protější straně místnosti.

Upírají pohledy na vězně. Zajímalo by mě jestli jsou vůbec chvíle kdy nejsou

pohorovány nebo hodnoceny. Myslím na Caleba, kteří řekl, že nenáviděl být sledovaný strážnými, každou vteřinu dne. Zajímalo by mě jak se teď drží, když je tu znovu.

"Musí to tu být hrozné," mumlám.

Dívka krčí rameny. "Vlastně to není tak špatné. Myslím, nenávidím to tady, protože mi to připomíná co jsem udělala. Ublížila jsem holce. Ze vzpomínek na tu noc mám většinu nocí noční můry. Přemýšlím o tom, že jí napíšu dopis, ale nejspíš by ho vyhodila a nikdy nepřečetla."

"Měla bys to zkusit. Přinejmenším se budeš cítit lépe, když do napíšeš."

"To si nemyslím."

"Jen o tom přemýšlej."

"Máte jednu minutu, dámy!" vyhlašuje hlasitě paní Bushnelllová. "Rozlučte se a seřad'te se u dveří."

"Jo, no, myslím, že bylo v pohodě tě poznat," říká holka. "Holky, které nemají žádné návštěvy, si s vámi přijdou promluvit. Je na nic, když je návštěvní den a nikdo nezavolá tvoje jméno, že máš návštěvu, takže,

ehm, díky že jste tady." Odkášle si. "Jsem Vanessa. Moji kamarádi doma mi říkají V, ale abych byla upřímná, už nemám přátele."

Zvedla jsem ruku. Paní Bushnellová přišla k našemu stolu. "Je tu nějaký problém?" ptá se.

"Ne," říkám jí rychle. "Jen jsem chtěla vědět, jestli můžu dostat Vanessinu adresu...abychom si mohly dopisovat."

Přísný obličej paní Bushnellové se zjemní. "To by bylo fajn. Dám ti ty informace než opustíš budovu."

"Nemusela jsi to dělat," říká Vanessa, když paní Bushnellová odešla.

"Já vím."

Vanessa se usmála, první úsměv, který jsem u ní viděla od chvíle co vešla do dveří.

"Jsi dobrá, Maggie. A jestli mi někdy napíšeš, slibuji že odepíšu. Jen nečekej luxusní psaní."

"Dohodnuto."

"A jen abys věděla, vůbec si nemyslím, že jsi blázen. Vlastně, myslím si, že jsi jedna z nejpohotovějších holek co jsem kdy poznala."

Usmála jsem se. "Já jsem blázen," řekla jsem jí.

"Ne, nejsi." Ukáže na mě prstem. "Ty, Maggie, jsi pohodová holka. Nezapomínej na to."

Pohodová holka? "Nikdo mě nikdy nenazval pohodovou."

"To protože se tak nechováš. Pokud si myslíš že jsi v pohodě a chováš se jak blbec, všichni s tebou začnou zacházet jako bys byla. Chápeš co říkám?"

"Myslím, že ano."

"Neztrácej ani jediný den přemýšlením o tom, že jsi blázen, nebo možná budeš uzavřená jako já tady."

Vanessa a ostatní holky se seřadili do jedné řady u zamčených kovových dveří s rukama za zády. Některé vypadají opravdu mladě...jakoby byly sotva na střední škole nebo dokonce mladší. Strážce je vyvedli ven. Předtím než Vanessa odešla, ohlédla se a věnovala mi malé přikývnutí na rozloučenou. Podle Vanessy na mém kulhání a jizvách

nezáleží, jsem pohodová holka. Musím v to začít věřit.

Když opouštíme DOC je celá naše skupina zticha. Zamířila jsem v dodávce dozadu, tam kde obvykle sedí Caleb, ale když mě uviděl, vklouzl do první řady vedle Trish. Uvázla jsem vzadu s Lennym.

Když jsme se vraceli zpátky do Dixon Hall, Damon nám řekl, že máme dva dny volna na odpočinek a zábavu. Matt navrhl, že bychom mohli zítra jít do Independent Grove, pronajmout si kánoe a rybařit na jezeře.

Co jsme opustili vězení, vypadá Caleb velmi vzdáleně. Zajímalo by mě co se s ním stalo v chlapecké části věznice.

Nepřišla jsem na to, protože Caleb strávil zbytek večera sám ve svém pokoji. Damon ho volal do obýváku na večeři.

"Později si vezmu něco z ledničky," řekl. Když jsme se chytali sledovat film, nahlédla jsem dovnitř a viděla ho ležet na posteli a zírat do stropu.

"Calebe, jdeme se dívat na film."

"Dívejte se beze mě."

"Jsi v pořádku?" ptám se opatrně. "Chceš si popovídat?"

Krátce se zasmál a zavrtěl hlavou.

"Chceš na mě být našťvaný navždycky,"
Neodpověděl.

Další den ráno jsme se všichni namazali krémem proti slunci, Caleb je připravený jako poslední. Vzal si na sebe basebalovou čepici, dlouhé šortky a tílko. Calebovo tetování mi připomíná černé plameny olizující mu kůži. Vypadá díky tomu tvrdě a nedotknutelně, co jak jsem si jistá byl vzhled o který mu šlo, když si ho nechal dělat.

Damon koupil v parku červy. Pronajal rybářské vybavení a tři lodě a řekl nám ať si děláme co chceme a on se vrátí před polednem na oběd.

"Hej, Trish," říká Lenny, zatímco jí sleduje jak si pokládá ručník na písečnou pláž. "Víš, že ti je přes bikini vidět obrys bradavky?"

"Jsi prase," řekla Trish a pak odstrčila Lennyho pryč.

Lenny zvedl ruce nahoru. "Co? Jen jsem chtěl říct, že máš pěkný bradavky. Ježíš,

Trish. Seber se a nauč se přijímat komplimenty."

Všichni se na Lennyho díváme jako by byl naprostý blázen.

Trish si zkřížila ruce na prsou a dělá velké představení z toho jak kontroluje Lennyho spodní oblast.

"Víš, že přes tvoje plavky není tvůj pták ani vidět?" pohodí vlasy a říká, "Jen abys věděl, Lenny, tohle nebyl kompliment."

Lenny bez varování zvedl Tish a nese jí kopající a křičící do jezera.

"Raději bys mě tam neměl házet!" ječí, stále kopajíc, když se chytne Lennyho krku, aby si zachránila život.

"Ah, jo, bejby, hodím tě tam." Řekl Lenny, zřejmě nebere na vědomí kopání a prosby od holky se kterou se hádal od začátku cesty.

Podívala jsem se na Calebe, který sleduje Lennyho a Trish. Otočil se ke mně a přes tvář mu přeběhl ďábelský pohled. Přikývl jakoby Lenny provedl nejbrilantnější trest holce, která ho štve.

"Nemyslíš na to, že mě hodíš do jezera,"
řekla jsem mu.

"Jo," řekl. "Myslím."

JEDNADVACET

Ca1eb

Poprve od doby co jsem poznal Lennyho jsem si uvědomil, že jeho mozek je schopný dělat chytrá rozhodnutí. Moje mysl dělá mentální gymnastiku, aby ospravedlnila o čem přemýšlím: na zemi Maggie její noha brzdí, ale ve vodě je stejná jako my ostatní. Tím, že zavolala Damonovi mi všechno podělala. Potřebuju převzít kontrolu nad situací a nelitovat. Což

znamená...Maggie potřebuje namočit. A to hned.

"Pojď sem," řekl jsem jí. Jedním rychlým pohybem jsem si stáhl tílko. Ona udělala krok dozadu, bosé nohy se jí boří do písku. "Slib mi, že mě nehodíš do jezera." Rychle pohlédne na vodu a pak zpátky na mě. "Všude okolo tam plavou ryby."

"Ty ti neublíží."

"Neumím plavat," říká rychle, když dělá další krok pryč ode mě.

"Calebe, není to dobrý nápad," ozývá se za ní Matt.

Věnoval jsem Mattovi 'Jsi idiot' pohled. "Znám Maggie celý život. Dělá z tebe blázna...je výborný plavec." Tolik k tomu být ke mně upřímná.

Velké šplouchnutí odvádí naší pozornost zpátky na Lennyho a teď velmi mokrou Trish. Využívám tohoto odvedení Maggiiny pozornosti a chytil jsem jí. Zvedl jsem jí a nesu k okraji vody.

"Mám na sobě kalhoty!" ječí a snaží se mi prudce vykroutit. "Dej mě dolů! Vážně, Calebe. Jsem sračka, tak toho nech!"

Potlačil jsem smích, protože bych nikdy nečekal že od Maggie uslyším tyhle slova. "Jsi sračka, hm? A já si celou dobu myslel, že jsem to byl já."

Jdu dál do vody. Rukama se mě pevně chytila okolo krku a přimkla se ke mně jako klíště.

"Dobře, už je po vtipu, Calebe. Pust' mě dolů."

Hlavu si uhnízdila v ohbí mého krku a její zdivočelé vlasy mi létají do tváře. Kdybych na ní nebyl tak naštvaný, byl bych v pokušení, že se mi bude líbit způsob jakým se mě drží.

"Neházej mě tam. Slib mi to."

Jdu hlouběji. Písek na dně jezera je měkký takže se mi do něj boří nohy. Vodu mám teď nad koleny. Míjím Lennyho a Trish, kteří teď po sobě cákají. Oba jsou promočení. Maggie a já se chystáme namočit taky.

"Nebudu tě tam házet," řekl jsem Maggie, když jsem se otočil za malou zatačku v jezeře, abychom měli trochu soukromí.

Nikdo na břehu nás teď nemůže vidět.
"Slibuju."

Uvolňuje sevření okolo mého krku a zakloní se, aby se mi mohla podívat do očí.

"Nehodíš?" ptá se s úlevou.

"Ne." Zadržuju svoje pobavení, když mi z úst vyletí další slova. "Ale zadrž dech, nebo budeš mít pusou plnou vody z jezera."

Předtím než se může zeptat proč, jsem nás oba potopil. Snaží se mě odstrčit pryč, jakmile jsme se o vteřinu později vynořili celý promočení, ale držím jí pevně. Můžu na ní být naštvaný, ale nechci jí nechat utopit, nebo stáhnout vahou dolů, protože má na sobě dlouhé kalhoty.

Maggie prská, ale není to tím, že by se jí do pusy dostala voda. Ta holka je naštvaná jako sám čert.

"Jak....jsi....mohl!"

"Bylo to vlastně celkem snadné," řekl jsem jí, stále jí pevně držím, zatímco se mě snaží odtlačit.

Pocákala mi obličej.

"Tohle nedělej," řekl jsem jí.

Udělala to znovu a tak jsem jí pustil. Manévruje, aby mohla zůstat stát pár stop přede mnou s rukama připravenýma pod vodou. Je definitivně připravená na vodní válku. Hraju nefér, i když cákání je dětská hra. Už nejsme děti.

Maggie se mi chystá zasadit dávku, se kterou by mohla hrát první ligu. Jdu k ní blíž. Začne na mě cákat, ale já jí to neoplácím. Jsem úplně promočený, ale ignoruju vodu zasahující mě do obličeje a štípající mě do očí. Jen jdu blíž dokud nejsem dost blízko, abych jí chytil za zápěstí, tak aby už po mě nemohla cákat.

Držím jí ruce za zády a přitáhl jsem si jí těsně proti mému tělu. Je tak blízko, že cítí její prsa přitisknutá proti mé nahé hrudi. Když ke mně vzhlédla jsou naše rty jen pár centimetru od sebe. Vlasy má promáčené, na

tváři se jí proti slunci lesknou kapičky vody a její rty jsou lesklé a mokré.

Nevím jak jsem si kdy mohl o téhle dívce myslet, že je obyčejná.

"Co budeš dělat teď, když jsem bezmocná?" ptá se.

Sklonil jsem se a zašeptal jí do ucha, "Chápeš to celé špatně, Maggie. To já jsem tu ten bezmocný."

"Ach," říká a vykulí oči.

Pustil jsem jí zápěstí, když posouvám rty po její tváři. Cítit její jemnou pokožku proti mým rtům, zatímco je ke mně přitisknutá tělem, mě přivádí k šílenství. Ach, sakra. Neměl bych jí chtít. Bylo by o moc jednodušší Maggie nenávidět a vykázat jí ze svých myšlenek i života. Ale v hlavě se mi ozývají Juliova slova: žádná lítost.

Když jsem rty doputoval do koutku jejích úst, pustil jsem její paže a svoje ruce posunul k jejímu pasu.

Ve stejný okamžik jsem lehce přešel svými rty po jejích. Vzdychla a dech se jí zrychlil,

když naše vlhké rty kloužou pomalu dopředu a zase dozadu.

Je to erotické. Bolestně erotické.

Neprohloubím polibek, ten krok je na ní. Chci aby potom toužila tak zatraceně moc, že by raději zemřela než aby necítila můj jazyk klouzající po jejím. Musí to chtít dokonce ještě víc než já.

Je tu ale jeden problém. Moje tělo mě zrazuje, hodně. Jsem rád, že jsme pod vodou, takže je důkaz o mém vzrušení schovaný z dohledu. Když zvedne ruce a položí mi je kolem krku, vím, že mám navrch. Chce to. Chci aby mě o to prosila a budu jí líbat jako by neměl být žádný zítřek.

A pak odejdu pryč, jako by mi na tom nezáleželo.

Kruté, ano. Ale musím jí jednou pro vždy dokázat, že jsem drsný bývalý vězeň.

Včerejšek v DOC, pohled na Julia a ostatní vězně mi připomněl, odkud jsem přišel. Kdo skutečně jsem. Nezáleží na tom, že jsem Maggie nesrazil a šel do vězení za svou sestru. Vždycky budu bývalý vězeň. Jsem tím

označený jako neviditelným tetováním. Ale já potřebuji žít každý den jako by byl můj poslední...bez lítosti.

Zadržel jsem zasténání, když Maggie otevřela rty a naklonila hlavu. Její rty se sklání, mírně otevřené proti mým. To je ono. Konečně. Netrpělivě čekám až se její jazyk vyplazí ven a dosáhne mého. Stane se to každou chvíli. Musí se to stát, protože tohle je kurevský mučení. Vím, že není žádný nováček v líbání. Sakra, když jsme byli předtím sami na koleji bylo to jako zemětřesení. Jsem připravený. Sakra, jsem víc než připravený. Celé moje tělo křičí připraveností. Taky by měla být připravená.

Otevřela svojí pusu víc a zasténala, sten mě nechává snít o tom jaké by to bylo být svědkem jejího orgasmu. Jsem vzrušený a vím, že za to později zaplatím. Ale nezáleží na tom. Spolknul jsem triumfální úsměv. Je to tady. Její sten byl vodítkem k tomu, že to touží vzít na další level. Přál bych si, aby moje tělo nebylo připravené vzít tohle o další tři levli dál.

Znovu mi zasténá do rtů a jazyk se mi v puse škube, připravený osvobodit se jako zvíře z klece. Obvykle jsem v líbání trpělivý, ale...

Pořád nic.

Co to...

Odtáhl jsem se. "Co to sakra děláš?"

"Co myslíš?" ptá se, nevině zamrkala proti slunci.

Dělá si ze mě srandu?

"Kde je tvůj jazyk?" ptám se hloupě.

Její mokré obočí se trochu zamračí. "V mé puse. Proč, ke by měl být?"

Pustil jsem jí, udělal krok dozadu a projel si mokré vlasy rukama, abych se trochu vrátil do reality.

"Vyjebávala jsi se mnou, že jo?"

Pokrčila rameny. Kolem těla se jí tvoří vlnky jak prochází vodou. "Možná."

Ach. Ne. To. Neudělala.

Můj jazyk je teď uvolněný, ale chce se dohadovat, že nebyl žádný polibek. "Pokoušela ses mě celého nažhavit, jako pomstu, že jsem tě vzal do vody, že jo? Přiznej to. Nejsi nevinná, malá Maggie jak

chceš, aby si všichni mysleli. Jsi pěkná mrcha, přesně to jsi."

"A cos dělal ty, Calebe. Nesnažil ses mě nažhavit schválně? Ty jsi mrcha."

"Nemáš tušení," vyštěkl zpátky. "Tuhle hru můžeme hrát oba, zlato."

Maggie se začne brodit ke břehu.

Nechává mě tu úplně samotného. Nemyslel jsem si, že to tenhle scénář tak pokazí. "Takže jen tak odejdeš pryč?"

"Ano," volá zády ke mně. "To ty jsi řekl, že by jsme měli odložit tuhle věc dokud cesta neskončí. Jen se držím tvých pravidel."

Přál bych si, abych mohl jít za ní, ale potřebuju zůstat pasem pod vodou ještě aspoň minutu, dokud se moje tělo neuklidní.

"Řekl jsem, že bychom to měli uklidnit."

"Jsem v klidu," říká přes rameno.

"Já ne." Jsem nažhavený a roztoužený. Být ve studeném jezeře by mělo pomoci, ale nepomáhá. Maggie mě dostala. Moje ego je rozmlácené, hodně. Ale prozatím na to dokážu zapomenout a dostat se ven z jezera.

Ležím na pláži a přemýšlím jestli mám zkusit jinou taktiku.

O půl hodiny později všichni zamíříme na malé kánoe s naším rybářským vybavením. Žádná z holek neví jak dát červa na háček, takže každý kluk jde s jednou holkou.

"Jdu s Mattem," prohlašuje Maggie už předem. Matt se jí až příliš horlivě přizpůsobuje.

Nakonec jsem skončil s Trish, protože řekla, že se bojí, aby Lenny schválně nepřevrátil loď.

Lenny a chudák Erin jsou spárovaní a ona vypadá, že bude zvracet. Poslední dobou tak vypadá často. Začínám si myslet, že je to buď chřipka nebo těhotenství.

"Takže, jaký je skutečný příběh o tobě a Maggie?" ptá se Trish, když jsme doveslovali doprostřed jezera.

"Vypadá to jakoby jste byli zase spolu."

"Nejsme."

Trish obrací oči v sloup. "Ach, prosím tě. Je očividné, že mezi sebou máte něco žhavého a

velkého. Prostě to tajemství vyklop, aby o tom zbytek z nás už nemusel spekulovat."

Zasmál jsem se. "O čem spekulujete?"

"Že jsi do ní stále zamilovaný." Podala mi nádobu s červy a její prut. "Chceš vědět co si myslím?"

"Vlastně ani ne. Proč nemluvíme o tobě a Lennym?"

"Co je semnou a s Lennym?" ptá se, zamračí se jako bych byl blázen.

"Přiznej se, že o něm přemýšlíš."

"Fuj. Nechtěj abych se pozvracela, Calebe." Dal jsem červa na háček a Trish se zašklebila. "Jak to můžeš dělat? Je to nelidské."

"Přemýšlej o tom jako o jídle pro ryby."

Trish si složila ruce na prsou. "Jo, jasně. Nakrm je, pak jim udělej díru ve tváři, jako trest za to, že chtěli trochu jídla."

Podal jsem jí zpátky připravený prut. "Chceš rybařit, nebo ne?" ptám se jí, když jsem si všiml Matta a Maggie s pruty ve vodě. Povídají si. Zajímalo by mě jestli si na mě stěžuje.

"Ona se bojí, víš," říká Trish. "Myslí si, že jí zase opustíš."

"Nejspíš má pravdu."

"Pak jí nech být, Calebe. Přestaň jí mást a dávat jí smíšené signály. Zaslouží si kluka, který se jí bude držet a bude tu, když ho bude potřebovat."

"Jako Matt?" ptám se tvrdě.

Trish zvedla ruce nahoru. "Nebud' tak neštvaný. Jen ti říkám co si myslím."

"Já si myslím, že by sis měla nechat svoje názory pro sebe."

Nahodila svůj prut do vody a s jistotou říká, "Myslím si, že víš, že mám pravdu."

DVAADVACET

Maggie

Po zbytek Re-START cesty si Caleb udržuje odstup. Chová se jako bychom byli pouhý známí.

Spolupracuje semnou jen když musí. Když vyprávíme své příběhy skupinám okolo Illinois, Indiany a Wisconsinu, Caleb říká jak byl zatřen a jak udělá cokoli, aby zabránil tomu, že by se v budoucnu do vězení vrátil.

Nemluvil o tom, že šel do vězení kvůli Leah. Myslím si, že chce tuhle část příběhu zapomenout, i když nad ním podle mého názoru každý den vznáší skutečnost, že to udělal pro svou sestru. Přeji si, abych s ním o tom mohla mluvit, ale v tomhle bodě mi vůbec nevěří.

Nejsem si jistá jestli vůbec někomu věří.

Je den před koncem cesty a my jsme zůstali ve velké pronajaté chatě na jezeře Geneva ve Wisconsinu. Chata má devět pokojů, takže

máme každý svůj vlastní. Ale nemůžu spát, protože se ke mně tlačí myšlenka na to, že Caleba znovu ztratím. Nahlédla jsem do jeho pokoje ve dvě ráno, ale jeho postel je prázdná. Srdce mi panikaří v domněnání, že nás opustil dřív. Převalila se přese mě úleva, když jsem Caleba rozpoznala z okna. Hází kameny do jezera.

Mozek mi říká, že bude lepší pokud ho nechám jít.

Srdce...už zas tak moc ne.

Stále ho chci přesvědčit, aby se vrátil do Paradise. Neodvedla jsem moc dobrou práci v tom co jsem si předsevzala. Dnešní noc je moje poslední šance. Přemýšlím o tom co mi řekla Vanessa, obrnila jsme se předtím než se jednou pro vždy Calebovi postavím.

Proklouzla jsem posuvnými, skleněnými dveřmi. Jdu po šterkové cestě k jezeru a provází mě melodický zvuk cvrčků.

"Myslím, že tohle je sbohem...zase."

Nepodíval se na mě. Místo toho hodil další kámen. "Taky si myslím. Užij si to ve Španělsku."

Nepřemýšlela jsme nad svým nadcházejícím rokem v zahraničí už několik týdnů. Tenhle výlet byl pro mě vyčerpávající jak fyzicky tak i psychicky. Za tento uplynulý měsíc jsem se toho o sobě hodně naučila. Také se ze mě, Trish a Erin stali dobré kamarádky, které jsou jako sestry. Trish si myslí, že je Erininou ochránkyní a strávily jsme spolu hodně nocí povídáním až do rána. Posadila jsem se na velký balvan a sleduji ho. "Kam máš namířeno?"

Pokrčil rameny. "Arizona, myslím."

Arizona? To je tak daleko. Je tu tolik volných konců, které potřebují svázat než odejde.

"Vrať se zpátky do Paradise, Calebe."

"Tenhle rozhovor je u konce."

Postavila jsem se a jdu přímo k němu. Chystá se hodit další kámen, ale vzala jsem ho za ruku a otevřela jí, takže kámen spadl na zem. "Vrať se do Paradise," říkám znovu.

Zavrtává pohled do země a já cítím jeho porážku jako svou vlastní. "Nemůžu. Kdybych se vrátil domů, celá moje rodina by

chtěla předstírat ten perfektní obrázek Beckerovi rodiny. Ale ve skutečnosti je každý z nás v prdeli. Nemohl jsem to předtím předstírat. Pořád nemůžu, takže se mě na to neptej. Žiju s takovou lítostí, že už si na seznam nemůžu přidat další."

"Dej jim pár bodů k dobru. Potřebují tě."

Zavrtěl hlavou. "Nemám se proč vracet. Sakra, dokonce i paní Reynoldsová je mrtvá. Jediný člověk kvůli kterému bych se vrátil jsi ty, ale jsme odsouzení záhubě už od začátku." Poodešel ode mě a projel si prsty skrz vlasy. Tohle dělá když je frustrovaný. "Zapomeň, že jsem právě řekl, že bych se vrátil kvůli tobě. To bylo ode mě hloupé."

Čekám zda řekne, že naše lhůta na uklidnění je u konce, že je připravený to znovu zkusit. Ale neudělal to. Třeba si uvědomil, že to co mezi sebou máme za ty potíže nestojí, zvláště protože odjíždím do Španělska a on odchází do Arizony.

Přemýšlím o chvílích, kdy jsme se líbali a objímali. Myslela jsem si, že z ničeho nemůžu

mít takový úžasný pocit, tak silný a explozivní.

"Opravdu odcházíš?" ptám se, můj hlas zní jako šepot.

"Jo. Žádná lítost."

"Cože?" žádná lítost? "Proč to pořád říkáš? Co to znamená?"

Chytil mě něžně za bradu a naléhá, abych se na něj podívala. "To znamená, že nemůžu odejít dokud neudělám tohle..."

Skloní hlavu. Čekám na jeho horké, plné rty až se setkají s mými, zatímco moje srdce bije jako zběsilé. Jeho rty se vznášejí nad mými a oba jsme se usmáli, protože nás to vrací zpátky na jezero, kde jsme se navzájem testovali a škádlili. Bylo to hravé a nebezpečné. Hrajeme hravou a nebezpečnou hru právě teď, ale říkám si abych si to užila a ignoruji varování vzadu v hlavě.

Alespoň to je to poslední co si říkám, když zavírám oči a on přitiskl svoje rty na mé. Užívám si každý moment polibku. Není žhavý, těžký a rozzlobený. Je pomalý, sexy a smyslný. Chytne mě za pas a táhne mě blíž.

Ach, bože, chci se rozpustit v jeho náručí teď a tady. Omotala jsem mu paže kolem krku, zatímco se líbáme, objímáme a dotýkáme. Zvedl mě ze země. Nedovedu si představit nikoho jiného se kterým budu schopná se cítit neporazitelná a krásná jako s Calebem. Chce se mi křičet, Miluji tě, Calebe!

Copak necítíš jak mi je když jsem s tebou?

Pomalu odtahuje rty od mých a sundává si moje paže z krku. "Tohohle nebudu litovat...nikdy. Sbohem, Maggie."

"Naschle, Calebe. Budeš...mi chybět..."

"Taky mi budeš chybět."

Zhluboka jsem se nadechla, snažím se zadržet záplavu emocí. Rychle jsem kolem něj prošla a spěchám k chatě, takže nevidí slzy stékající mi po tvářích. Jdu rychle do postele a pohrbívám hlavu do polštáře, takže nikdo neuslyší moje vzlykání když pláču.

Proč to dělám? Proč ho nechávám jít bez boje? Protože jsem zbabělec, to je ono.

O pár minut později jsem zaslechla zavržení posuvných dveří. Caleb musí být zpátky v

chatě. Přemýšlím o Vanesse, která je zavřená ve vězení a nemůže bojovat za to co by chtěla.

Já můžu.

Uvědomila jsem si, co bylo Calebovými motivy mě dnes v noci políbit. Ten sladký polibek byl pokus o uzavření.

Nebylo to dost, alespoň ne pro mě. Chci víc. Potřebuji víc. Ale mám odvalu na to mu ukázat o jaký druh uzavření se chci konečně odvážit?

Posadila jsem se na okraj postele a zhluboka se nadechla. Tohle můžu udělat. Opatrně našlapuji a modlím se, aby dřevěná podlaha v chatě nevrzala, když jdu dolů do přízemí. Do Calebova pokoje.

Jeho dveře jsou otevřené. Lenny tvrdě spí v pokoji přes chodbu. Jeho chrápání se ozývá skrz zdi, ale v Calebově pokoji je ticho. Ani ho neslyším dýchat, když jsem vkročila dovnitř.

Nejsou tu okna, takže je tu skoro úplná tma. Z permanentního nočního světla na chodbě vychází zelené světlo.

"Calebe?" šeptám. "Jsi vzhůru?"

"Jo." Slyším šustění jeho deky, když se posadil. "Děje se něco?"

"Trochu."

Zavřela jsem dveře, pak se pomalu vydávám přes pokoj, doufajíc, že nezakopnu a nespadnu. Narazila jsem do něčeho teplého, tvrdého a jasného muže. Caleb. Nemá na sobě tričko, protože proti prstům cítím jeho horkou kůži a svaly na hrudi.

Podívala jsem se nahoru do tmy. "Ahoj."

"Ahoj," říká, jeho známý hlas mě tak nějak uklidňuje. Tenhle hlas mi bude chybět. "Nepředpokládám, že jsi se ztratila."

"Ne. Já, ehm, nemůžu spát. Myslela jsem...já jen...no..."

"Co je Maggie? Prostě to řekni."

Dobře. Měla bych sebrat odvahu. Je to buď teď nebo nikdy. "Myslela jsem, že bychom mohli strávit poslední noc spolu. Víím, že už možná nikdy neuvidíme, ale nemůžu si pomoci, chci strávit tuhle noc ve tvém náručí. Jen jednou, naposledy. Je to v pořádku?"

Caleb mě vzal za ruku a zavedl mě ke své posteli. "Je to víc než v pořádku."

Vklouzla jsem pod deku a čekám až se ke mně připojí, ale neudělal to.

"Kam jdeš?" ptám se.

"Zamknout dveře. Určitě nechceš, aby sem vrazil Lenny, ne?"

Nervózně jsem se zasmála. "Ne."

V suterénu je chladno a tak jsem si přitáhla přikrývku k hrudi. Caleb vklouznul vedle mě a já cítím jeho holé nohy proti svým. "Třeseš se," říká tichým šepotem.

"Je mi trochu zima...a jsem trochu nervózní."

"Nebud' nervózní, Maggie. Jsem to jen já."

Je to skutečný Caleb, bez drsné fasády. Jsem ráda, že je teď úplná tma a on nemůže vidět jak se mi třesou prsty, když je zvedám nahoru až k jeho krásné tváři. "Já vím."

Přitáhl si mě blíž. Položila jsem si hlavu do ohbí jeho paže.

"Maggie?"

"Jo?"

"Díky."

"Za co?"

"Že se zase cítím naživu."

Položila jsem mu ruku přes hrud', teplo jeho kůže se vsakuje do mojích. Chci si tuhle noc pamatovat navždy, protože nejspíš už nikdy nedostaneme další šanci držet se takhle navzájem jako teď. To mě nutí chtít víc než jen spát v jeho náručí. Snažím se uklidnit a zpomalit svoje nevyzpytatelné srdce, když jsem omotala svojí pravou nohu, tu která po nehodě není poškozená, okolo něj. Je to určitý náznak, že jsem připravená dělat víc než jen ležet.

Zasténá v odpověď. "Maggie, šlapeš na nebezpečné území. Snažím se tu být hodný a čestný chlap."

"Já vím. Ale já jsem to po tobě nežádala."

"Určitě víš, do čeho jdeš?"

"Ne. Nemám tušení." Začínám si prolíbávat cestičku přes jeho nahou hrud'.

"Zabíjíš mě," říká, pomalu se po mě natáhl a nabádá mě, abych se nadzvedla, tváří tvář k němu. "Nemůžeme to dělat. Nechápej mě špatně, jsem připravený a ochotný. Ale zítra

odcházíme naprosto odlišnými směry. Oba víme že mít sex by všechno jen zkomplikovalo."

"Mám skvělý nápad," říkám věcně. "Prostě se budeme celou noc líbat dokud neodpadneme vyčerpáním. To je dobré, ne?"

"Líbat se, hm?" vytáhnul mě na sebe. "To rozhodně můžeme," mumlá proti mým rtům.

Potom co jsme oba sestoupili z výšek jaké jsem nikdy předtím nepocítila, položila jsem si mu hlavu na hrudník, zatím co on mě objal pažemi. "Tohle byl skvělý líbací maratón."

"Mmm," souhlasí ospale. "Nejlepší." O pár minut později cítím, jak se Calebovo tělo uklidnilo. Jeho pomalé oddechování mě uklábalo k spánku.

TŘIADVACET

Ca1eb

Minulou noc jsem spal jako zabítý. Maggino měkké, teplé tělo přitulené ke mně bylo jako prášek na spaní, který jsem po našem malém (dobře, ne tak malém) líbacím festivalu potřeboval. Věděl jsem o vteřině, kdy se dnes ráno vyplížila z mého pokoje, protože jsem byl okamžitě vzhůru, když mi studený ranní vzduch ovanul kůži. Předstíral jsem že jsem se nevzbudil ani když mě lehce políbila na rty. Snídaně byla prakticky mučení, protože jsme se s Maggie oba snažili vyhýbat očnímu kontaktu.

Damon nás zavolał do obývacího pokoje chatky, kde měl půl hodinovou řeč o tom jak moc si váží našeho dokončení programu, i když věděl jak těžké bylo podělit se o své příběhy.

Při jízdě zpátky do Redwoodského komunitního centra, kde celá tahle cesta začala, jsme byli všichni zticha. I Lenny. Jeho vážný postoj je znervózňující, protože se tolik vymyká jeho povaze. Momentálně jsem v pokušení se ho zeptat, jestli bych ho mohl zatáhnout za prst.

V komunitním centru si mě vzal Damon stranou. "Jdeš zpátky domů, že jo?" ptá se. "Slíbil jsi to."

"Jo," lžu. "Přijdu ke svým rodičům s čistým štítem. Díky, Damone. Za všechno. Vím, že je to tvoje práce, snažit se napravovat děti jako já, ale..."

"Jen abys věděl," přerušuje mě. "Není to pro mě jen práce. Pamatuj si to. Zavolej mi pokud bys cokoli potřeboval. Myslím to vážně."

"Mizím," volá Lenny když vynáší svoje věci z dodávky. "Můj autobus tu brzy bude."

"Pokud potřebuješ odvézt..." začíná Damon.

"Jsem v pohodě." Lenny všem zamává na rozloučenou, když míří čekat na autobusovou zastávku.

"To je všechno?" volá za ním Trish. "Strávil jsi s námi čtyři týdny a vše co nám dáš je zamávání?"

Lenny stále jde a ukáže jí prst. "A co tohle, Trish," křičí zpátky.

Trish křičí na Lennyho něco našťavaného zatímco Damon se pokouší uklidnit situaci, takže to nepřeroste do obrovského klejícího a

křičícího souboje před komunitním centrem. Potom co jsme všichni řekli naše sbohem, Damon má naléhavý hovor od jednoho děcka z programu pro předčasně propuštěné. Opouští nás hned jak nás donutil mu slíbit, že určitě zavoláme pokud bychom od něj něco potřebovali.

Maggiina máma vjela na vedlejší parkovací místo a zamířila k nám. Z pohledu do její tváře, když si uvědomila, že jsem byl na Re-START cestě s Maggie, jsem se zamračil. Kdybych měl nějaké pochybnosti o tom jestli se Maggie a já někdy znovu uvidíme, třeba jen příležitostně, zděšený výraz její matky vypovídá za vše.

Nejsem v blízkosti její dcery vítaný. Nikdy.

"Mami, chci se se všemi rozloučit. Budu tu za chvíli," slyším říkat Maggie. Její máma po mě hází varovný pohled.

Maggie objala každého ze skupiny. Z očí jí stékají slzy, když si dívky slibují že si zavolají a uvidí se ještě než Maggie odjede na rok do zahraničí.

Jako dalšího obejmeme Matta. "Dávej na sebe pozor," říká. "A nevzdávej to s Beccou."

"Kdo je Becca?" ptám se jich.

"Moje ex," krčí rameny Matt. "Rozešli jsme se před cestou, ale trochu, no, však víc...Maggie mi poradila."

Takže on není hotový do Maggie? Přál bych si na to přijít dřív.

Maggie mě políbila na tvář. "No, myslím, že tohle je sbohem...znovu."

Přikývl jsem. "Nezapomeň ukázat těmhle Španělům, že Maggie Armstrongová je síla se kterou se musí počítat."

"Dobře," říká pobaveně. Když udělala krok zpět, zastrčil jsem si ruce do kapes ze strachu, že se po ní natáhnu. Z pohledu na nás by jste nikdy nepoznali, že jsme minulou noc spali spolu v posteli a líbali se jako by měl být konec světa, kdybychom přestali.

"Jen abys věděl," říká. "Jsem tentokrát v pohodě s tím se rozloučit. Opravdu, cítím jako bychom to oba uzavřeli. Myslím si, že by jsi se měl vrátit do Paradise, ale nebudu tě nutit vracet se domů, pokud to sám nechceš."

Její máma zatroubí, připomínajíc nám, že realita je vždycky hned za rohem, připravená praštit nás do obličeje.

Mávnul jsem směrem k autu její mámy a trochu se usmál. "Raději jdi."

Udělala další krok pryč, ale neotočila se ke mně zády. "Drž se dál do malérů, Calebe. Myslím to vážně."

Nespustil jsem z ní oči, když šla k autu a dokud neodjely pryč.

Padla na mě lítost, ale ignoruju jí. Jsou prostě věci, které nedokážeme změnit, ani když chceme.

Trish vyzvedli její rodiče, sestra a bratr. Po vyslechnutí Erinina příběhu si Trishina máma vyndala z kabelky kapesník, aby se jí nerozmazal make up. Potom, celá rodina sbalila Erin do jejich auta. Myslím, že možná právě adoptovali tichou, tetovanou holku. Matt odjel hned potom co ho přijel vyzvednout jeho starší bratr.

Re-START je oficiálně u konce. Myslím že je na čase, abych vymyslel kam půjdu dál. Jedna věc je jistá - potřebuju hodně daleko.

Tentokrát je Chicago příliš blízko. Nedělal jsem si srandu, když jsem Maggie řekl, že půjdu do Arizony. Problém je, že mám přesně dvanáct dolarů a šedesát tři centů. Potřebuji brigádu, stavební práce pokud je najdu, dokud nenašetřím dost peněz na opuštění Illinois.

Přehodil jsem si tašku přes rameno, jsem rád, že mám alespoň pár babek. Víím o levném kempu, pár mil odtud, kde můžu pár nocí zůstat než zjistím jestli jsou v okolí nějaké brigády, kde bych si přišel nějaký rychlý prachy. Na jednosměrnou jízdenku do Arizonu budu potřebovat alespoň pár stovek.

"Hej, Calebe. Počkej!"

Otočil jsem se a zjistil, že za mnou běží Lenny. "Ujel ti autobus?" ptám se.

"Ne." Pokrčil rameny. "Nechtěl jsem doopravdy stihnout autobus. Myslel jsem, víš...že půjdu s tebou," říká jako by to bylo něco o čem jsme mluvili a dohodli se.

Ehm....to si nemyslím.

"Ne, nejdeš. Jdi si zjistit kde bydlí Trish a jdi za ní domů."

"Děláš si srandu? Ta holka mě nenávidí."

"Možná je to protože si po sobě neutíráš na záchodě prkýnko."

Jdu dál.

Lennymu nedošel ten náznak a začínám si myslet, že to myslel vážně, že půjde semnou, protože jde pořád za mnou.

"No tak, Calebe. Měj srdce. Přemýšlej o nás jako o Fredovi a Barneym, Benovi a Jerry, Thelmě a Louise. Víš, že to chceš."

Zastavil jsem se a podíval se přímo na Lennyho. "Thelma a Louisa nakonec umřely."

"Zemřely a držely se za ruce. Nechce se ti z toho brečet?"

"Ne."

"Pořád mi dlužíš objetí, pamatuješ?"

"Ne, nedlužím."

"Takže mě necháš se tady motat? Co, bojíš se, že ti zkazím styl?"

"Nemám styl, Lenny. Jdi domů. Máš domov, ne?" neodpovídá. "Řekl jsi Damonovi, že jdeš domů."

"Lhal jsem."

Do prdele. "Jestli ti to ještě nedošlo, ani já nemám domov kam bych šel. Jdu do kempu,

protože to je místo dobré alespoň na čtyři věci - sraní, sprcha, holení a spaní."

"Dobře."

"Na tom není nic dobrýho." Můžu říct, že toho Lenny nenechá. Je jako zatracenej zatoulanej pes, který mě pronásleduje. Podíval jsem se na něj. Normálně má posměšný výraz, ale ne teď.

Teď vypadá vyděšeně, jakoby měl strach, že ho odkopnu a nechám ho samotného.

Jdu dál, mám pocit deja vu. Maggie za mnou šla z kampusu a dívala se na mě taky takhle.

Lenny jde vedle mě. Neřekl jsem mu ať jde pryč, protože ten kluk je vyděšený ze samoty.

"Díky, Calebe," říká po chvíli.

"Jen...mě neštví," řekl jsem mu.

"Nebudu. Slibuju."

Do Happy Camper kempu nám to trvá skoro hodinu chůze. Zaregistroval jsem se a zaplatil paní v kanceláři sedm dolarů za kempovací místo. Stálo by mě to dvacet dva, kdybych chtěl vlastní vodu, ale můžu si prostě dojít do společné koupelny.

Bez ohledu na to jak je tohle místo levné, musím si zajistit nějaký rychlý peníze. Zaprvé je Illinoiské léto u konce a zima se rychle blíží. Umrzne mi prdel a umřu jestli se ještě předtím nedostanu do Arizony.

Je tma, koupili jsme si v místním obchodě pár párků v rohlíku a rodina vedle nás nám dala pár kousků dřeva na rozdělání ohně. Miluju štědrost táborníků.

Potom co jsem se umyl ve společné koupelně, vytáhl jsem lehkou deku, kterou jsem si koupil, když jsem žil u Ria.

"Tady," řekl jsem a podávám jí Lennymu.
"Můžeme se o ní střídat."

"Je mi fajn," odpovídá.

Sleduji jak si Lenny sroloval jedno ze svých triček jako polštář, potom z tašky vytáhl spodky a nasadil si je přes obličej, uprostřed si udělal otvor na pusu.

"Proč máš sakra na hlavě trenky?" ptám se.
"Vypadáš směšně."

"Nebudu znovu riskovat spálení a komáří kousance na tváři. Mám navíc pár extra

boxerek jestli si chceš zakrýt obličej. Nejsou vyprané, ale..."

"Ne, díky." Jen z té myšlenky se mi chce zvracet.

Díky bohu, že nám přidělili travnaté místo. Položil jsem si na zem deku. Spací pytel by byl skvělý, ale jsem rád, že mám na noc svůj malý kousek země, aniž bych se musel bát zatčení nebo obtěžování dalšími bezdomovci.

"Opravdu, Lenny, proč jsi tady?" ptám se. "Myslím to vážně chlape, jaký je tvůj příběh."

"Nemám příběh," říká Lenny a zvedl si trenky z tváře. "Poslouchal jsi mě poslední čtyři týdny se všemi špinavými detaily. Byl jsem opilý, ukradl jsem auto vjel jsem s ním do jezera. Konec příběhu."

Otočil se ke mně zády, čelem na druhou stranu.

Zírám na nebe, na hvězdy a měsíc osvětlující nekonečný vesmír. Ať je Maggie kdekoli, v Paradise nebo ve Španělsku, bude se dívat na stejný měsíc a stejné hvězdy.

Bude na mě někdy myslet? Bude vzpomínat na noc, kterou jsme spolu strávili v hradu

nebo minulou noc, když jsem si spali v náručí? Nebo si bude navždycky pamatovat jak jsem se jí snažil odehnat pryč, protože to bylo jednodušší než si připustit co se mezi námi skutečně děje?

Sakra. Raději bych měl na Maggie zapomenout. Tohle je můj život...tady na pozemku pronajatém za sedm dolarů...podíval jsem se na Lennyho...a nevypadá to jako by se v mém životě mělo brzy něco obrátit k lepšímu.

Největší mučení je teď vědomí, že nebudu moc spát. Když je ticho a já jen tak ležím, to je chvíle kdy se moje mysl toulá k věcem na které nemám právo myslet.

"Bylo to auto přítele mé mámy," říká Lenny, jeho hlas prořízl ticho. Poslední půl hodinu byl tak zticha, že jsem si myslel že spí. Nejspíš jsem to měl vědět, protože nechrápal.

"Sbalil se a před pěti lety jí opustil a já si myslel, že je nadobro pryč. Nemohl jsem uvěřit, že ho vzala zpátky. Chceš vědět co udělal?"

"Nemusíš mi to říkat." Nejsem jeden z těch co strkají nos do věcí druhých, protože nechci aby ho oni strkali do mých. Podíval jsem se na Lennyho, který si přitiskl dlaně na oči. Nikdy jsem ho neviděl tak vážného.

"Když nebyla moje máma doma osahával mě."

"Sakra, Lenny. Tohle je fakt vážná sračka. Povídej mi o tom." Ticho naplňuje vzduch a on chvíli nic dalšího neřekl.

"Zpočátku jsem ani pořádně nevěděl o co jde, jako by můj mozek nedokázal pochopit co se skutečně děje. Bylo mi jen dvanáct, když to začalo. Od té doby se to opakovalo, chtěl jsem to prostě vymazat z mysli a zapomenout na to, že se to kdy stalo. Nikomu jsem to neřekl. Ale když se v březnu objevil a máma mi řekla, že ho pozvala aby s námi bydlel, vyděsil jsem se."

"Řekl jsi své mámě o tom co ti dělal?"

"Jo, ale dost se naštvála a řekla mi že jsem lhář. První noc kdy se k nám ten chlap přistěhoval zpátky jsem se opil, ukradl mu auto a sjel s ním do jezera. Moje máma ani

nepřišla k soudu. Slyšel jsem že si ho vzala. Damon řekl, že se můžu připojit k Re-START programu a dostanu podmínku. Slíbil jsem mu, že se vrátím domů a napravím věci s mámou, ale to se nikdy nestane. Rozhodla se věřit svému příteli a ne synovi."

"Nevím co říct." Z Lennyho příběhu mám tak nějak pocit, že věci kterými jsem prošel já jsou nic.

"Nemusíš nic říkat. Neřekl jsem ti to, abys mě litoval."

"Damon ví co ti ten chlap dělal?"

"Ne."

"Měl jsi mu to říct."

"Jo, no ty jsi zase měl říct svým rodičům pravdu o noci kdy jsi nesrazil Maggie autem, ale neměls k tomu odvahu."

Napnul jsem se, když mnou projel záblesk lítosti. "Máš pravdu," přiznal jsem. "Ale slíbil jsem, že budu mlčet."

"Jo, no, já slíbil tomu hnusákovi, že mámě nikdy neřeknu co mi dělal, ale nedodržel jsem to. Už nemám na vybranou, Calebe. Nemůžu se vrátit domů. S tebou je to jiné."

"Co tím chceš říct?"

Lenny se posadil. "Říkám, že máš na výběr. Já ne. Sakra, jen protože je tvoje máma závislá na nějakých lécích, chce aby jste se všichni chovali perfektně a tvůj táta je vůl, neznamená že to s nimi vzdáš." Lenny se ke mně znovu otočil zády. "Kdybych byl tebou..."

"Jo, dobře že nejsi mnou," přerušil jsem to tvrdě.

Vstal jsem a chodím kolem kempu, rozzlobený na sebe, Lennyho, Leah a celý svět. Jsem rád, že většina lidí spí a je to tady tiché kromě praskání ohně a šepotu pár táborníků, kteří jsou ještě vzhůru.

Obešel jsem kemp pětkrát, celou dobu přemýšlím o tom co řekl Lenny. Můj hněv nahrazuje nerozhodnost. Začal jsem chodit rychleji a rychleji, hlavou se mi hodí bláznivé myšlenky. Brzy na to jsem začal běhat. Čím rychleji běžím tím víc se mi hlavou hodí myšlenky jaké by to mohlo být. Ne, nemůžu, říkám sám sobě. Ale co když ano?

Vrátil jsem se na malý kousek pronajaté země a vidím Lennyho spát na zemi. Je to jako se dívat z dálky sám na sebe...je to ubohé...já jsem ubohý. Mám tuny lítosti, vyplývající z mého strachu být odmítnut lidmi na kterých mi záleží. Nechci být sám. Nechci, aby si moje rodina myslela, že jsem to s nimi vzdal.

A také nechci, aby si Maggie myslela, že jsem to vzdal s námi. Ústa mám vyschlá a srdce mi běží jako o závod, když jsem si uvědomil kam se chystám jít.

Jdu zpátky do Paradise.

Vracím se domů.

ČTYŘIADVACET

Maggie

- - **M**ami, není to žádný velký problém."

"Jak to můžeš říct, Maggie? Je to ten největší problém."

Uplynulých dvacet minut jsem seděla u našeho kuchyňského stolu, neschopná sníst cokoli z oběda před sebou, protože jsem příliš zaměstnaná dostáváním přednášky od mojí matky o tom jak nebezpečné bylo být na Re-START cestě s Calebem. Včera večer se mnou sotva promluvila. Teď mi dělá přednášku.

"Jsem zděšená, že koordinátor programu dovolil, aby se tohle stalo."

"Mami..."

"Mohl ti ublížit."

"Mami..."

"Pokud si myslíš, že Caleb Becker, kterého jsi na téhle cestě viděla, byl stejný kluk, který

vedle nás žil když jsi vyrůstala, přemýšlej znovu."

"Mami..."

"Jak ti můžu důvěřovat, že budeš dělat správná rozhodnutí čtyři sta mil daleko ve Španělsku, Maggie? Pokud si myslíš, že cestování po středozápadě s tímhle klukem bylo v pořádku, jaké další nezodpovědné rozhodnutí uděláš?" zvedla vidličku a nabodla na ní kuře. "Abych byla upřímná, doufala jsem že když odešel, bude pryč na dobro."

"On je pryč na dobro, mami," řekla jsem jí. "Nemyslel si, že by byl vítaný, kdyby se vrátil do Paradise a já mu řekla, že se mýlil. Řekla jsem mu, že mu lidé dají šanci a nebudou ho soudit." Sundala jsem si ubrousek z klína a položila ho na stůl. "Mýlila jsem se."

"Proč jsi najednou tak vzpurná?" ptá se, kdy jsem vstala a vzala si kabelku.

Vzdychla jsem. "Nejsem, mami. Jsem jen frustrovaná. Miluju tě, ale někdy mi musíš věřit."

"Nemůžu. Ne když jde o Caleba. Jeho rodina se stále snaží vzpamatovat z bolesti a utrpení,

které nám všem způsobil. Ty jsi byla fyzicky zraněná jeho bezohlednou hloupostí. Jak ho můžeš chránit? Protože dobře vypadá? Takových venku existuje spousta, zlato. Věř mi."

Už to nemůžu poslouchat.

"Vrátím se později," říkám, když vycházím z kuchyně. Předtím než jsem odešla jsem se otočila a řekla, "Mám tě ráda, mami. Víš to, že jo?"

"Ano. Taky tě mám ráda."

"Tak mi věř. Nezastávám se Caleba protože je hezký. Zastávám se ho protože si nezaslouží všechny ty špatné věci, které se mu stali." Zvedla jsem ruku, když si myslím, že mě hodlá přerušit. "Udělal chybu. Mami, všichni děláme chyby. Nezasloužíme si všichni druhou šanci?"

V zamířila jsem do domu paní Reynoldsové v Cadillacu, který mi odkázala. Tolik mi chybí. Ona byla člověk, který mě nutil odpustit Calebovi a měla pravdu. Napřed jsem to nechtěla. Jen pohled na Caleba, když se

vrátil z vězení mi zrychlil tep a celé tělo se mi chvělo úzkostí.

Ale pak jsme si povídali. Hodně. Ještě předtím než jsem si uvědomila, že to nebyl on kdo mě srazil, odpustila jsem mu.

Zastavila jsem u domu, očekávajíc že je prázdný. Lou, syn paní Reynoldsové a přítel mé mámy stojí před domem a zalévá trávník. Když mě zahlédla napřímil se a usmál. "Ahoj, Maggie," říká. "Co tě přivádí na tuhle stranu města?"

"Jen jsem chtěla vzadu zkontrolovat narcisy," řekla jsem mu.

"Některé stále kvetou. Snažil jsem se posledních pár měsíců tohle místo prodat, bez úspěchu. Obchod je tady teď mrtvý, takže nejspíš nebudu schopný prodat to tady nijak brzy." Vzdychne si. Víím, že v tomhle domě vyrostl a má pro něj sentimentální hodnotu. Jeho máma, paní Reynoldsová, je pryč, ale její duch je tu stále.

"Kde je tvoje máma," ptá se.

"Doma." Myslím, že bych mu měla dát vědět o dramatu, které doma probíhá. "Je

naštvaná protože jsem jí nikdy neřekla, že se na Re-START cestu připojil Caleb."

"Volala mi kvůli tomu před pár hodinami," řekl mi. "Chceš si o tom promluvit?"

"Asi jo." Jdeme na dvorek bok po boku. Můj táta se mnou nikdy nikam nechodil. Byl příliš zaneprázdněný jízdou do města za prací, nebo televizí. Neměl o mě zájem, nebo o mojí mámu.

Modlívala jsem se, aby se vrátil. Naposledy jsme spolu mluvili před měsíci. Řekl že přijede na moje ukončení střední školy, ale neudělal to.

Ani mi ten den nezavolal, aby mi pogratuloval.

Přestala jsem na svého otce myslet hned jak sem uviděla zahradu. Jsem překvapená, že narcisy stále kvetou a jasná duha barev mi okamžitě zvedla náladu. Je to dech beroucí. Kdyby byla paní Reynoldsová naživu, milovala by je. Dala mi pokyny jak pečlivě zasadit každou cibulku, i když věděla že umírá a nikdy je neuvidí vyrůst, zářící a hrdé. Každá odrůda vypadá, že má svou vlastní

osobnost. Prála bych si, aby tu byl Caleb a mohl je vidět. On dělal altán, zatímco já sázela cibulky narcisů, oba zotročovaní přáními paní Reynoldsové.

"Máma je našťvaná, že jsem neodešla z programu, když jsem zjistila, že je tam Caleb," řekla jsem mu.

"Musíš si uvědomit, že má důvod mu nedůvěřovat."

"Chápu to, ale..." nevím kolik mu toho můžu říct. Pokud bych mu řekla, že Caleb mě autem nesrazil, řekl by to mojí mámě. Kdyby to věděla, snažila by se zjistit kdo to skutečně udělal. A začarovaný kruh by se opakoval. Nechci aby se tohle stalo. Vzhledem k tomu, že Caleb se do Paradise nevrátí, nestojí to za ten zmatek, který by se rozpoutal.

"Není to jakoby se vrátil do Paradise. Nevrátí se."

Lou si sedl do houpacího křesla, kde sedávala jeho matka. "Jaký z toho máš pocit?"

"Nevím." Podívala jsem se na Loua, houpajícího se sem a tam. Připomíná mi jeho

mámu. "Trochu jsme se na cestě sblížili. Bylo to hezké."

"Můžu se zeptat jak moc?"

"Nejspíš ne."

Sedla jsem si na houpací křeslo vedle něj. Chvíli jsme se pohupovali, ani jeden jsme nepromluvili. Čerstvý letní vzduch je teplý, i když slunce už je na nebi níž.

Lou se zasměje. "Víš, moje máma by nám teď řekla svůj názor. Nazvala by nás línými, pak by nám rozdala práci a nebyla by spokojená dokud by jsme nepracovali až by se nám z toho potili zadky."

"Měla jsem jí ráda," řekla jsem mu. Snažím se o její ztrátě moc nepřemýšlet, nebo bych se zhroutila a plakala.

Paní Reynoldsová byla silná dáma a nechtěla by, abych pro ní plakala. "Dokonce i když mě nutila pracovat, ocenila jsem to. "Ona byla první člověk od chvíle kdy jsem se vrátila z nemocnice, který se mnou nezacházel jako bych měla handicap."

"Také tě měla ráda. A myslím si, že měla ráda i Caleba," řekl a mávl rukou k altánu o

kterém ví, že ho Caleb postavil úplně sám. Byl sem přidělený na práci až do konce svých veřejně prospěšných prací.

"Moje máma vždycky říkala, že bych si v sobě neměl držet zášť. Říkala, že ničí život."

"Přála bych si, aby to máma cítila stejně."

"Chceš abych s ní o tom promluvil?" ptá se.
"Možná bych mohl uklidnit vody."

Podívala jsem se na muže, který není jen máminým šéfem a vlastníkem Bistra tetičky Mae, ale také jediný muž, který dokázal mojí mamu znovu rozesmát."

"To by bylo skvělé."

"Tvoje máma je laskavá žena. Jen tě chrání."

"Já vím." Smetla jsem pryč neviditelné smítko, když se dívám dolů na svoje kalhoty. Nenáviděla jsem Loua, když začal chodit s mámou. Ale teď si nemůžu pomoci, ale jsem vděčná, že ho má máma ve svém životě. A že ho já mám ve svém..

"Nevím jestli jsem ti to někdy řekla, ale máma je nový člověk od doby co jste spolu začali chodit. Potřebuje tě."

To mu na tváři vykouzlí úsměv. Odkáže si a říká, "Už chvíli se tě na to chci zeptat, ale před tím než jsi odjela s Re-START programem jsem nesesbíral dost odvahy a teď když jsi tady..."

Znovu si odkáslal.

"Rád bych se tvé mámy zeptal jestli si mě vezme. Bylo by to pro tebe v pořádku, Maggie?"

PĚTADVACET

Ca1eb

Jdu ke svému domu, největšímu v celém bloku. Maggiin dům hned vedle je tím naším prakticky zastíněný. Sleduji cihlový

chodník, který jsme s tátou před třemi lety položili až k domovním dveřím. Dům mi přijde známý...a přesto je pro mě v tolika ohledech cizí. Všiml jsem si odlupující se barvy na dřevěných latích. Jeden z okapů spadl a před domem nejsou vysázené žádné květiny. Moje máma je sázela každé léto. Říkala, že to dělá, aby náš dům vypadal jako domov.

Měla pravdu.

Zhluboka jsem se nadechla a zamířil jsem k předním dveřím.

Jak se vrátíte domu odkud jste předtím utekli? Pokud otevřu dveře a prostě vejdu dovnitř jak jsem byl zvyklý, budou si myslet, že jsem vetřelec. Cizinec.

Budou se ke mně chovat jako k jednomu z nich hned jak mě uvidí?

Podíval jsem se zpátky na ulici, přemýšlím jestli bych se neměl vrátit a zapomenout na návrat domů. Můžu jen sledovat svoje stopy a znovu zmizet. Nikdo by to nevěděl a bylo by to jednodušší než řešení situace, která nastane. Ale zmizení je záležitostí zbabělců.

Já nejsem zbabělec.

Alespoň už ne.

Položil jsem si tašku na zem a zazvonil na zvonek. Puls mi tepe miliardkrát za vteřinu jako bych běžel maratón. Hlavou se mi honí různé scénáře jak budou rodiče a sestra reagovat.

Slyším kroky. Je to moje máma, táta, nebo Leah? Nemám příliš času o tom přemýšlet, protože se dveře otevřely a stojí přede mnou moje sestra.

Moje dvojče.

Ta za kterou jsem šel do vězení. Pořád má vlasy obarvené na černo, u kořínků světle hnědé, ale její oblečení už není tak děsivé jako když jsem odcházel. Místo džínů osázených řetězy, má na sobě normální džíny. Tričko má stejně černé jako vlasy.

Naposledy, když jsem jí viděl vypadala jako smrtka. Vlasy měla černé, nehty také a její nálada odpovídala jejímu černému oblečení. Napřed mě to vyděsilo, ale pak jsem byl našťvaný. Byl jsem ten, kdo šel do vězení, aby ona měla doma lehčí život. Jak se opovážila

stát se samotářem a změnit vzhled, postoj a život v oživlou mrtvolu? Neměla právo...

Alespoň že její nehty už nejsou černé a nemá na sobě černé oční linky a černou rtěnku. Je to velké zlepšení.

Vyschlo mi v krku ve stejném okamžiku kdy se jí oči zalili slzami.

"Calebe," vypískla. "Vrátil jsi se."

"Na chvíli, při nejmenším," podaří se mi říct.

Když jsem se vrátil z vězení, vběhla mi Leah do náruče a pevně mě objala. Tentokrát ne. Rozhodně si udržuje odstup. Myslí si, že jsem duch nebo tak a náhle zmizím, pokud se ke mně přiblíží?

"Maggie říkala, že na tebe bude naléhat, aby ses vrátil domu, ale já jí nevěřila." Ruce má ztuhle podél boků. "Nemůžu uvěřit, že jsi tady."

"No, věř tomu." Natáhnul jsem krk, abych viděl jestli je doma někdo další. "Jo, tak, ehm...můžu dovnitř?"

Otevřela doširoka dveře a ustoupila. "Jo," říká pomalu. "Ehmm, táta není doma."

"Kde je?" ptám se, když vstupuju do haly.

Leah si začne nervózně kousat nehet. "Šel navštívit mámu."

"Navštívit mámu? Je teď v léčebně?" Ach, sakra. Možná je to horší než jsem si myslel.

"Chvíli tam bude. Není to její poprvé."

Pomalu jsem vydechl. "Dobře." S tímhle se dokážu vypořádat, ale... "Něco dalšího co bych měl vědět?"

"Jako co?"

"Já nevím, Leah." Jsem na nervy a potřebuju odpovědi. Dá mi je? "Vyrovnává se táta s věcmi dobře? Jaký je váš příběh z posledních dnů?" Páni, proč jsem tohle řekl? Nechci jí konfrontovat, když nejsem doma ani pět minut. "Zapomeň na poslední otázku."

Leah otevřela pusku, aby něco řekla, ale pak jí zase zavřela.

"Pozval jsem přítele, aby tu zůstal," říkám.

"Koho?"

"Jmenuje se Lenny. Pokud kluk, který potřebuje ostríhat a má na sobě zelené tričko s nápisem 'Jsem tvůj tat'ka', zvoní u dveří, předpokládám, že je to on." Nemohl jsem nechat Lennyho na ulici. I když se snažil dělat

to nejlepší, aby ze sebe udělal totálního idiota, není tak odporný. Dokonce trval na tom, že mi dá pár hodin, abych se s rodinou přivítal než přijde.

Zvedl jsem svojí tašku a zamířil nahoru po schodech.

"Kam jdeš?" ptá se Leah, její hlas je jasně plný paniky.

"Do mého pokoje."

"Počkej!" křičí, ale už je příliš pozdě.

Otevřel jsem dveře do svého pokoje. Nebo tam kde můj pokoj býval. Byl změněn na kancelář. Žádná postel, žádná skříň plná oblečení. Wow, dokonce se zbavili i mých trofejí. Nikde po mě nezůstala ani stopa.

V osmi měsících byly smazány všechny stopy o mojí existenci.

Mám pocit, že vrátit se sem byla největší chyba mého života.

ŠESTADVACET

Maggie

Moje máma se vdává. No, bude se vdávat potom co jí Lou někdy tenhle víkend požádá. Vytáhla jsem nějaké psací potřeby a zamířila do Paradiského parku. Chci napsat dopis Vanesse. Nechci,

aby si myslela, že jsem zapomněla na svůj slib, že jí napíšu.

Posadila jsem se zády opřená o velký strom, kde jsme se s Calebem poprvé políbili. Cítím tady klid a přemýšlím jestli se Calebovi daří v Arizoně, nebo kdekoli teď je.

Píši o Re-START cestě a pověděla jsem Vanesse jak se mě Lou zeptal na svolení oženit se s mojí mámou. Myslela jsem, že napíšu krátký dopis, ale nakonec jsem se nechala unést. Řekla jsem jí o Calebovi, Lennym a Trish...když jsem hotová zjistila jsem, že jsem popsala tři stránky z obou stran.

Když jsem se vrátila domů volal mi Matt. Je opravdu nervózní ze schůzky se svou přítelkyní.

"Potřebuju tě jako nárazník," říká Matt. "Becca souhlasila, že semnou půjde zítra večer ven. Potřebuju tě tam."

"Nepůjdu vám tam dělat páté kolo, Matte." To je to poslední co bych chtěla.

"Věci jsou od nehody s Beccou napjaté. Víím, že spolu budete vycházet. Jen...no tak, Maggie. Musíš mi pomoci prolomit ledy."

Prosíím. Víím, že do Španělska odjíždíš až za pár týdnů. Co jiného máš na práci kromě trucování ohledně Caleba?"

"Netrucuju."

Zasměje se. "Dobře, co jsi dělala po návratu domů z Re-STARTu?"

"Vybalovala jsem."

"A?...Byla jsi doma skoro celý týden."

"A šla jsem se podívat na narcisy paní Reynoldsové."

"Tos nebyla moc daleko. A?"

"A zrovna jsem napsala dopis."

Matt se znovu směje. "Jo, vidím, že máš hodně vzrušující život. Překvapuje mě, že máš čas se mnou mluvit po telefonu."

Dobře, tak možná má Matt pravdu. Měla bych jít zítra ven s ním a s Beccou a dokázat si, že nežiju minulostí.

"Dobře, fajn," říkám Mattovi. "Ale koho mám sehnat, aby šel se mnou?"

"Mám nápad."

"Ach, ne. Cítím, že mě začíná bolet hlava."

"Bud' dobrodruh," říká Matt, teď už naprosto nadšený. "Seženu ti rande. Jen mi dej tvou adresu a bud' připravená vyrazit zítra v šest."

Potom co jsem zavěsila jdu do svého pokoje. Na posteli mám vzkaz. Je od mámy a píše tam, že mi volal táta a chce semnou mluvit.

Zmačkala jsem ten kus papíru a hodila ho do koše, sedla jsem si na postel a zírám na odpadkový koš.

Co je tak důležité, že semnou teď chce mluvit?

Jsem zvyklá mu volat a prakticky ho prosit o pět minut času. Prosila jsem ho, aby se vrátil domů, ale řekl, že už se posunul dál. Proč bych mu teď měla dávat svůj čas já? Nezaslouží si ho.

Pokud mi plánuje oznámit, že je jeho nová manželka těhotná, bude očekávat že budu skákat radostí? Jsem špatný člověk protože nesnáším jeho novou ženu a jeho nový život beze mě? Nikdy mě nepozval do Texasu na návštěvu. Odstříhl mě a moji mámu jedním vrzem.

Ale co když je nemocný? Co když nebude mít dítě, ale dostal rakovinu, nebo nějakou jinou nevyléčitelnou nemoc? Nesnáším svého tátu, ale pořád ho miluju. Víím, že to nedává smysl, ale na druhou stranu, v mém životě poslední dobou nic nedává smysl.

Cítím se jako pokrytec, říkala jsem mámě at' dá Calebovi další šanci, i když já nechci dát další šanci svému tátovi.

Zvedla jsem telefon a vyt'ukala číslo. Pokaždé když telefon zazvonil jsem zadržela dech.

"Zlatíčko, jsi to ty?"

Když slyším jeho hlas mám pocit znecitlivění. Žádné nadšení, žádný vztek, žádná úzkost. Jen necitlivost. "Jo, to jsem já. Máma říkala, že jsi volal."

Čekám na tu velkou novinu, kterou mi chce říct.

"Snažil jsem se ti dovolat týdný. Mám novinu," říká, pak se odmlčel.

Obrnila jsem se před tím. Už je to tady...

"Rozvádím se," vychrlí.

Whoa, tohle jsem nečekala. "To mě mrzí."

"Nemusí. Někdy tyhle věci fungují a někdy ne. Chceš vědět tu nejlepší část?"

Jsem překvapená jeho nonšalantním postojem. "Nejlepší část?" opakuji.

"Přestěhuju se zpátky k tobě a tvé mámě."

Cože?

Ne.

To je chyba.

Musela jsem ho špatně slyšet. "Stěhuješ se zpátky sem? Do našeho domu?"

"Věděl jsem, že tě to potěší."

"Máma to ví?"

Nervózně se zasměje. "Samozřejmě, že to ví, hlupáčku. Není to skvělá novinka, Maggie? Budeme znovu rodina."

"Jo," říkám bez emocí. Jsem ohromená a mám pocit jakoby právě celý svět vyklonil ze své osy. "To je, ehm...skvělé."

"Přiletím ve čtvrtek a stěhováci s mými věcmi přijedou v pátek. Musím balit, takže se uvidíme příští týden. Ahoj, miláčku."

Jako obvykle zavěsí dřív než mu stihnu říct ahoj nazpátek.

Netrpělivě čekám až máma přijde v šest domů. Než si stihne sundat uniformu servírky, odchytím jí na chodbě.

"Proč jsi nechala tátu, aby se sem vrátil?"

"Volala jsi mu," říká, co je zřejmé. Pomalu si sundává zástěru a přehodí si jí přes ruku.

"Protože se rozvádí a chce to zkusit znovu."

"Takže ho necháš? Opustil nás, mami. Odešel od nás a ani se neohlédl."

"Ohlíží se teď'."

Chci dát tátovi druhou šanci, ale pak si uvědomím, že měl spoustu šancí se vrátit a neudělal to. Mám skličující pocit, že tu zůstane jen dokud se nenaskytne něco lepšího.

"A co Lou?"

Začne vycházet schody. "Lou je skvělý, ale není to tvůj táta. Vždycky jsi říkala, že chceš být zase rodina, Maggie. Tvůj otec je muž, kterého jsem si vzala."

"On je muž, který se s tebou rozvedl. A nahradil tě."

Otočí se a zahrozí mi prstem. "Nechovej se ke mně neuctivě. Tvůj táta udělal chybu. Chce to napravit."

Slzy se mi valí z očí. "Lou mi byl víc tátou než můj vlastní z masa a krve. Dělá tě šťastnou. Dělá nás šťastné. Nechápu to, mami. Prostě to nedává smysl."

Zastaví se, když se dostala na vrchol schodů. "Dnes večer jsem se s Louem rozešla. Řekla jsem mu o tom, že se tvůj otec vrací. Je po všem."

To se nemohlo stát. Právě když věci začali jít dobře, oni všechno pokazí. Přitiskla jsem si ruce na oči, snažíc se uzavřít před celým světem. Ale není to o mě. Je to o mojí mámě.

Kulhám po schodech co nejrychleji dokážu a vtahuju jí do obrovského objetí. Začala jsem plakat. "Já jen chci, abys byla šťastná, mami."

Ona mi objetí oplácí a tiskne mě pevněji. Také pláče. "Také chci, abys byla šťastná."

Stojíme tu, pláčeme a navzájem se držíme skoro věčnost. Jsme dvě ženy, které byly opuštěné a staraly se sami o sebe příliš dlouho. Když zazvoní zvonek, obě nás to překvapí.

Máma si sukní od uniformy utře oči a zamíří zpátky dolů otevřít dveře.

"Lou!" říká překvapeně.

Lou drží obrovskou kytici rudých růží v jedné ruce a krabičku na prstýnek v druhé.

Klekl si na verandě a já si všimla, že má oči zarudlé a opuchlé jakoby plakal.

"Vezmi si mě, Lindo." Otevře krabičku s prstýnkem a jemně vezme máminu ruku do své. "Prosím, řekni mi, že nejdu příliš pozdě.

SEDMADVACET

Caleb

Leah, Leny a já sedíme v obývacím pokoji mých rodičů a čekáme až se táta vrátí domů. Leah má prsty úhledně složené v klíně a Lenny se na ní dívá s jedním obočím nadzdvíženým. Předtím než jsme sem přišli jsem mu do nekonečna opakoval a nechal si dát slovo na to, že nebude mluvit o

nehodě a o skutečnosti, že jsem Maggie nesrazil já.

"Tak, Leah," říká Lenny, když se na ní dívá přes pokoj s povytaženým obočím. "Máš kluka?"

Praštil jsem Lennyho do hrudi hřbetem ruky. "Co to děláš?"

Podíval se na mě, jako bych byl blázen. "Konverzuju, Calebe. Někdo tady musí vyplnit mrtvé ticho. Ani jeden z vás si s tím tu práci nedal."

"Nemusíš vyplňovat mrtvé ticho kravinama," řekl jsem mu.

Lenny obrátil oči v sloup. "Dobře, pane Bručouně."

"Neřekl ti nikdy někdo, že máš mluvit jen pokud máš něco důležitého..."

"Ne," přerušuje mě Leah skoro šeptem.

Lenny a já jsme se oba podívali na mojí sestru.

Ona má pohled zabodnutý do koberce. "Tím myslím, ne, já, hm, nemám kluka."

Lenny se nakloní dopředu. "Proč ne?"

Na to jen pokrčí rameny.

"Možná by pomohlo, kdyby ses usmála."

Co je zase tohle, Lennyho charitativní show?

"Vážně, člověče, drž kurva hubu. Co ty vůbec víš o holkách? Jsi zamilovanej do Trish a všechno co jsi udělal bylo, že jsi jí štal a hodil jí do jezera. Nevíš o holkách ani hovno."

"A ty jo?" směje se Lenny. Jeho pitomé, dlouhé vlasy mu padají do očí a on je odhazuje dozadu. "Mám pro tebe jedno slovo, pane Bručouně - Maggie."

Při zmínce o Maggie se můj pohled střetne se sestřiným. Vsadím se že oba přemýšlíme o našem malém podvodu, který nám oběma zpackal život.

"Dojdu si dát trochu vody," mumlá Leah a pak se rozeběhne pryč.

Jakmile zmizí, otevřou se dveře. Stojím ztuhle v pozoru, když předními dveřmi vešel táta. Má na sobě oblek a nese si aktovku, kterou má už deset let.

Když mě uvidí, v jeho výrazu je rozpoznat šok. Ztuhnul na místě.

"Ahoj, tati," dokážu říct.

"Calebe."

Jdu k němu, nevím jestli ho mám obejmout, potřást rukou, nebo ho poplácat po zádech, nebo...neudělat nic. Je smutné, když se z vašeho vlastního otce stane cizinec.

Zastavil jsem se před ním. Pořád v ruce drží aktovku a zírá na mě. Co mám teď říct?

Vyhrkl jsem, "Vím, že jsem měl nejspíš zavolat a říct ti, že jsem přijel, ale..."

"Neslyšeli jsme o tobě měsíce, Calebe."

"Já vím. Nemohl jsem tu už zůstat, tati. Ne, když věci byli tak jak byli."

"Tvoje máma je nemocná," řekl mi. "Ted' je v nemocnici."

Říká to jako by byla smrtelně nemocná. Vsadím se, že říkat 'nemocná' je standardní výmluva, kterou se rozhodl používat místo toho, aby říkal 'je na léčení' nebo 'je závislá na lécích'.

"Já vím."

Udělal jsem krok zpět, uvědomil jsem si, že tohle nebude radostné shledání, kdy mě můj otec přivítá doma s otevřenou náručí. Měl jsem tušit, že to bude takhle, když jsem viděl

svůj pokoj změněný v kancelář, odkud zmizeli všechny stopy o mojí existenci.

Drží aktovku před sebou skoro jakoby to byla bariéra mezi námi. "Nevěděli jsme jestli jsi živý nebo mrtvý. Tvoje matka si musela vymyslet příběh."

Neměl bych být překvapený. Moje matka je královna ve vytváření příběhu, aby naše rodina vypadala dobře.

"Co říkala?"

"Řekla, že jsme tě poslali do exklusivní, internátní školy v Connecticutu."

Z gauče k nám dolehne srdečný, frkavý smích. Přichází od Lennyho, abych byl přesný.

"Kdo je to?" ptá se táta.

"Lenny."

Lenny se zvedne z pohovky a vtáhne tátu do obrovského, medvědího objetí. Můj táta ustoupí, přistižen totálně nepřipravený, ale udržel rovnováhu. Vsadím se, že je vděčný svému fotbalovému trenérovi ze střední školy za cvičení rovnováhy.

"Rád vás poznávám, Táto," říká Lenny. "Nebo bych vám měl raději říkat pane Beckere? Nebo doktore B., nebo jen doktore?"

Odstrčil jsem Lennyho od táty. "Lenny je tak trochu můj kamarád," řekl jsem tátovi. "Nebo spíš společník." Počítám, že je to tak lepší než vysvětlovat, že Lenny je delikvent, který si myslí že je zábavný a nevidí si do pusy.

Táta odloží aktovku do skříně na chodbě a říká Lennymu. "Můžeš mi říkat Dennisi."

"Dobře. Pěstí na to, Dennisi." Lenny má svou pěst napůl cesty ve vzduchu a čeká až táta udělá to samé.

Ale táta to neudělal. Nejsem si jistý, jestli někdy na něco dal pěst. Není to tak, že by byl hloupý, nebo staromódní. On je prostě...uhlazený. Nevybočuje z normálu, protože má ve svém životě čisto a uklizeno.

To že jsem doma kazí jeho úhledný život.

Jsem si jistý, že ho zabíjí, že je máma na léčení. Pravděpodobně neví, co si s tím počít a není žádná příručka nebo herní plán, který

vytáhnete když přijde na neradostnou realitu života.

"Zůstanete kluci, ehm, na chvíli ve městě?" ptá se mě táta. "Nebo jen procházíte?"

To je otázka na kterou se ptáte známých, ne syna.

Leah se opírá o schody, napjatě čeká na mojí odpověď. Jsem v pokušení říct, že jen projíždím. Bylo by to snazší než říct pravdu, že díky Lennyho příběhu jsem si uvědomil, že se potřebuju vrátit a usmířit se s rodinou.

"Přemýšlel jsem, že bych pár týdnů zůstal," mumlám.

"V hotelu, nebo..." tátův hlas se vytratí.

"Doufal jsem, že zůstanu tady, tati."

Lenny si mi opře bradu o rameno. "Já taky, Dennisi."

Táta se škrábe na hlavě. "Ehm...myslím, hm...opravdu nemáme náhradní postele. Z tvého pokoje jsme udělali kancelář."

"Budu spát na gauči," řekl jsem mu, mám pocit jako bych prosil o to smět zůstat ve vlastním domě. To mi nedělá moc dobře.

"Já budu spát na zemi," ozývá se Lenny, zřejmě nemá žádný problém se doprošovat.

"Pokud nechcete, abych spal v posteli s Leah." Lenny zvedl ruce do vzduchu, když jsme všichni vystřelili hlavy vzhůru nad jeho posledním komentářem. "Jen jsem žertoval."

Moje sestra vykročí k nám a říká, "Dojdu do skříně pro nějaké deky a peřiny."

"Dobře," řekl táta. "Ale raději udržujte dům v čistotě, kluci. Moje žena nesnáší nepořádek v domě."

"Chápu," řekl jsem mu, přemýšlím, jestli mu připomenout, že 'jeho žena' je moje máma. A je na léčení a ne tady.

Hlasitý zvuk Lennyho zatleskání opět odvrátí pozornost všech k němu. "Teď když se to usadilo, co je k večeři?"

"Možná bychom si mohli objednat nějakou pizzu," říká táta cestou po schodech. Po práci se vždycky převléká do džínsů a trička. Je to jeho rituál.

Když jsou můj táta a sestra z doslechu, pomalu jsem vydechl.

Jsem doma.

Ačkoliv nemám pocit domova. Zajímalo by mě, jestli by se mi u Maggie doma dostalo lepšího přijetí. Dělán si srandu? Její máma by mě vyhodila, nebo by zavolala policajty, aby mě odvedli zpátky do vězení.

"Tvůj táta je divnej týpek," říká Lenny. "Ale líbí se mi."

Když se u večere Lenny omluvil a odešel do koupelny, ptám se, "Takže, můžu se jít podívat za mámou?"

Táta odloží pizzu. "Nemyslím si, Calebe."

"Proč ne?"

"Protože je křehká. Nejsem si jistý, zda by to teď zvládla."

"Jsem její syn," říkám skrz zaťaté zuby.

"Potom co jsi odešel řekla, že jsi pro ní mrtví."

Podíval jsem se na svojí sestru pro potvrzení, ale ona zírá do talíře. V žilách mě začíná pálit hněv. "Leah!"

Vzhlédla. "Co?"

Co? Vše co může říct je co?

Vstal jsem, moje židle zaskřípala o podlahu.
"Díky moc, Leah," vychrlil jsem. "Díky moc
za nic."

Maggie

Iněž jsem se šla připravovat na dvojité rande, nakoukla jsem do mámina pokoje. Sedí na posteli a zírá do otevřené krabičky, ve které je stále prstýnek, který jí Lou dal. Neřekla mu ano, když jí včera večer požádal o ruku, ale neřekla ani ne. Řekla, že potřebuje čas na rozmyšlenou.

Rozhodně přemýšlí.

"Řekla jsi tátovi o Louovi?" ptám se jí.

"Dnes jsem mu volala," říká, hlas má smutný a nostalgický.

"A?"

"A...já nevím," říká a pak pokrčí rameny. "Jsem zmatená. Myslela jsem si, že vím co chci, ale když včera večer přišel Lou přiměl je přemýšlet, a teď...teď jsem prostě zmatená."

Posadila jsem se na postel vedle ní a usmála se. Odhrnula mi vlasy z obličeje a vzdychla. "Tak dlouho jsem si myslela, že pokud by se k nám tvůj otec vrátil, udělalo by to zase naše životy úplné."

"Já vím. Já taky. Dokud nepřišel Lou."

"Ale on není tvůj táta. Jako první jsem se zamilovala do tvého táty a nevím, zda můžu dát Louhovi ze sebe tolik jako jsem dala tvému otci."

"On tě miluje, mami."

"Já vím. Ale je to dost?"

"Rozhodnutí je na tobě. Podpořím tě ať se rozhodneš jakkoli."

"Jen jsem myslela...no, zapomeň na to. Nemysli na nic jiného než jak se dobře bavit. Jsem ráda, že jdeš ven."

"Já taky." Neměla bych se na dnešní večer těšit, ale když jsem se vysprchovala a

připravila se, jsem nadšená. No, ne nadšená ze svého tajemného rande, ale nadšená že dělám to co jsem řekla, abych se ve svém životě posunula dál.

Některé posuny vyžadují úsilí.

Některé posuny jsou těžší než se zdá.

Dělám první krok k Maggie Armstrongové, která se posune dál ve svém životě. Možná kulhám, ale to neznamená, že je můj společenský život mrtví.

Zhluboka jsem se nadechla a řekla si, tohle je ono. Nemůžu vrátit čas a zabránit nehodě.

Stalo se. Tohle je to, kým jsem teď, ber nebo nech být.

Ale když jsem se podívala na hodiny a zjistila, že je pět čtyřice-pět, rozmyslela jsem si to. Nevím jestli jsem připravená pohnout se dál. Nedovedu si představit, že bych líbala někoho jiného kromě Caleba. Je to směšné, ale právě teď je to pravda.

Je pět minut po šesté, s očekáváním a úzkostí si okusuju nehty, když zazvoní zvonek.

Nahodím si úsměv na tvář a otvírám přední dveře. Stojí přede mnou Matt, holka s krátkými, špičatými vlasy a ...

"To není možné!" říkám s úsměvem.

Můj fyzioterapeut Robert rozevře náruč. "Nemyslíš si, že můžeš odejít do Španělska aniž by ses semnou rozloučila, že ne?"

Přimhouřila jsem na Matta oči. "Tohle jsi celou dobu plánoval?" ptám se ho, když mě Rober obejmě jako bratr.

"Jo. Tak mě zastřel za to, že jsem tě chtěl překvapit. Becco, tohle je Maggie. Maggie, Becca." Zatímco se zdravím s jeho přítelkyní, Matt šťouchl do Roberta. "Maggie si dokonce kvůli tobě udělala make-up. Nikdy jsem jí s ním neviděl."

Moje máma přišla do haly, předstírá, že jen prochází na své cestě ke schodům místo toho, že to tak celou dobu plánovala, aby mohla vidět moje 'rande'.

"Roberte?" říká zmateně.

Robert má na sobě moderní, hnědou, sportovní bundu, která mu ladí s brýlemi a říká, "Nemohl jsem nechat Maggie odjet na

rok pryč bez oslavy na rozloučenou. Dneska je moje rande."

Máma zná Roberta skoro dva roky, od doby kdy přišel do nemocnice po mé operaci a byl mi přidělený jako můj osobní, mučící instruktor...myslím fyzioterapeut. Občas jsem snila o tom jak mu vytrhnu jeho dokonalé, špičaté vlasy přímo z hlavy, když to semnou nechtěl vzdát a já zoufale chtěla, aby to udělal. A ještě víckrát jsem před ním plakala. Nenáviděla jsem, když ode mě Robert očekával, že se budu tlačit přes limit. Když jsem si myslela, že už svojí nohu nezvládnou víckrát ohnout, Robert mě přinutil udělat ještě jeden krok navíc.

V té době jsem to neocenila, to je jisté. Nějakou dobu nám trvalo než se z nás stali přátelé. Skutečně jsem se bavila všemi jeho příběhy o schůzkách z holkama. Rober sám sebe prohlásil za svobodného mládence a řekl, že se nikdy neusadí, protože se snadno začne nudit, když jde o holky. Říkal, že stejně jako nemůže každý den jíst čínu, nemůže chodit se

stejnou holkou aniž by nedostal chuť najít si někoho jiného.

Jednou jsem mu řekla, že umře jako velmi osamělý muž a že jeho dobrý vzhled jednoho dne vybledne, ale nevypadal vystrašeně. Ten kluk má příliš mnoho sebedůvěry, ale za nic bych ho nevyměnila.

Potom co máma objala Roberta a seznámila se s Mattem a Beccou, říká, "Zůstaňte venku jak dlouho chcete, děti. Jen se bavte."

Rozhodli jsme se jít do Dustiho sport baru a Grilu. V restauraci servírují jídlo, takže když nepijete, můžete tam být i když je vám méně než dvacet jedna. Robertovi už je dvacet čtyři a objednal si pivo, zatímco my ostatní jsme si objednali sodu.

Je hezké, že moje první rande není rande, takže nemusím vyšilovat jestli bude moje postižení problém nebo ne.

"Maggie, dělala jsi protahovací cviky, o kterých jsme mluvili předtím než jsi odjela tohle léto na cestu?" ptá se Robert.

Vzala jsem si z košíku hranolku, které jsme si objednali a namočila jí do kečupu. "Mám lhát?"

Matt, Becca a já se smějeme, zatímco Robert vrtí hlavou. Je dobrý pocit vyjít si ven a pročistit si hlavu od Caleba. Mám pocit jako by moje hlava nebyla každou minutu okupovaná, to odvádí moje myšlenky k němu.

Jako nyní. I když se bavím mnohem lépe než jsem čekala, přemýšlím o tom jestli by měl kolem mě Caleb položenou ruku, jako Matt okolo Becci, kdybychom byli na rande. A způsob jakým k němu vzhlíží mi připomíná...

"Vsadím se, že jsi ztuhlá," říká Robert.

Správně. Zpátky k tady a teď. Přestat myslet na Caleba.

Obracím oči v sloup. "Jsi mimo službu. Pamatuješ, dnes večer by jsi měl být moje rande, ne můj terapeut." Prsty si dělám vedle pusy uvozovky, když říkám slovo rande.

"Stěžovala si na ztuhlost celou cestu," ozve se Matt. Zvedl ruce do vzduchu, když jsem zamumlala 'zrádce'. "Jen to říkám."

Robert odsune svojí židli a říká, "Dej mi nohu, Maggie."

Vyfouknu frustrovaný povzdech a položím mu nohu na koleno. "Je v pořádku. Jsem v pohodě."

"Ohni jí pro mně."

Podívala jsem se přes stůl na Matta a Beccu a ohnula nohu. "Lepší ty než já," říká se smíchem Matt.

"Dáváš fyzické testy na všech svých schůzkách?" ptám se Roberta, zatímco drží mojí nohu v džínách v ruce a sleduje jak daleko jsem jí ohnula.

"Ne." Mrkne na mě. "Tohle je pro mě poprvé."

Kdyby šlo o jakéhokoli jiného kluka, to mrknutí by bylo laciné, ale vsadím se, že Robert cvičil před zrcadlem tak dlouho dokud to nevypadalo dobře.

Zvedla jsem obočí a říkám, "Já tvému šarmu nepodlehnu."

"Opravdu? Počkej, nech mě to zkusit znovu." Mrkne na mě podruhé.

"Ne, to není pro mě. Krom toho je to opravdu nevhodné," řekla jsem mu ze srandy a on to ví. V minulosti mi dal zabrat, mám pocit že je jen fér mu jeho laskavosti vrátit. "Jsem tvůj pacient."

"Už ne, nejsi. Ukončila jsi fyzioterapii. Je to fér hra."

"Uch, jsi příliš starý."

"Je mi dvacet čtyři. Jak bych mohl být příliš starý?"

"Myslím, že máš nějaké šedivé vlasy, Roberte."

Robertova pusa se doširoka otevře a rukama si projede perfektní vlasy. "To. Teda. Nemám."

"Ehm, Maggie," říká Matt, pak si několikrát odkašle. "Myslím, že kluk kterého doopravdy chceš právě prošel dveřmi."

DEVĚTADVACET

Caleb

Snažím se chovat jakoby vidět Maggie s jiným klukem nebyl žádný velký problém. Chtěl jsem jí zavolat, když jsem se vrátil. Měl jsem jí zavolat. Neudělal jsem to a teď je venku s klukem. Nohu má položenou na jeho koleni, její lýtko spočívá v jeho slizké ruce.

Co to kurva je?

Ví ten týpek, že před týdnem ležela v posteli se mnou?

Když se Maggie podívala mým směrem, bleskově sundala nohu z klukova klína.

"Maggie! Matte!" křičí Lenny prakticky přes celý bar. Stojí vedle mě a mává rukama jakoby byl na pustém ostrově a pokoušel se zastavit proplovající loď. Nikdo by jeho přítomnost nepostrádal, to je sakra jasné.

Matt na nás mávne. Zavrtěl hlavou, když jsme došli k jejich stolu. "Calebe a Lenny,

tohle je moje přítelkyně Becca a tohle Robert, náš fyzioterapeut.

Robert napřáhl ruku a potřásl si semnou a pak s Lennym. Dal jsem mu silný, pevný stisk, takže ví, že nejsem leklá ryba. Ten kluk pije pivo a vypadá jakoby vypadl z módního časopisu. To je ten druh kluka, kterého hledala, staršího, co nosí nóbl oblečení?

"Co tady děláš?" ptá se totálně zmatená Maggie.

"Vrátil jsem se."

"Viděl jsi Leah a tátu?"

"Bydlím s nimi." Odmlčel jsem se. "Prozatím. Lenny má nějaké problémy s mámou, takže taky bydlí u mě."

Snažím se jí přečíst, ale nemůžu. Ten kluk, se kterým tu je vypadá pobavený, že jsem tady. Řekla mu o mě? Zajímá jí vůbec že jsem zpátky, nebo bylo všechno to mluvení o návratu do Paradise jen v zájmu mých rodičů a sestry?

"Proč se k nám nepřipojíte, kluci?" ptá se Robert.

Pěkný způsob jak mi to vmést do tváře, vole. Nemá tušení, že pokud se pokusí strčit Maggie jazyk do krku v mé přítomnosti, půjdu po něm jako pitbul. "Ne, díky."

Lenny si všimne prázdného boxu přes cestu od nich.

"Promluvíme si později," řekl jsem Maggie. Následuju Lennyho a vklouzl jsem do boxu.

Jako by noc nemohla být už horší, moji staří středoškolští přátelé vejdou do dveří.

Zahlédl jsem svého starého, nejlepšího přítele Briana Newcomba, kluka který randil s Kendrou, zatímco jsem s ní ještě chodil já. Spala s námi oběma a já o tom neměl tušení. Brian to věděl, ale byl moc velkej srab, aby mi to řekl.

Je s Tristanem a Drewem. My čtyři jsme spolu byli v zápasnickém týmu. Bavili jsme spolu od základky. Když jsem se vrátil z vězení, Drew byl namyšlený kretén a Tristanova máma mi nařídila, abych se od něj držel dál. Tristan se nedohadoval.

Pokouším se s klukama vyhnout očnímu kontaktu a místo toho se snažím soustředit na

jakýkoli nesmysl, který Lennymu vylétá z pusy. Myslím, že vzpomíná na to jak hodil Trish do jezera, ale sotva ho poslouchám, protože koutkem oka vidím, že jde Brian k nám.

"Do prdele, opravdu jsi to ty," říká Brian, opřel se o box a poplácal mě po zádech. "Kdes byl chlape?"

Snažím se odehnat pocit přátelství k Brianovi, ale nemůžu. Byli jsme nejlepší kamarádi zatraceně dlouho nato, abych se k němu otočil zády a předstíral, že neexistuje.

"Chvíli jsem byl v Chicagu," řekl jsem mu. Brian s porozuměním přikývl. Mávnul jsem k Lennymu. "Tohle je Lenny. Lenny, tohle jsou moji starý kamarádi."

"Paráda," Lenny na každého z nich kývne.

"Ahoj, Calebe," říká Tristan potřásajíc mi rukou. "Jsi zpátky, co?"

"Jen na chvílku," řekl jsem mu.

Drew má na tváři lstivý úšklebek, když se sedl na lavici vedle mě. "Briane, řekni Calebovi tu dobrou zprávu."

Pokud by mi Brian řekl, že dostal zápasnické stipendium na Notre Dame, nepřekvapilo by mě to. Vždycky chtěl být jeden z Irských zápasníků, i když je spíš němec. Byl to jeden z našich vtípků. Brian je chytrý a tvrdě dřel, aby dostal známky s kterými by se tam dostal.

Brian si zastrčil ruce do kapes. "Jo, ehm, budu se ženit."

"S Kendrou," dodává Drew, jako by neudržel tu oplzlou informaci na jazyku. Drew Kendru nenávidí, ale miluje pomluvy, které jistě zažehnou jiskry mezi mnou a Brianem. Ale tyhle jiskry nedostane, alespoň ne ode mě.

Natáhnul jsem se přes Drewa a podal jsem Brianovi ruku. "Gratuluju, kámo," říkám. A myslím to vážně. Myslel jsem si, že půjde na vysokou, ale jestli je tohle to co chce, přeju mu to.

Brian mi potřese rukou. "Díky, Calebe. To je od tebe opravdu hezký."

Přikývl jsem, rád, že je po všem. Ledy jsou prolomeny. Tristan sklouzl vedle Lennyho a Brian si přitáhl židli a posadil se nakonec.

Tohle je malá, příjemná skupina.

Když už mluvíme o malých, příjemných skupinách...podíval jsem se na Maggie. Dobře se baví s Mattem, tím klukem Robertem a Beccou. Dobře, není to zrovna legrace. Všichni si prostě povídají. Měl bych na to kašlat. Ale nemůžu.

Jak starej ten frajer vlastně je? Má na sobě sportovní sako, jakoby se chytal v pět vysílat zprávy a pije pivo ze sklenice místo z lahve. Ten týpek je jak holka.

"Takže, kdy je svatba?" ptá se Lenny Briana.

"Za dva týdny," mumlá Brian, když přichází servírka.

Potom co jsme si objednali vytáhl Brian mobil a začal textovat. Na kluka, který se má za dva týdny ženit, nevypadá moc šťastně. Vlastně, vypadá vyloženě v depresi.

Nechci vytahovat, že s ním Kendra v minulosti manipulovala, aby si jí vzal, zvláště a taky jak od druhého ročníku byla posedlá tím, že opustí Paradise a přestěhuje se do Kalifornie. Vždycky chtěla být herečka nebo modelka a dělala si legraci z lidí, kteří

odmaturovali na Paradiské střední a začali v Paradise svoje životy. Říkala jim bílý, odpadlický loseři. Tristan se snaží vzít Brianovi telefon, ale ten ho odtáhne z jeho dosahu. "Nech toho," nařizuje.

Přinesli nám jídlo a já bych měl říct díky bohu za Lennyho. Nechce se mi moc mluvit a Lenny obstarává všechnu konverzaci o ničem. Když zjistil, že je Drew udělanej do sportovních aut, vytahuje z klobouku všechny náhodné znalosti o autech které zná. Legrační je, že to zní jakoby opravdu věděl o čem mluví.

Když se Tristan zmíní o novém Frisbee dráze, která je na jižním konci Paradiského parku, Lenny říká že 'miluje Frolfing' a že 'technicky se tomu říká disk golf protože Frisbee je jen obchodní jméno, a tak dále a tak dále.

Kdo mohl vědět, že se z Lennyho vyklube encyklopedie zbytečných informací? Jsem jen rád, že se nemusím starat o konverzaci, zvláště protože se stále dívám na Maggie.

Ach, do prdele. Zachytil jsem její pohled. Naše pohledy se do sebe zaklesly.

"Musím jít," říká Brian.

"Sedni si, Bri," říká Drew. "Přivezl jsem tě, pamatuješ? Nikam nejdu dokud nedojím."

Brian sáhne do peněženky a hodí na stůl deseti dolarovku. "Nemusíš přerušovat večeri, Drew. Kendra mě vyzvedne."

Brian se stále dívá ke dveřím s telefonem v dlani, jako by čekal, že mu někdo každou chvíli napíše. Něco není správně.

Kendra se zřejmě rozhodla přijít dovnitř než aby mu jen napsala, protože prošla dveřmi a zamířila k nám. Její velké, modré oči jsou zaměřené na mě a její blond vlasy jsou perfektně upravené.

Její make up dělá její vzhled tvrdší, není jako ta hezká holka se kterou jsem začal chodit, když jsme byli ve druháku. Byla moje první vážná známost a také ta se kterou jsem ztratil panictví. Myslíval jsem si, že byla nejvíc sexy věc na světě.

"Myslel jsem, že mi napíšeš až tu budeš," říká Brian.

Kendra ze mě nespouští oči. "Chtěla jsem vidět, jestli je to pravda." Navlhčila si horní ret a hodila po mě jedním z jejích tak známých sexy pohledů. "Takže...Caleb Becker je zpátky. Znovu."

"Ahoj, Kend," říkám. "Slyšel jsem, že je na místě pogratulovat ti."

Shlédla dolů na svůj prsteníček s malým diamantem. "Díky."

"Jsi připravená?" ptá se Brian a bere jí za ruku.

Kendra dá ruku z Brianova dosahu. "Můžu na chvíli mluvit se CB venku?"

Neslyšel jsem tuhle přezdívku už dlouho. CB, moje iniciály. Vždycky mi tak říkala.

Brian se na mě podíval, pak zpátky na ní. "Jo, myslím že jo. Ale myslel jsem, že jsi říkala, že přijdeme pozdě na ochutnávku dortů."

"To je v pohodě," je její odpověď. "Nejdřív potřebuju mluvit s Calebem."

Drew protočil oči, ale vyklouzl ven z boxu, abych mohl projít.

"Hned budeme zpátky," řekla Brianovi.
"Počkej tady."

Zamířila k východu a nezastavila dokud nejsme na vedlejším šterkovém parkovišti.

"Nemůžu uvěřit, že jsi se vrátil," řekla.

Po pravdě jsem jí odpověděl. "Potřeboval jsem svázat nějaké uvolněné konce."

"Jsem volný konec, CB? Protože přísahám, že vše co jsem dělala od chvíle co jsi odešel bylo přemýšlení o nás dvou. Myslel jsi na mě?"

Jsem zmatený. Proč mi nás předhazuje, když to byla ona kdo mě podváděl? "Proč si bereš Briana? Protože ani jeden z vás z toho nevypadá šťastně. Víím, že jsi umírala touhou opustit po maturitě město a jít do Kalifornie a Brian dřel, aby se dostal do Notre Dame."

Kendra si zkříží ruce kolem žaludku. "Jsem těhotná, Calebe."

Hovno. Těhotná? Ačkoli myslím, že jsem měl vědět, že to přijde, důkaz mám přímo před obličejem. Kendra na sobě nemá jedno ze svých těsných triček, které jí obepínají tělo. Je oblečená ve volném tričku a lehké bundě.

Z očí se jí začnou valit slzy a zůstávají jí jiskřit na řasách. Když mrkne a po tváři jí se slzou steče černá řasenka, nevím co bych řekl.

"Promiň," říkám dutě.

"Brian se ani nechce přihlásit na vysokou školu, Calebe. Chce převzít řeznictví svého táty. Dovedeš si představit, že zůstanu v Paradise a budu manželka řezníka?"

Obejme mě rukama kolem pasu. Držím od ní ruce pryč, protože sakra nechci, aby Brian vyšel ven a myslel si, že po sobě jedeme. Nechci ani, aby mě s Kendrou viděla Maggie.

Byl to špatný nápad jít s ní ven. Chytil jsem jí za zápěstí a sundal jsem jí ruce z mého pasu.

"Kend...do prdele, proč jsi prostě nepoužila kondom nebo něco? My jsme byli vždycky opatrný."

"Jo, no příště až mi kluk slíbí, že ho včas vytáhne, budu si pamatovat, že to není nejefektivnější antikoncepce."

Znovu okolo mě omotá paže. Chodili jsme spolu přes dva roky, ale teď už nade mnou nemá kontrolu. Také vím, že se Kendra

dovede změnit z dívky v nesnázích na mrchu v několika vteřinách.

Pohřbila hlavu v mé hrudi. "Vezmi mě sebou," myslím, že jsem jí slyšel říct.

"Cože?"

Podívala se na mě širokýma, modrýma očima a zamrkala dlouhýma řasama.

"Vezmi mě zpátky, CB," říká. "Nikdy jsem tě nepřestala milovat."

TŘICET

Maggie

Viděla jsem Kendru a Caleba opustit společně restauraci, ale nečekala jsem, že je najdu v intimním objetí na parkovišti. Když jsme vyšli ven od Dustyho, nemohu si pomoc, ale zírám. Kendra vzhlíží ke Calebovi. On se na ní dívá dolu.

Najednou se necítím dobře. Pokud by víc sehnul hlavu, mohli by se políbit. Zabodla jsem pohled do šterku. Jestli jí políbí, možná bych po nich mohla hodit kámen.

Přestaň, Maggie.

Dobře, potřebuju se sebrat. Caleb a já jsme se prakticky smířlivě rozešli. Jsme potom všem přátelé. A jsem ráda, že je konečně zpátky v Paradise, protože vím, že ho jeho rodina potřebuje.

Vrátili jsme se ke mně domů a chvíli tam pobyli, dokud Robert nezačal zívát a Matt bere jeho a Beccu domů. Zatímco jsem se s nimi loučila, Kendra přijela ve svém malém sportovním autě a zaparkovala před Calebovým domem. Pohodila svými blond vlasy dozadu pohybem zápěstí. Část jich spadla v perfektních vlnách dolů po straně její tváře a na konci se stáčí do malých kudrlinek.

Ani se nepodívala mým směrem a jde rovnou k předním dveřím, kde zazvoní na zvonek v celé své sexy slávě. Snažím se tomu nevěnovat pozornost, když otevřel dveře a pustil jí dovnitř, ale nemůžu si pomoci. Staré zvyky umírají těžko. Potom co Matt odjel s Beccou a Robertem, mám nutkání zazvonit na Calebův zvonek a bojovat o něj jako Lou bojoval o mojí mámu. Místo toho sedím na

našich předních schodech a přemýšlím. A čekám.

A čekám.

Na co čekáš, Maggie? ptám se sama sebe. Vstala jsem a jdu dovnitř, cítím se vzpurně. Připravila jsem se do postele a pak jsem vykoukla znovu ven. Samozřejmě, sportovní auto tam pořád stojí. Házela jsem sebou a převracela se celou noc, odolávala jsem pokušení podívat ze z okna a zkontrolovat, jestli tam Kendra zůstala celou noc.

Právě teď si přeji, abychom s Calebem nebydleli vedle sebe.

Ráno je její auto pryč. Caleb sedí na verandě, když odcházím do obchodu s potravinami.

"Ahoj," řekla jsem stroze, když mě zahlédl.

"Ahoj," odpověděl.

Zamířila jsem ke svému autu. "Bavil jsi se včera večer dobře?"

"Jo. Ty?"

"Nejlíp. Robert je úžasný."

"Snažíš se, abych žárlil?"

"Proč? Žárlíš?"

"Nelíbilo se mi když na tobě měl ruce."

"Je to můj fyzioterapeut," říkám. "Jen mi prohmatával nohu."

Caleb seskočí z verandy a zamíří mým směrem. "Bez ohledu na to, pořád se mi to nelíbí."

Nemůžu si pomoci nezeptat se. "Co tě skutečně přimělo vrátit se do Paradise? Byla to Kendra?"

"Ne, byl to Lenny, moji rodiče, moje sestra." Pokrčí rameny. "Ty."

"Můžeme se jít projít?" zeptala jsem se, zastrkujíc klíčky zpátky do kabelky. Bez mluvení jsme se vedle sebe dali do kroku. Instinktivně jsme zamířili do Paradiského parku. "Opravdu jsem byla připravená nechat tě jít. Pohnout se dál."

"Já vím."

"A pak jsem tě včera večer viděla objímat Kendru. Když jsem jí pak viděla jít k tobě domů...nikdy v životě jsem se necítila víc majetnický."

"Nemusíš," říká. "Za dva týdny si bere Briana. Jsou zasnoubení."

"Myslím si, že chce být pořád s tebou."

"No, to se nestane. Včera se nic nestalo. Povídali jsme si. To je všechno."

Zastavili jsme, když jsme došli k velkému dubu. Tady jsme se s Calebem poprvé políbili. Nikdy nezapomenu jak osaměle a ztraceně jsem se až do toho polibku cítila. To mě změnilo.

On mě změnil.

Caleb se podíval nahoru na tlusté větve a zelené listy houpající se nad námi.

"Tohle je náš strom, víš."

"Lezl jsi na něj dokud sis nezlomil ruku, když jsi z něj spadl. Sledovala jsem tě tenkrát z dálky." Krátce jsem se zasmála. "Vždycky jsem tě sledovala. Měla jsem tě ráda tak dlouho."

"Proč?"

"Protože jsi byl populární a chytrý a roztomilý a nebál si se ničeho a nikoho. Když jsme tě s Leah nutili sledovat naše taneční představení, předstíral jsi zájem. Byl jsi nesobecký. Když jsi na sebe vzal vinu za rozbití máminy keramické sovy, byl jsi můj

hrdina. Milovala jsem tě pozorovat, i když sis mě nevšímal."

"A co teď?"

Posadila jsem se na zem se zády opřenými o strom. "Pořád od tebe nemůžu odtrhnout oči. Bože, kdyby moje máma věděla, že jsem tu s tebou byla a tohle ti přiznala, zešílela by."

"Chceš vědět co jsem si včera večer uvědomil?"

"Že jsi ve svém životě postrádal Kendru?"

"Ne." Krčí se na zemi, tváří ke mně. "Postrádal jsem ve svém životě tebe. Jsi můj nejlepší přítel, Maggie. Říkej mi, že jsem blázen, ale já chci abys byla moje přítelkyně-"

Ach, bože, jak jsem o tomhle dni snila. Ale je příliš pozdě, nebo není? Natáhla jsem se a vzala jeho krásnou tvář do dlaní. "Calebe, za dva týdny odjíždím. Budu pryč skoro rok."

"Já vím. Ale teď jsme tady, správně?" Vypadá rozhodnutý, jakoby věděl že chce tohle udělat. "Proč bychom nemohli vyzkoušet být na příští dva týdny pár? Nebudeme přemýšlet o tom co se stane potom. Co na to říkáš, Maggie?"

JEDENATŘICET

Ca1eb

Maggie vypadá nervózně potom co jsem se jí zeptal, jestli bude moje přítelkyně. "Co tvoji rodiče, moje máma...a Leah?" obočí má starostlivě zamračené.

Maggie a já nejsme vůbec jako Brian a Kendra. Myslím si, že můj nejlepší kamarád a moje bývalá holka se navzájem oslabují. Maggie a já, společně, jsme silný tým.

"Řekneme jim o nás."

Vykulí oči. "Pamatuješ si jak rozrušení byli minule? Já nemůžu."

"Ty možná nemůžeš, ale společně můžeme." Naklonil jsem se a políbil jí na rty. "Neboj se."

Když jsem se odtáhnul, naše oči se setkaly.

Tohle je holka, ze které čerpám sílu. Je silnější než si myslí a naučila mě definici odolnosti.

Přes rty jí přejede pomalý úsměv. "Opravdu si myslíš, že to můžeme udělat?"

"Jo, myslím." Momentálně si to myslím.

Je večer, rozhodli jsme se po setmění setkat v parku. Maggie je stále nervózní z toho říct o nás lidem. Když ke mně přijde, na její krásnou tvář dopadá měsíční světlo. Položil jsem jí ruku okolo ramen a tiše jdeme. "Co se stane potom až odjedu do Španělska?" ptá se nakonec.

Její cesta dělá tak trochu čáru přes rozpočet v plánech mé přítelkyně. Ale nemůžeme žít prostě dnes a nestarat se o budoucnost? "Já

nevím. Myslím, že přijdeme na to jak to zvládnout."

Maggie semkne rty a zvedne bradu do vzduchu. Vypadá připravená na výzvu.

Poprvé za celou věčnost mám pocit, že zvládnu být v Paradise. Pohladil jsem jí po rameni a pomalu sjel prsty po její paži dokud jsme se nedotkli prsty. Miluju když se jí dotýkám a slyším jak se jí ztíží a zrychlí dech. Je to totálně vzrušující. Chce se mi z toho zjišťovat jak moc jí můžu potěšit. "Přál bych si, abychom právě teď byli zpátky v chatě."

"Já taky," šeptá. "A líbat se s tebou celou noc."

Zasmál jsem se. "Musím k tobě být upřímný, Mags. Chtěl bych zkusit o moc víc než je líbání."

Líbí se mi být prostě s Maggie, mluvit s Maggie, dělat s Maggie věci...ale také mám rád si s Maggie zahrávat. Přivádí mě k šílenství, že si neuvědomuje kolik sex-appealu v sobě má.

To jí přináší plachý úsměv na tvář. "Líbilo se mi co jsme dělali v chatě. Bylo těžké tě ráno opustit.

"Řekni mi co se ti líbí. Víš, abych to pro příště věděl."

"Je mi příliš trapně." Sleduju jak si okusuje ret, pak skloní hlavu na stranu a přemýšlí.

Otočí se ke mně čelem. "Ehm...co kdybych ti to ukázala?"

Tahle holka mě nepřestává udivovat. Čím pohodlněji jí je v našem vztahu, tím víc vyplouvá na povrch její duch.

"Jen do toho."

Bez zaváhání se nakloní a dá ke mně tvář. Doufajíc, že nás nikdo neuvidí jsem jí chytil za zadek a opřel jí zády o strom. "Jsi v pořádku?" mumlám.

"Mmmm." Instinktivně mě objala nohama a já se k ní přitiskl, když mi vzdychala proti rtům.

Sakra, její polibky jsou žhavé a sexy. Cítím její energii a dychtivost, jakoby byly moje vlastní.

Rozhodně tentokrát nehodlám dlouho čekat až vystrčí jazyk a bude si hrát s mým.

Když mi sáhne jemnýma rukama pod tričko a začne si hrát s lemem mých džínů, cítím se tak odlišně než když jsem byl s jinýma holkama. Jasně, toužím po Maggie. Ale jsem z ní nervózní, protože jí taky miluju. Miluju jí pro všechno čím je a čím chce být. Nabádá mě odpouštět druhým.

Ona je můj nejlepší přítel. Tahle myšlenka je pokořující.

"Dejte pokoj," slyším říkat hlas za sebou.

Sakra. Jednoho dne se nám s Maggie dostane nějakého času o samotě, i když budu muset našetřit peníze, abych jí vzal na víkend k jezeru Geneva nebo Rockford, jak to dělali moji rodiče.

Frustrovaně jsem zasténal, když jsem se podíval na toho zplozence Satana, který si říká Lenny. Co jsem neočekával je můj starý spoluvězeň Julio, stojící vedle něj.

Opatrně jsem Maggie pustil a postavil se před ní. Je to pokus ochránit jí před Lennyho

posměšky, ale tak trochu jsme byli nachytaní v kompromitující situaci.

"Ahoj, co tady děláš?" ptám se Julia.

"Myslel jsem, že bych ti splatil tvoji malou návštěvu."

Předpokládal jsem, že se vrátí do Chicaga až ho propustí, aby viděl rodinu a vyrazil za starými přáteli. Nikdy jsem doopravdy nevěřil, že přijede, aby mě viděl.

Ach, páni, co si bude o Juliovi myslet Maggie? Jsem docela rád, že je tma, takže nemůže vidět všechna jeho tetování. S oholenou hlavou vypadá drsně, ale šílená tetování jsou ještě víc zastrašující.

"Maggie, tohle je Julio. Byli jsme spolu v cele, když jsem byl v DOC."

"Ráda tě poznávám," říká Maggie, podává mu ruku a usmívá se.

Julio jí plácne po ruce a potřese si sní, jakoby byla jedna z holek od něj doma. Jsem překvapený, že nevypadá ani v nejmenším ohromená. Julio kývne na náš očividný neupravený vzhled.

Maggie má rozcuchané vlasy od toho jak skrz ně projížděl prsty a myslím, že se jí nějak podařilo rozepnout mi džíny aniž bych si toho všimnul. "Promiňte za přerušení čehokoliv co jste tu vy dva dělali...nebo se chystali dělat."

Měl bych stanovit nějaké hranice. "Příště až mě jeden z vás přistihne jak se líbám se svojí přítelkyní, prostě předstírejte že neexistujeme a jděte pryč."

"Přítelkyní?" ptá se Lenny. "Kdy se to stalo oficiální?"

"Právě teď," říká Maggie.

"Nedovedu si představit, že jsi sem přišel jen na návštěvu," řekl jsem Juliovi.

Julio se jako vždycky chová a vypadá v pohodě. V jeho sousedství se kluci bojí poflakovat se kolem s klukama, co se naparujou. Hrajete hru a nesmíte to zkazit.

"Víš že si nerad od někoho něco беру, ale potřebuju někde zůstat."

Pokud by šlo jen o mě, žádný problém. Julio není blázen na kterého vypadá a to, že je tady znamená, že zpřetrhal vazby s gangem.

"Musím se zeptat táty. Budeme muset něco vymyslet."

Jdeme ke mně domů. Celou dobu přemýšlím jak tuhle novinu tátovi naservírovat, že je tu ještě jeden kamarád, které potřebuje střechu nad hlavou.

Sakra, právě jsem se mu chystal říct, že jsme se s Maggie dali dohromady. Teď se musím vypořádat s tím, že Julio potřebuje někde zůstat. Mám pocit vetřelce nebo hosta ve vlastním domě. Přivést druhého náhodného kluka, z toho by mohl táta zešílet. Maggie mi stiskne ruku. Je to tajná zpráva, že všechno bude v pořádku. Tak nějak jí věřím. Nakonec bude všechno v pořádku. Ale nejdřív musíme přeskákat překážky.

Když jsme se dostali domů, našel jsem sestru v obýváku u televize.

Vypadá překvapeně, když jsme všichni čtyři vstoupili dovnitř.

"Ahoj," říká, když vypnula televizi. Její pohled se zaměří k Juliovi.

"Jak je," říká a kývá na ní.

"Leah, tohle je Julio. Julio, Leah."

"Ahoj," řekla.

"Kde je táta?" zeptal jsem se jí.

"Bud' se ve svém pokoji dívá na televizi, nebo spí."

To jsem mohl vědět. "Hned jsem zpátky," řekl jsem všem, беру schody pod dvou a zaklepu na dveře ložnice mých rodičů.

"Vstupte."

Otevřel jsem dveře a našel tátu ležet na posteli a sledovat televizi.

Vypnul jí, když si všiml že jsem vešel do pokoje.

"Ahoj, tati."

"Bavil ses dnes večer dobře?" zeptal se.

Pomyslel jsem na mě a Maggie. Nevím co nám přinese budoucnost, ale mám z toho dobrý pocit. Vlastně se ohledně nás cítím úplně nejlépe. "Jo, bavil jsem se skvěle, díky. Poslyš, chtěl jsem tě požádat o laskavost. Zastavil se tu kluk, se který jsem byl v cele." Odkášlal jsem si, protože nevím jak pokračovat s žádostí o další laskavost od táty. "Potřebuje místo kde zůstat."

"Na jak dlouho?" ptá se táta. Nedokážu přechíst jeho reakci a tak jsem opatrný. Jsem odkázaný na jeho slitování. Je to jeho dům. Předtím než jsem opustil Paradise, řekl že buď budu dodržovat jeho pravidla nebo odejít. Odešel jsem, protože jsem nedokázal předstírat, že jsem perfektní syn.

"Já nevím. Pár dní, možná."

"Máme tu cennosti. Tvé matce by se to nelíbilo, Calebe."

"Máma tu není," řekl jsem mu.

"A co Leah?" ptá se táta. "Je skoro stejně křehká jako máma."

Zaskřípání podlahy nás upozornilo na někdo dalšího v pokoji. Je to Leah.

"Nech ho zůstat, tati."

"Proč?"

"Protože to je správná věc. On potřebuje střechu nad hlavou a my jí máme." Podívala se na mě a trochu se usmála, jako bychom v tom byli společně.

"Fajn. Smí zůstat," řekl. "Calebe, činím tě zodpovědný za to jestli něco ukradne. A smí tu zůstat jen pár nocí, to je vše. I když tady

ted' tvoje matka není, tohle je náš dům a já mám respekt k tomu co by chtěla."

"Díky, tati." Chystám se jít zpátky dolů, ale mám na srdci něco, co chci ještě říct. Podíval jsem se na Leah a pak na tátu. "Jen jsem chtěl, aby jste oba věděli, že Maggie a já se chystáme v příštích dvou týdnech trávit hodně času společně."

"Nemyslím si, že je to dobrý nápad," ozve se otec. "Ona je důvod proč jsi šel do vězení."

Podíval jsem se přímo na svojí sestru a říkám, "Maggie není důvod proč jsem šel do vězení, tati. Správně, Leah?"

"Nevím o čem to mluvíš," mumlá Leah. Rychle ustoupí a zmizí na chodbě.

"Co si myslíš, Calebe?" ptá se táta. "Dostaneš se do potíží, když se budeš motat kolem Maggie. Zničíš si život."

"Ve všem se mýlíš, tati. Snažím se ho napravit."

DVAATŘICET

Maggie

Skládám ráno prádlo, když zazvoní zvonek. Otvírám dveře, za nimi na verandě stojí Caleb s kouřícím hrnkem v ruce. "Udělal jsem ti kávu," říká a podává mi jí. "Zapomněl jsem jak jí máš rada, tak jsem tam dal trochu mléka a trochu cukru. "Kdybych měl peníze, šel bych ven a přinesl ti nějakou specialitu-"

"Nepotřebuju speciality. To víš." Mám pocit, že všechno míří k dokonalosti a to mě děsí. Vzala jsem si hrnek a pozvala ho dál. "Vůbec jsi mi nemusel dělat kávu."

"Chtěl jsem. Kromě toho, myslel jsem si, že bychom si mohli promluvit s tvou mámou a, však víš, říct jí novinky o nás dvou společně."

"Ona už je v práci," říkám, když ho vedu ke koši na prádlo v obývací místnosti. "V neděli ráno mívá v bistro plné ruce práce."

Pořád si nejsem jistá jak bude moje máma reagovat až si uvědomí, že je Caleb nejen zpátky v Paradise, ale že jsme teď pár.

Pár.

Stále se pokouším zvyknout si na fakt, že jsme se rozhodli udělat věci oficiální. Je to tak divné mít ho tady, ve svém domě, přinesl mi kávu jen protože si myslel, že nějakou chci.

"Šlo včera večer všechno dobře, potom co jsem odešla?" ptám se a vytahuju nějaká trička ke složení.

Opírá se o okraj pohovky a sleduje mě. "Řekl jsem o nás tátovi a Leah."

Přestala jsem skládat a obrnila se před tím co bude následovat. "Co říkali?"

Pokrčí rameny. "Na tom nezáleží."

Jo, záleží. Ale vím, že jednání z jeho rodinou je syrové téma, takže na něj netlačím. Poslední věc, kterou bych chtěla je způsobit mu stres. Má toho dost už jen tím, že se vrátil do Paradise.

"Jaké máš plány na dnešek?" Zvedla jsem hrnek a usrkla horké, jemné kávy. Je v ní náznak vanilky. Vzhledla jsem přes okraj ke

Calebovi a přeju si, abych neměla pocit jako by hodny odtikávali čas, který spolu můžeme strávit. Čím víc jsme spolu, tím víc s ním chci být.

"Napadlo mě jestli by sis nechtěla vyrazit," říká.

"Jasně. Co chceš dělat? Víím, že s tebou Lenny a Julio zůstávají, takže jsem si jistá, že je nemůžeš na celý den odkopnout."

"Všichni půjdeme na frofling. Víš, disk golf."

"Frofling?" Nikdy předtím jsem na froflingu nebyla. Ani si nejsem jistá jestli se svým kulháním můžu hrát.

"Proč si nejdeš zahrát s klukama a můžeme se sejít později."

Caleb zavrtí hlavou. "Mags, ty jdeš. Je to něco jako rande. Budeme hrát v párech."

"Rande?"

"Jo. připrav se, protože se na hřišti sejdem v jedenáct."

"Nikdy jsem to nehrála. Prohrajeme."

"To jsem si myslel."

Instinktivně jsem po něm hodila to co právě skládám. Hups. Kalhotky, chytil je do ruky a drží je. Jsou neutrální barvy, bez vzorů.

"Prosím, řekni mi, že tyhle jsou tvojí mámy."

"Jsou moje."

Nadzvedne jedno obočí. "Maggie, kalhotky by měly být sexy. Tyhle nejsou. Doufám, že máš tyhle ve všech barvách a bereš si je do Španělska."

Vytrhla jsem mu je a strčila je zpátky do koše. "Co je špatného na mém spodním prádle?"

"Není sexy."

"Je pohodlné."

To ho rozesměje. "Prostě buď v jedenáct připravená. Užij si zbytek kávy, než vystydne."

O hodinu později se vrátil, aby mě vyzvedl. Má v batohu spoustu disků. Spolkla jsem svojí nejistotu ze hry, protože Caleb tak zarputile trval na tom, abych se k nim připojila.

K mému překvapení s námi jdou Trish a Leah, stejně jako Lenny a Julio. Je skvělé vidět Trish, ale... dali se s Lennym dohromady? O něčem se dohadují a Leah s Juliem jdou před námi, očividně mají vážný, soukromí rozhovor.

Myslím, že všichni jsme banda nesourodých párů - což se vlastně hodí.

"Kde je Erin?" ptám se Trish.

"Máma jí dnes bere k doktorovi na ultrazvuk," vysvětluje Trish. "Doufejme, že bude mít holku. Kluci jsou příšerní." Okazuje směrem k Lennymu. "To je důkaz."

"Ty jsi ještě ani neviděla jak příšernej jsem, děvče," říká Lenny.

"Ani nechci."

"Vysvětli pravidla hry," říkám Lennymu, odvádějíc pozornost. Lenny jak se zdá, je v naší skupině expert na frofling.

"Je to snadné. Je to hraní golfu, ale s disky místo míčků. Místo osmnácti jamek je tu osmnáct kovových košů. Cílem je mít co nejmíň pokusů na každém koši. Jasný?"

"Myslím, že jo."

Caleb mě vzal za ruku a jdeme do parku. Ani jednou nemám pocit, že by byl frustrovaný z toho, že se nemůžu pohybovat rychleji. Vlastně, všichni zpomalili tempo, aby odpovídalo tomu mému.

Jen Leah vypadá nesvá. Pokaždé když se podívá jak jdu, rychle odvrátí zrak. Ona ví, že jsem si vědomá toho, že mě srazila ona, ale nemluvily jsme o tom. Rozhovor o tom by nám oběma přinesl bolestivé emoce, takže se tomu tématu vyhýbám.

Jsem naštvaná, že do mě Leah narazila? Ano, ale změnit to nemůžu a vím, že to neudělala schválně. Trvalo mi dlouho než jsem se smířil s tím co se stalo. Užíralo mě to každý den. Byla jsem naštvaná a rozrušená a tak se litovala, že jsem zapomněla o čem všem život je.

Pak se Caleb vrátil z vězení a já přišla na to, že život stojí za to žít. Pomohl mi uvědomit si, že můžu přestat žít v minulosti a užívat si přítomnost, bez ohledu na cokoli. Například, mohu dál hrát tenis, sport který jsem vždycky vášnivě milovala - jen teď prostě musím hrát

jinak. Nemůžu běhat, ale stále můžu uhodit raketou do balonku. Prošla jsem si nehodou a to má své následky. Největší problém je, že se Leah stále vzpírá své roli v tom co se stalo tu noc. Přála bych si, aby se očistila a řekla světu, že to ona mě srazila, ale udělat to má velké důsledky. Nejsem si jistá jestli je na tyhle důsledky skutečně připravená. Možná ani nikdy nebude.

Na frolfu mi Caleb podal tři disky. "Jeden na dlouhé vzdálenosti, jeden na střední a tenhle používej jen hodně blízko koše."

"Chápu."

"Jen abys věděl, Lenny, tohle není rande," říká Trish.

"Tak co to pak je?"

"Bylo mi tě líto, protože jsi takový břídil."

Lenny vyhodí svůj disk do vzduchu a zase ho chytí. "Dobře, Trish, když jsem takový břídil, nebude ti vadit se semnou vsadit. Jestli vyhraju, budeš souhlasit s tím, že je tohle rande a vykřičíš z plných plic, že jsem kurva hřebec a zamilovala jsi se do mě hned jak jsme se seznámili."

"A co když tě porazím?" ptá se Trish a mne si ruce. Má v očích oheň.

"Řekni si."

Ušklíbla jsem se. Bojím se, když se Lenny a Trish navzájem provokují, protože všechno do čeho se pustí bude určitě dramatické a plné zmatku.

"Pokud vyhraju," říká Trish. "musíš přijít ke mně domů a uklidit mi pokoj...a všechny naše toalety. Celý týden." Zkřížila si ruce na prsou a vypadá se sebou pěkně spokojená.

"Fajn," říká Lenny.

"Fajn," odpovídá Trish. "Ruku na to."

"Ach, ne. Dáme si na to pusu."

Položil jí ruce kolem pasu a přitáhl si jí k sobě. Jsem si jistá, že mu dá Trish facku nebo koleno do rozkroku, ale neudělala to. Polibek mu vrátila. Odvrátila jsem se, protože je to nedbalé a vydávají zvuky, které by měli dělat pouze v soukromí.

"Fuj, ztratil jsem chuť k jídlu," ozve se Julio, když sleduje Lennyho a Trish. "Nechte toho než se na vás s Leah vykašleme a půjdeme někam jinam."

Zrovna když to říká, vejde na frolfingové hřiště Kendra.

"Ahoj," říká. "Omlouvám se, že jdu pozdě."

Ustoupila jsem od Caleba. "Tys jí pozval?"

"Jo," říká. "Pozval."

TŘIATŘICET

Caleb

Maggie má svěšená ramena. Přestala se usmívat jakmile se Kendra objevila. Víím, že věci s Kendrou a Maggie

jsou právě teď napjaté, ale dokud jsem v Paradise nemůžu Briana ignorovat. A kde je Brian, je i Kendra.

Jen jsem neočekával, že Kendra přijde sama.

"Kde je Brian," ptám se.

"Včera večer jsme se rozešli. Je po svatbě."

"To je, sakra," říká Brian, objevující se opodál. Jde celý nakřivo, jakoby na něčem byl.

"Jdi pryč," říká mu Kendra.

"Ne," mumlá Brian. Sáhne po ní. "Jsi moje partnerka."

Kendra odtlačí Briana na dosah ruky. "Už ne."

"Můžeme už začít hrát a přestat se dohadovat, všichni?" ptá se Julio.

Když Julio mluví, lidé poslouchají. I Kendra a Brian, kteří se navzájem ignorují, i když jsou v téhle hře partneři.

Začali jsme házet disky na koše. Na poprvé je Maggie hrozná. Její disk letí asi deset stop před ní a neumí ani používat zakončovací disk.

"Švihni zápěstím," řekl jsem jí.

Zkouší to, ale disk letí dozadu a skoro trefí Kendru do hlavy.

Maggie si rukou zakrývá pus, když disk profičí Kendře kolem hlavy. "Hups, omlouvám se."

"To se vsadím," mumlá Kendra.

Brian řekl Kendře ať je milá. Ušklíbne se na něj a já si myslím oh, kámo, za tohle později zaplatíš.

Přechod z jedné dráhy ke druhé není pro Maggie jednoduchý, když se snaží lehce našlapovat na nerovnou zem. V jednu chvíli kdy zakopla a spadla, jsem byl téměř v pokušení vzít jí domu.

"Vyskoč mi na záda," řekl jsem místo toho.

Podívá se na mě jako bych byl blázen.

"No tak, Maggie. Bude to zábava."

"Ne, nechci," říká. Když jsem jí vzal disky a ohnul se dolů, takže by se mi mohla pohodlně usadit na záda, ptá se, "Jsi si tím jistý?"

Jo jsem si jistý. "Prostě naskoč." Chytla se mě za ramena a já jí odnáším k dalšímu koši. "Jsi v téhle hře příšerná. Ta poslední byla na tři, jak se ti podařilo dostat osm, to je

nepříjemný. Myslím, že bych ti měl dát nějaké soukromé lekce, takže příště nakopeme těmhle malým frolfingářům zadek."

"Soukromé lekce znějí dobře," řekla a pak mě políbila zezadu na krk.

"Jste trapáci, lidi," říká Kendra, když jsme konečně dorazili k dalšímu cíli. Klekl jsem si tak, aby mi Maggie mohla sklouznout ze zad a příliš u toho nezatěžovala nohu.

"Neříkej mému nejlepšímu kamarádovi trapák, Kendro," říká Brian.

Kendra si položí ruku na bok a přehodí si vlasy dozadu. Ach, ne. Tohle není dobré znamení. "Nezastávej se ho. A není to jen tvůj kamarád, Briane. Je to můj bejvalej."

"Byl můj nejlepší kámoš ještě předtím, než jste spolu začali chodit."

"Spali jsme spolu za jeho zády," plive Kendra jed. "Takový nejlepší přítel se z tebe vyklubal."

S těmhle slovy Brian něco vytáhne z opasu kalhot. Je to placatka.

"Chlape, co to děláš?" ptám se.

"To není tvoje starost."

Ach, doprdele. To snad není pravda. Ne před Lennym, Juliem a mojí sestrou. A ne před Maggie, která nenávidí Kendřiny scény víc než cokoli jiného. Chci aby na minulost zapomněla, ne aby se jí připomínala.

Kendra hodí jeden z disků, jejím cílem jsou Brianovi koule. Brian se těsně vyhne, dává si další doušek toho co má v placatici a dívá se svojí snoubence přímo do očí. "Zasoutěžíme si."

Lennyho oči se rozzáří. Ten frajer miluje výzvy nade všechno.

Julio se ke mně nakloní a říká mi tak, aby ho nikdo nemohl slyšet, "Tihle jsou tvoji přátelé? Jsou to všichni zkurvení šílenci."

A tohle přichází od kluka, který byl ve vězení za krádeže a praní špinavých peněz.

"Řeknu ti co," říká teď Brian velmi našťavaně Kendře. V obličeji je celý rudý a skvrnitý. To se mu stává jen když pracuje, nebo když je skutečně našťavaný. "Jestli vyhraju další koš, svatba se koná. Pokud vyhraješ ty, jsi volná, odvolej jí a buď si s Calebem."

Ehm, to se nestane. "Briane, nebud' idiot," řekl jsem mu, ale neposlouchá mě. Nevím jestli je vytočený, protože je opilý. Ale rozhodně není sám sebou.

"Souhlasím," říká Kendra, ignorujíc mě. "Ale není to fér soutěž."

"Fajn. Vyber si kdo bude házet za mě a já vyberu kdo bude házet za tebe."

Maggie se za mnou pokouší schovat.

"Vybírám Maggie. Bude házet za tebe," říká Kendra skrz zaťaté zuby.

"Pak vybírám Leah," říká Brian.

"Můžu se odhlásit?" ptá se jich Maggie.

Zrudlý Brian a rozzuřená Kendra na ní současně zaječí "ne".

"Lidi, prostě se polibte a urovnejte to," řekl jsem jim. "Jsi těhotná, Kendro. A tohle se mezi vámi nemůže stát, takže se přes to dostaň."

"Sklapni, Calebe," říká jedovatě Kendra.

"Chápu," říká Maggie, ve tváři má divoký a odhodlaný výraz.

Chápu to. Maggie za mě bojuje. Chce mě vyhrát, férově a čestně. Neuvědomuje si, že

už mě ve skutečnosti má a nemusí o mě bojovat?

V úžasu sleduju jak si moje holka vzala disk a jde s ním na odpaliště.

"Maggie.." říkám. "Ehm...Popadla jsi zakončovací. Ten nelétá příliš daleko."

Podávám jí jiný disk, který si bere a zamumlá díky.

Maggie se zhluboka nadechuje, pak odpaluje s působivým švihnutím. Ušklíbne se, když se stáčí doprava a vletí do křoví.

Ruka jí z hrůzou vyletí k ústům.

"Dobrý postup, miláčku," žertuju.

"To není vtipné," říká, bere tuhle soutěž až příliš vážně.

Další na řadě je moje sestra. Julio se jí snaží dát nějaké rady, ale nejsem si jistý jestli moje dvojče chce, aby Kendra vyhrála. Sestra švihne diskem, ale ten se také stáčí a končí ve křoví.

Ach, člověče, tohle je mučení.

Nakonec je to nastejno. Moje sestra drží zakončovací disk a Maggie drží svůj.

"Počkat," říká Maggie předtím než se Leah snaží dát koš.

Leah zastavuje.

Maggie si drží disk u boku. "Tohle nemůžu udělat."

"Ani já ne," dodává Leah.

Maggie kulhá ke Kendře. "Nechci hrát hry s lidmi, kteří žijí jako ty."

Zásah holka!

Maggie upustí disk Kendře k nohám. "Pokud ho necháš jít a on se k tobě nevrátí, nechce s tebou být. To je lekce, kterou jsem se naučila v první třídě."

Páni, moje holka je tvrdé děvče, když chce. Přemýšlím jestli to má něco společného s těmi velkými, pohodlnými, babičkovskými kalhotkami, které má.

Maggie kulhá pryč s její sestrou po boku. To mi připomíná, když jsme byli děti a ony byly nerozlučitelné. Jsem rád, že přicházejí na to jak být znovu kamarádky.

Dívám se za nimi dokud nejsou z dohledu.

"Padám odsud," říká Kendra a vyrazila k autu.

"Já taky," říká Brian, otáčí se, aby vyrazil ke svému.

Postavil jsem se před něj. "To ti nemůžu dovolit."

"Proč ne?"

"Protože jsi opilý. Nemůžu tě nechat řídit, když jsi úplně v prdeli."

"Jdi mi z cesty, Calebe a nebud' takový pitomec."

"Taky jsem pitomec," říká Lenny. "Protože ani já tě nenechám řídit."

"Dej Calebovi klíčky," nařizuje Brianovi Trish. "Hned!"

Vedoucí Damon by byl na svoje Re-START odpadlíky hrdý. Škoda, že tu není a nevidí všechny v akci.

ČTYŘIATŘICET

Maggie

Lamířily jsme s Leah domů.
"Děkuji ti za to," řekl Leah.
"Postrádala jsem v tom smysl. Nikdy jsem Kendru neměla ráda."

Zastavila jsem a otočila se na k ní. "Co si myslíš o tom, že spolu s Calebem chodíme?"

Neodpověděla mi. Její ne-odpověď je pro mě odpověď.

"Za méně než dva týdny odjíždím do Španělska, takže se na nás pohromadě nebudeš muset koukat moc dlouho." Slova ze mě rychle vyletěla a vím, že jí je jasné, že jsem našťvaná. "Leah, něco musíš dávat."

Ted' od ní kulhám pryč, ale zaslechla jsem jak na mě volá Caleb.

"Kde jsou všichni ostatní?" ptám se.

"Lenny nakonec odvezl Briana domů - byl pěkně opilý - a Julio s Trish jeli s nimi," říká Caleb. "Maggie poslouvej. Ohledně té hry....omlouvám se." Postaví se přede mě. "Neměl jsem tě do toho nutit. Jen jsem myslel, že bychom mohli být normální pár a-"

"My nikdy nebudeme normální pár, Calebe. Máme příliš mnoho zátěže, je sto směšné."

Zvedla jsem ruku, když chtěl protestovat. "Žiju v realitě. Realita je, že tě Kendra pořád chce ve svém životě a svoje sestra mě stále ve svém životě nechce - je to pro ní jednodušší."

Jen přemýšlení o Kendře a Leah je pro mě teď zdrcující. "Potřebuju se odtud dostat pryč," řekla jsem mu.

"Kam jdeš?"

Vytáhla jsem si klíčky od auta. "Tam kam vždycky chodím přemýšlet."

"Jestli je tohle nějaká útěcha," řekl. "Je mi fuk co si ostatní myslí o tom, že jsme spolu."

"Já vím. Přála bych si, aby mi to bylo jedno, ale není."

Když jsem nasedla do auta, okamžitě jsem zamířila k domu paní Reynoldsové. Lou tam není a není tam ani cedule Na prodej. V žaludku mám skličující pocit, když si pomyslím, že někdo bydlí v tomhle domě.

Když přejíždím prsty po bíle natřeném dřevě altánu, přemýšlím nad tím co jsem řekla Calebovi. Víím, že se stále pokouší být doma,

i když má pocit, že tam nepatří. Viděla jsem kde spí - na gauči v obývacím pokoji.

Lenny nemůže v domě Beckerů zůstat navždycky. Nevím jestli neměl dům nebo rodinu, kam by po Re-STARTu šel, ale očividně spí u Beckerů, protože nemá kam jinam by šel.

A Julio prakticky prosil o místo, kde by mohl zůstat.

I když to nechci, musím se obrnit před nevyhnutelným. Caleb je v mém životě jen dočasně. Až dojedu do Španělska, půjdeme si každý svojí cestou. Měla bych z toho co teď máme dostat co nejvíc? Skutečností je, že Caleb brzy zmizí z mého života nadobro.

PĚTATŘICET

ca1eb

Dva dny po hře stojím přede dveřmi do sestřina pokoje. Lenny a Julio šli ven a táta je v práci. Je to perfektní čas na to se vypořádat s Leah.

Zaklepal jsem a čekám. Pootevře, ale dovnitř mě nepustí.

"Potřebuješ něco?"

"Jo," říkám. "Musíme si promluvit."

Otevře dveře dokořán a posadí se na kraj postele. V jejím pokoji bývali plakáty kluků z chlapeckých skupin, ale teď tu má obrázky lebek, zkřížených hnátů a plakáty, které mi připomínají smrt.

To je přesně to podělaný slovo.

"Musíš říct mámě a tátovi pravdu." Tak, řekl jsem to. "Skončil jsem s tím. Nebylo to jen o tom, říct poldům, že jsem řídil. Nebylo to jen o přiznání viny a být skoro rok zavřený ve vězení. Naše lež je jako zasraná rakovina, šířící se do všech jednotlivých aspektů našich životů." Ukázal jsem na plakáty na zdi. "Uvědom si, že tohle je tvoje volání o pomoc. Je to hrozný svinstvo, Leah."

Čím víc se dívám na obrázky lebek, které na mě zírají svýma prázdnýma očima, tím víc se proti tomu bouřím. Nejsem mrtví. Ani nechci být mrtví. Nechci, aby moje sestra byla mrtvá. A jsem si sakra jistý, že už dál nechci být pronásledovaný minulostí.

"Přisahal jsi," říká děsivě klidným hlasem. "Když jsem ti o té nehodě řekla, řekl jsi, že se o to postaráš."

"Byl jsem opilý, Leah. Sotva jsem věděl co dělám, a když jsem si uvědomil, že jsem policii neměl lhát, bylo už příliš pozdě."

"Byla jsem vyděšená."

"A já nebyl?" odsekl jsem. Ale možná neví jak jsem se cítil, protože jsem zakrýval každou emoci, kterou jsem po zatčení cítil. Zhluboka jsem se nadechl a zkusil to znovu. "Je načase to říct mámě a tátovi."

Vzhlédl jsem a vidím kostru se zuby zakousnutými do srdce a už dál nemůžu...hrábnul jsem prsty po zdi a všechny je strhal dolů. "Mám dost toho, že vypadáš jako oživlá mrtvola. Nenávidím co jsi udělala Maggie. Nenávidím to a nenávidím tě za to, že jsi mě donutila přísahat, že si tvoje tajemství vezmu do hrobu a pak jsi mi to splatila tím, že se z tebe stal zsranej samotář."

"Calebe, nech jí být."

Otočil jsem se, ve dveřích stojí Julio.

"Neplet' se do toho, Julio," zavrčel jsem.

Místo toho, aby mě poslechl, vešel Julio do pokoje a postavil se vedle mé sestry. "Řekl jsem nech jí na pokoji."

Dělá si ze mě srandu? "Tohle s tebou nemá nic společného."

"Jo, má," mumlá Leah. Podívala se na mě očima plnýma slz. "Protože včera jsme s Juliem zůstali celou noc vzhůru a povídali si. Přesvědčil mě, abych se udala."

Co?

Tohle jsem nečekal. Očekával bych spoustu věcí, které můžou mé sestře vyjít z pusy, ale tohle ne.

Úleva zaplavuje všechny moje smysly, následována obavami a strachem. Co se stane až se udá. Půjde si to odsedět? Tahle myšlenka se mi honila hlavou pokaždé, když jsem přemýšlel, co by se mohlo stát, kdyby se Leah přiznala.

Jak to mohl být Julio, kdo jí přesvědčil, aby přiznala barvu?

"Leah je tvrdší než si myslíš," říká Julio, když jí položil ruku kolem ramen. "Může to

udělat." Promnul jí rameno a podíval se jí do očí. "Můžeš to udělat."

"Znáš mojí sestru všeho všudy tři dny, Julio."

"Jo a vsadím se, že jí znám líp než ty."

Když se chystám zasmát jeho směšnému komentáři, Leah říká, "Julio má pravdu. Už dlouho jsem ti chtěla říct jak se cítím, ale nemohla jsem. Byl jsi smutný, nebo naštvaný, nebo vytočený...a já se bála ti znovu ublížit."

Sestra zadržuje slzy a běží mi do náruče. "Mrzí mě co jsem ti udělala. Julio mi řekl jaké to pro vás dva bylo ve vězení, a já prostě...omlouvám se." Utře si oči a pokračuje, "Myslím, že bychom měli zavolat tátovi, aby se s námi sešel v léčebně. Ať si to máma uvědomuje nebo ne, potřebuje zpátky svého syna."

O hodinu později sedím v čekárně centra New Horizont Recovery. Můj táta tohle setkání opravdu nechtěl, protože si myslí, že mámin emocionální stav je příliš křehký, ale když jsme mu s Leah řekli, že se na ní

půjdeme podívat s ním nebo bez něj, se setkáním souhlasil.

Přivítala nás žena se jménem Rachel na jmenovce, pak nám řekla, abychom šli do místnosti pro skupinovou terapii a tam na mámu počkali. Připadám si tu ztuhle a nepříjemně, protože jsme měli povinná skupinová sezení ve vězení. Musím si připomínat, že tohle není vězení.

Moje máma tady chce být. Může odejít kdy se jí zachce, ale rozhodla se zůstat, protože si nevěří s užíváním léků, když se jí věci začnou vymykat z ruky.

"Můžeš se posadit, Calebe," říká Rachel tichým hlasem, nejspíš aby mě uklidnila.

Snažím se nepřecházet po pokoji sem a tam, jako zvíře v kleci, ale sedět nemůžu, protože mám v sobě hromadu potlačené energie a nervů. "Ne, díky."

Židle jsou rozmístěné do kruhu. Táta sedí na jedné židli v obleku a kravatě. Moje sestra, překvapivě, není v židli zhroucená. Ale sedí rovně a ve tváři má rozhodnutý výraz. Pokud

to byl Julio, kdo jí řekl ať všemu čelí se vzpřímenou hlavou, je to zkurvenej génius.

Moje sestra to ještě neví, ale nemám jí co odpouštět. Není jediná, kdo tu noc udělal chybu.

Jakmile moje máma vejde do místnosti v šedé teplákovce s logem New Horizont, uvědomím si, jak se změnila. Její tvář se strhaná a její duch se zdá tak nějak...ztracený.

Můj první instinkt je jít jí obejmout, ale uvědomil jsem si, že má ruce složené na hrudi, jako by nechtěla žádné projevy náklonnosti ode mě, nebo od kohokoli jiného v místnosti.

Máma se zastaví na místě, když si všimne, že jsem udělal krok k ní. "Proč jsi tady?"

Žíly mi stěží pumpují a jsem tak zatraceně nervózní, že mi ruce ztuhly podél boků.

Tohle je bilionkrát těžší než jsem si představoval. "Vrátil jsem se. Maggie mi řekla, že mě tady potřebujete. Ze začátku jsem jí nechtěl věřit..."

"Opustil jsi mě. Dobrý syn neopouští svojí mámu."

Její slova řízla hluboko. Ach, páni, nikdy jsem neměl odcházet. Myslel jsem si, že všechno bude v pořádku, když z rovnice vypadne 'koeficient Caleb'. Mýlil jsem se. Podařilo se mi toho v tak krátkém čase tolik posrat.

"Omlouvám se, mami."

Schlíple jsem se posadil vedle Leah.

"Taky se omlouvám," řekla Leah. "Musím se omluvit každému v téhle rodině."

Sestra se ke mně otočila a položila mi ruku na koleno. Já položil svojí ruku na její.

Cítím její zaváhání a strach, jakoby byli moje vlastní. Ale také cítím její odhodlání napravit křivdy minulosti pravdou.

"Mami, tati," říká Leah poté co jsem na ní kývl, dávajíc jí tichou podporu. "Já byla ten, kdo srazil Maggie tu noc nehody."

Sledovat změnu výrazů ve tvářích rodičů je čiré mučení. Napřed naklonili hlavy ke straně, jakoby špatně slyšeli. Když Leah nic dalšího neřekla, začíná jim docházet realita toho co prohlásila.

"Ne," šeptá máma a vrtí hlavou. "Ne. Ne."

"Co to říkáš, Leah?" ptá se táta, hlas se mu láme. "Co. Jsi. To. Řekla?"

Leah začnou po tvářích stékat proudy slz. "Byla jsem na párty. Měla jsem asi dvě piva. Když jsem jela domů, uhnula jsem, abych nesrazila veverku. Nechtěla jsem srazit Maggie."

Ted' se dusí slzami a já se dívám do stropu ve snaze udržet se na uzdě.

Nefunguje to.

Sakra.

V očích se mi začnou tvořit slzy. Snažím se je zahnat mrkáním, ale je to k ničemu. Vidět sestru takhle rozrušenou, vidět tátu s mámou ztuhlé šokem a vědět, že ta osudná noc zničila mojí rodinu a trvale poškodila nohu Maggie, je na mě příliš.

Setřel jsem své vlastní slzy a pokusil se o vysvětlení.

"Když se Leah vrátila na párty a byla celá šílená, řekl jsem jí, že se o to postarám," řekl jsem jim. "Byl jsem tu noc opilý, nemyslel jsem jasně. Když se poldové zeptali kdo řídil, řekl jsem, že já."

"Ach, bože, Calebe, je mi to tak líto," vykřikuje Leah. "Nevím, jak bys mi mohl kdy odpustit. Nezasloužím si odpuštění za to peklo, kterým sis kvůli mně prošel."

Zaboří si hlavu do dlaní.

"Nemůžu uvěřit, že se tohle děje," říká táta. "Tohle nemůže být pravda."

"Ne," říká znovu moje máma.

Podíval jsem se na Rachel. Myslím, že očekávala pravidelné, rodinné, terapeutické sezení a z jejího vykuleného pohledu si myslím, že jsme jí šokovali tak, že se nezmůže na slovo.

Přikývl jsem. "Je to pravda." Páni, mám pocit jakési svobody, kterou jsem už dlouho necítil. Chci se s tím svěřit Maggie.

Myslím, že teď je vhodná doba říct další novinku, kterou v sobě dusím.

"Vím, že tohle je další bomba, kterou házím, ale Maggie Armstrongová a já spolu chodíme. Nechtěl jsem, aby se to stalo. Dlouho jsem to popíral a chvíli to skrýval...ale už to dělat nebudu."

"Ona ví..." říká táta, hlas se mu vytrácí. Vím že je na pokraji zhroucení.

Vidím to na jeho třesoucích se rtech a rukou.

"Jo, ví to." Podíval jsem se na Leah.
"Maggie ví všechno."

Máma se na mě dívá. Od doby co jsem byl zatčen je to poprvé co se na mě podívala bez pohrdání nebo opovržení. Vrtí hlavou jakoby se snažila omotat svůj mozek okolo téhle novinky, totálně neočekávané informace.
"Leah, jak jsi mohla?" ptá se máma, slova z ní vycházejí pomalu. "Jak jsi mohla přihlížet a dovolit, aby šel tvůj bratr do vězení za něco, co neudělal?"

"Já nevím, mami. Já nevím. Ale chystám se to napravit." Její opuchlé, krví podlité oči se setkávají s mými. "Zítra se udám."

ŠESTATŘICET

Maggie

"Maggie, můžu přijít?" ozývá se v telefonu Calebův hlas. Nezní šťastně.

"Jistě. Co se děje?"

"To ti řeknu až tam budu."

Máma s Louem jsou dole. Ještě jsem jí o Calebovi neřekla. Chtěla jsem.

Abych byla upřímná, oddalovala jsem to, protože poslední věc, kterou chci je jí rozrušovat, když se stále snaží vyřešit tu věc s tátou a Louem.

Je na čase přiznat mámě o mě a Calebovi pravdu. Lou s mámou jsou v kuchyni. Oba krájí zeleninu na nějakou polévku, kterou vaří. Pořád ještě nenosí jeho prstýnek, ale on k nám chodí každý den a opravdu bojuje o právo být s ní navždy. Odložila tátovo stěhování k nám...na neurčito.

"Mami, můžu s tebou mluvit?"

Máma, s moukou ve vlasech a mrkví v ruce, se na mě podívala od prkénka.

"Děje se něco?"

"Ne. Jde jen o to...kdyby nebylo Caleba, možná bych život vzdala."

Máma přestane krájet. "Cože?"

"Po nehodě to byl Caleb, kdo mi pomohl si uvědomit, že život stojí za to žít."

"Maggie, to je hromada nesmyslů."

"Ne, mami, není. Chceš vědět proč?"

"Jsem si jistá, že se mi to chystáš říct a nezáleží na tom co řeknu."

Nevím jak bude reagovat. Není zrovna šťastná, ale alespoň poslouchá.

"Protože mě vytáhl z deprese. Ty jsi jí ani neviděla, protože jsi byla tak šťastná, že jsem doma a už nežiju už v nemocnici. Ale já šťastná nebyla. Bylo mi mizerně dokud se Caleb nevrátil z vězení a pomohl mi si uvědomit, že za něco stojím, i když mám handicap."

"Proč mi to říkáš zrovna teď?" ptá se máma.

"Protože sem přijde a já chci, abys na to byla připravená..." Domovní zvonek zazvoní.

"To je on, mami. Jen buď milá a nesud' ho dokud ti všechno neřeknu."

Spěchám otevřít dveře. Přivítají mě Calebovi oči podlité krví. Neřekl nic; jen mě vtáhnul do náručí a pevně mě objal přímo na schodech našeho domu.

"Dneska jsem viděl mámu," mumlá mi do vlasů. "Ach, bože, Maggie, bylo to tak hrozné. Leah řekla rodičům, že to ona tě srazila."

Vím, že tohle byla pravděpodobně nejtěžší věc, kterou kdy udělala. "Jak jí je?"

"Plakala. Hodně." Odtáhl se, ale drží mě za ruce. "Rozhodla se jít udat. Nevím co se bude dít. Právě jsem volal Damonovi. Přijde zítra a poradí nám co dělat."

Přitiskla jsem čelo ke Calebovu. V obličeji mu vidím, jak moc ho tohle trhá na kusy. "Mrzí mě to. Půjdu s tebou. Jakkoli můžu pomoci, udělám to."

"O co tu jde?" ptá se zmateně máma. "Nevím proč jsi tady," říká Calebovi. "A prosím, řekněte mi proč se držíte za ruce?"

Zhluboka jsem se nadechla a stiskla Calebovi ruku. Tohle uděláme společně. Zavedla jsem ho do domu a postavila se před mámu a Loua. "Caleb a já máme něco, co vám musíme říct." Podívala jsem se na Caleba přes slzy v očích. "Vím, že tohle bude šok, ale snažte se pochopit..."

Tohle bude jeden z nejtěžších dnů v Calebově životě. Zatímco on se osvobodí od viny, pravdou je, že zároveň usvědčí svojí sestru.

"Já jsem Maggie nesrazil," řekl. Odkášlal si. "Ehm..." drží mě pevně za ruku. "Byla to Leah."

"Lžeš."

"Nelže, mami," řekla jsem jí.

"Proč?" ptá se máma, po tvářích jí teď tečou slzy. Já pláču také.

Caleb polovičatě pokrčí rameny. "Myslel jsem si, že to zvládnu líp než Leah. Myslel jsem, že jí ochráním od toho, aby si prošla něčím, co by jí mohlo zničit. Já jsem mohl zvládnout být ve vězení, ale moje sestra ne. Celá věc se prostě vymkla kontrole a já si

uvědomil, že jsem se mýlil, ale už bylo příliš pozdě." Podíval se na mě. "A Maggie byla uprostřed toho všeho chycena."

Lou na chvíli odešel z místnosti, pak se znovu objevil s krabicí kapesníků. Pár jich podal mámě a ona si jimi otřela oči. "Tohle je příliš mnoho najednou. Maggie, ty jsi o tom věděla?"

Přikývla jsem.

"Jak to, že jsi mi nic neřekla? Jsem tvoje máma."

"Přišla jsem na to těsně předtím než Caleb odešel. Nic jsem neřekla, protože jsem chtěla, aby to byl Caleb, kdo všechno odhalí. Tak nějak jsem cítila, že je to jeho tajemství. Krom toho, zoufale jsem chtěla přestat znovu prožívat nehodu. Chtěla jsem to. Potřebovala jsem se pohnout dál pro zachování vlastního zdravého rozumu." Vzhledla jsem ke klukovi, který vyplnil ztrátu v mém životě. "Díky Calebovi jsem si uvědomila, že nemusím přestat žít svůj život, protože jsem postižená."

Máma zavrtí hlavou. "Potřebuju čas na to, to strávit. Tohle je příliš...tohle je na mě moc. Právě teď potřebuju být sama."

Spěchá nahoru po schodech. O chvíli později slyším zabouchnutí dveří a zamračím se. Nikdy jsem jí nechtěla ublížit, nebo jí dát pocit zrady.

Re-START program opravdu předvedl fakt, že nehody ovlivňují tolik lidí...jsou jako lavina, ovlivňující všechno a všechny ve svojí brázdě.

Podívala jsem se na Loua. "Omlouvám se. Nechtěla jsem jí rozrušit."

"Já vím. Myslím, že to potřebuje na chvíli vstřebat. Dej jí trochu času a ona se přes to dostane." Lou se obrátil ke Calebovi. "Bylo od tebe statečné sem přijít."

"Právě teď se statečný necítím. Můj domov je v pěkném nepořádku a mám dva kluky, kteří se mnou zůstávají u mých rodičů, protože se zabývají stejnými následky jako já."

Lou se na chvíli pozastaví a pak se usměje. "Mám pro tebe nabídku," říká Calebovi.

"Dům mojí matky je prázdný. Jestli tam ty a tvoji přátelé chcete na chvíli zůstat, a pokud zaplatíte nájemné tak, aby pokrylo náklady a daň z majetku, je tvůj."

"Myslíte to vážně, pane?" ptá se Caleb, totálně v šoku.

Lou přikývl. "Vím, že si moje máma myslela, že jsi dobrý kluk a chtěla ti pomoci. Nejspíš to byl osud; takhle by to moje máma chtěla. Co tomu říkáš?"

Calbe energicky potřásl Louovi rukou. "Řekl bych, že jsme dohodnutí."

Když jdu pak s Calebem zpátky do jeho domu, abychom mohli strávit nějaký čas s Leah a předat Lennymu a Juliovi dobré zprávy, Caleb říká, "Lou je dobrý chlap."

"Já vím. Doufám, že máma překoná strach ohledně žití s někým jiným než s tátou."

"A čeho se bojíš ty?" ptá se mě. "Ohledně nás, myslím."

"Po dnešku, ničeho, protože-" dávám mu jedinou upřímnou odpověď, kterou jsem v sobě držela příliš dlouho - "protože tě miluju."

SEDMATŘICET

Ca1eb

Bylo neuvěřitelné slyšet včera Maggie říct, že mě miluje. Ale teď se cítím stejně bezmocně jako v den, kdy nade mnou soudce Farkus vynesl rozsudek odnětí svobody. Sedím na policejní stanici v rozlehlém vestibulu se sestrou, mámou, tátou, Maggie, Juliem a dokonce i Lennym, který řekl, že chce přijít, protože už se cítí jako součást rodiny. (Samozřejmě to bylo předtím než potkal mojí mámu, která mu řekla, aby seděl rovně a ostříhal si vlasy, nebo nebude zvaný na večeři Dne díkuvzdání, což je za více než tři měsíce.)

Můj bratranec Heath je právník a je tu taky. Bude s Leah v místnosti, až se bude doznávat ke sražení Maggie.

"Jsi v pořádku, Leah?" zeptal se Damon, když si klekl před mojí sestru. Dnes ráno přišel k nám domů a velmi klidně vysvětlil, že nejjednodušší bude učinit čestné prohlášení na policejní stanici. Pak bude Leah zapracována do systému. Damon zdůraznil, že se to vše předá státnímu zástupci, který rozhodne, zda

bude nebo ne, pokračovat a formálně obviní Leah, protože nehoda je stále v rámci tříleté promlčecí lhůty. Bez ohledu na to bude můj záznam smazán.

Třesou se mi kolena. Podíval jsem se na Maggie, která vypadá stejně nervózně. Nemusela sem chodit, ale udělala to. Sakra, kdybych byl na jejím místě, nejspíš bych požadoval, aby byla Leah zavřená nejméně na stejně dlouho jako já, jestli ne víc.

Ale Maggie není já. Ona má dobrého, odpouštějícího ducha. Jen být v její blízkosti mě nutí se snažit být lepším člověkem.

Damon řekl rodičům a mě, abychom Leah napsali podporující dopisy, vystihující její charakter. Řekl, že je připojí k doznání, takže je státní zástupce nebo soudce přidělený k jejímu případu bude brát v úvahu při rozhodování jejího trestu.

"Jsem připravená," říká Leah s chabým úsměvem. Tohle pro ní není jednoduché, to je jisté.

Ale ona je silnější než bych si o ní kdy pomyslel. Dnes ráno, když sešla dolů ze

schodů, neměla na sobě žádnou černou. Vzala si bílé kalhoty a žlutou košili. Vypadala tak jinak....světleji.

"Dobré ráno, sluníčko," řekl táta, když se na ní podíval. Myslel jsem si, že budeme všichni zasmušilý a budeme plakat, ale udrželi jsme se od toho. Když máma včera večer zavolala, aby nám řekla, že chce opustit léčebnu a jít s námi na policejní stanici, měl jsem pocit jakoby se Beckerovi začali léčit.

Jen se musíme dostat přes tuhle poslední překážku.

Heath a Damon mávli na mojí sestru, aby je následovala.

"Počkat," říká Damon a zastavuje. "Máš ty dopisy, které jsem chtěl připojit k prohlášení?"

Poté co jsme se předali, Maggie vytáhla z kabelky kousek papíru a podala mu ho. "Leah, já vím, že tohle neděláš kvůli mně, ale...děkuju."

Ted' je to objímací festival, všichni doufáme, že Leah před jejím přiznáním dodáme sílu.

Dokonce i Lenny vstal, aby objal mou sestru, pak se otočila objal mě.

"Jedno ti dlužím," říká mi. "Vlastně ti dlužím víc než jedno. Dal jsi mi rodinu, něco co jsem hodně dlouho neměl."

Přikývl jsem. Věřte nebo ne, Lenny mi přirostl k srdci.

Leah stále objímá Maggie. "Nikdy jsem ti nechtěla ublížit, víš to, že jo?"

"Omluvila ses mi nejmní milionkrát," říká Maggie se slzami v očích. "Nikdy to už znovu neříkej, dobře? Odpouštím si. Co se stalo, byla chyba."

Znovu se objaly a pak moje sestra zamířila k těžkým, kovovým dveřím. Na druhé straně těch dveří se bude přiznávat. Pak si jí zaznamenají, kompletně s otisky prstů a policejní fotografií.

"Hej, Leah," vykřikne Julio.

Leah se otočila.

"Pamatuj si co jsem říkal," připomene a pak na ní mrkne.

Leah drží hlavu vysoko a usměje se na něj. Pak kývla na Heatha a Damona. "Jdeme na to."

Když je pryč, nastalo děsivé ticho. Dokud se Lenny neotočil k tátovi a říká, "Zatáhni mě za prst."

OSMATŘICET

Maggie

U pět vyčerpávajících hodin později jsme zpátky doma. Propustili Leah na pět tisíc dolarovou kauci, takže jsme všichni pohromadě. Dnes jsem se o Leah tolik bála, ale ona se zdá být v pořádku. Vlastně řekla, že přiznat konečně pravdu jí osvobodilo, což je zvláštní, protože možná bude muset strávit čas ve vězení. Damon říkal, že si byl promluvit se státním zástupcem a snažil se ho přesvědčit, aby Leah neobžaloval.

Calebova máma se rozhodla vrátit domů, takže jsou všichni šťastní, ale rozhodně napjatí.

Caleb, Lenny a Julio se stěhují na konci týdne do domu paní Reynoldsové. Caleb bude s klukama pracovat u jeho strýčka, který vlastní stavební firmu.

Řekl, že půjde na zkoušky vzdělávacího rozvoje a dostane svůj život zpět.

Noc před mým odjezdem do Španělska jdeme s Calebem do parku a zastavíme se pod velkým dubem.

Náš společný čas se každou minutou neúprosně chýlí ke konci a já jsem nervózní.

"Přála bych si, abys mohl jít se mnou."

Krátce se na mě zasměje. "Já taky."

"Předtím než odejdeš, mám něco na srdci." Poodstoupí, projede si rukou vlasy a začne přecházet. "Poslouchej, mam opravdu zkurvenej strach z toho, že odjíždíš. Omlouvám se za nadávky, ale je to pravda. I když vím, že můžu pokračovat bez tebe, sakra, já nechci. Jsem zvyklý mít tě ve svém životě a bez tebe by to prostě nebylo ono."

Moje srdce bije rychle a natáhla jsem se, abych ho chytla za ruku. "Co tím chceš říct?"

"Říkám, že tě miluju, Maggie." Podíval se na mě kříšťálově čistýma očima. "Držel jsem se zpátky a nechtěl jsem to říct, protože jsem nechtěl aby sis myslela, že jsem ti to řekl jako nějaký trik, který by tě donutil nerandit s jinými kluky zatímco budeš ve Španělsku."

"Nechci randit s jinými kluky."

"To říkají všichni, dokud k tobě nepřijde nějaký pěkný Španěl a nezačne ti šeptat do

ucha španělský romantický kecy a někam tě nepozve."

Zasmála jsem se. "Nemyslím si, že se to stane."

"Co když jo? Co když potkáš kluka a rozhodneš se zůstat ve Španělsku navždycky?"

"Můžu říct to samé, Calebe. Nemluvím o Španělsku, ale co když ty potkáš nějakou holku, zatímco budu pryč?"

"To se nestane," řekl, opakuji moje slova.

Vím, že nechce, abych se k němu cítila zavázaná. Pravda je, že já chci, aby byl příští rok svobodný. Pokud tohle překonáme, vím že budeme dost silní, aby nám to vydrželo věčně, pokud budeme chtít. "Navrhuju tohle," říkám. "Slibme si, že si nebudeme hledat nikoho jiného, ale pokud se to stane, stane se, a my v tom k sobě navzájem budeme upřímní."

"Platí. Teď o tom přestaneme mluvit než se rozhodnu přesvědčit tě, abys zůstala v Paradise."

"Co chceš dělat?" ptám se. "Líbat se?"

"Ach, jo. Chci tě políbit."

Přitáhl mě k sobě a já cítím jeho horké tělo proti svému. S Calebem se cítím šťastně, ochraňovaná a milovaná najednou. Políbil mě, jeho plné, měkké rty mi rozechvívají tělo vzrušením. Nedovedu si představit nic, z čeho bych měla tak dobrý pocit. "Tohle je perfektní," řekla jsem mu.

Jemně přešel svými rty přes moje. "Je to zatraceně blízko."

EPILOG

Maggie

O devět měsíců později

"Vítejte na Chicagském mezinárodním letišti O'Hare. Prosím, vyčkejte dokud letadlo úplně nezastaví."

Srdce mi v hrudi bije tak divoce až jsem překvapená, že to ostatní cestující neslyší. Sebrala jsem batoh a rychle kulhám k zavazadlům, ignorujíc bolest ve ztuhlém noze.

Caleb tu není. Ačkoli je tu máma. Spěchá ke mně a pevně mě objala. Lou je s ní, takže doufám, že je to dobré znamení. Nemá na sobě jeho prsten, ale naposledy, když jsem s ní mluvila, se mě zeptala co si myslím o zimních svatbách. Táta mě na Nový Rok navštívil ve Španělsku a vyřešili jsme spolu spoustu problémů. Myslím, že to urovnáme i přesto, že on nikdy nebude milující otec, jsem ráda, že jsme na věcech začali pracovat.

"Měla jsi dobrý let?" ptá se Lou. "Vsadím se, že hladovíš po nějakém dobrém Americkém jídle."

"Rozhodně umírám hladu po jednom z Ireniných koláčů z bistra," řekla jsem mu a jako odpověď jsem dostala úsměv.

Všichni milují Irininy koláče a já byla jejich ochutnávač od chvíle, kdy moje máma začala v bistru pracovat.

Když jsme dostali zavazadla a jedeme zpátky do Paradise, máma mě dusí ohledně mojí nohy. Odpovídám jí, ale jediné na co celou dobu dokážu myslet je, Kde je Caleb?

V posledním emailu, který jsem od něj dostala říkal, že se semnou setká hned jak budu doma. Ačkoli to bylo téměř před třemi týdny. Tolik se toho za ty tři týdny mohlo změnit. Říkám si, že o věcech příliš přemýšlím. Uf, nemůžu to napětí vydržet.

"Slyšeli jste o Calebovi?" ptám se, snažím se neznít jako bych potřebovala zoufale slyšet odpověď.

"Přišel dnes odpoledne a nechal ti v pokoji vzkaz," říká máma.

Vkaz. Vzkazy jsou špatné. Vzkaz nemůže být dobrý.

"Říkal něco, když tam nechával ten vzkaz?"

Máma vrtí hlavou. "Ne. Jen se zeptal jestli ti může nechat vzkaz a já řekla, že je to v pořádku. Nebyl v domě ani dvě minuty."

Přála bych si, aby cesta domů netrvala hodinu. Po celou dobu letu jsem si představovala stovky různých scénářů našeho setkání. Žádný z nich nezahrnoval vzkaz.

Doma jsem vystoupila z auta a zamířila dovnitř potom co Lou trval na tom, že mi zavazadla přinese nahoru.

Nahoře je můj pokoj, stejný jak jsem ho nechala. Postel je ustlaná a na mojí velké dece leží obálka. Na její přední straně je napsáno Calebovým rukopisem: *Maggie*.

Roztřesenými prsty jsem zdvihla obálku a trhnutím jí otevřela. Pomalu jsem vytáhla vzkaz. Zavírám oči a zhluboka se nadechuju, pak jsem ho otevřela a přečetla co se tam píše:

Pamatuješ si starý dub? Jdi tam a počkej na mě.

Co? Starý dub v Paradiském parku?

Řekla jsem mámě, že se vrátím později. Nehádala se, nejspíš protože jsem byla ze dveří prakticky předtím než jsem dokončila větu.

Je už šero, ale park není daleko. Jdu ke starému dubu. Nikdo tu není, kromě malé veverky běžící po trávě. Čekám deset minut, dívám se nahoru do stromu a divím se, proč chtěl, abych počkala tady a jak dlouho chtěl, abych počkala. Právě když se začínám cítit nejistě, vidím siluetu běžící ke mně.

Poznala bych Caleba kdekoliv. Moje srdce se vznáší.

"Maggie!"

Zastaví se přede mnou, špička ke špičce, totálně bez dechu. Má na sobě roztrhané džíny a obarvené, bílé tričko. Vypadá jakoby se týden neholil a vlasy má rozcuchané.

"Omlouvám se za zpoždění." Natáhne se a prsty mě pohladí po vlasech, které jsou teď dlouhé, protože jsem je téměř rok nestříhala. "Vypadáš skvěle, Maggie. Jinak."

"Díky," říkám. "Ty taky."

Natáhla jsem se a položila mu ruku kolem krku, je mi jedno jak troufalé to je. Nechci se držet zpátky. "Chyběl jsi mi," řekla jsem mu.

Dává mi ruce kolem pasu a přitahuje si mě blíž. "Mám tolik otázek na které se tě chci zeptat. Ale napřed..."

Myslím, že se mě chystá políbit, ale místo toho vytáhle něco z kapsy a zdvihne to. Je to šátek.

"Na co to je?" ptám se.

"Otoč se."

Zvedla jsem obočí.

"Věř mi, Maggie."

Udělala jsem co mi řekl. "Chtěla jsem tě políbit," řekla jsem mu.

Jemně mi dal šátek přes oči a vzadu ho zavázal. "Políbíš. Slibuju. Jen...bud' trpělivá."

Nejsem trpělivá.

Když jsem byla ve Španělsku, moje city ke Calebovy vzrostly do nekonečné síly. Měla jsem kamarády kluky jako svoje spolubydlící a chodila jsem s nimi ven, ale žádný z nich mě neroztřásl vzrušením. Jsem nadšená jen z pomýšlení být zase v Calebově náručí.

"Nic nevidím," oznamuji, když mě vede přes park do auta.

"To je účel, miláčku."

Cítím jak projíždíme ulicemi dokud jsme nezastavili. Otevřel dveře a vyvedl mě ven z auta. Směje se, když mi položil ruce kolem pasu a vede mě dopředu, kdo ví kam.

"Kde jsme?" ptám se, zajímalo by mě jak dlouho bude ještě trvat než bude tohle napětí u konce.

"To se dozvíš dost brzy. Dobře, stůj."

"Můžu si sundat šátek?"

"Ne. Ještě ne." Jedním rychlým pohybem mě Caleb zvedl a kolébá mě v náručí. Omotala jsem mu ruce kolem krku. "Naposledy když jsi mě takhle držel, zmáčel jsi mě ve vodě."

Kráčí v před. "Věř mi, Maggie."

"Věřím. Ale musím být upřímná a říct ti, že smrdíš jako zpocený chlap z posilovny."

"Pracoval jsem. Slibuju, že se vysprchuju jen co ti něco ukážu."

Jde ještě o kousek dál a pak se najednou zastaví. "Dobře, sundej si pásku."

Když jsem to udělala, okamžitě jsem si uvědomila kde jsme. V altánu paní Reynoldsové. Celá podlaha je pokrytá polštáři a malá blikající světýlka osvětlují obvod. Na vrchu polštářů jsou tisíce malých, bílých a červených okvětních lístků růží.

"To je perfektní," říkám bez dechu, když jsem si zula sandály a vstoupila na polštáře. "Kde jsou Lenny a Julio?" ptám se. Víím, že Lou stáhl dům z prodeje a hodně přemýšlel o tom, že ho nechá Calebovi a jeho přátelům. Dokud budou zaměstnaní a nebudou se dostávat do malérů, budou mít střechu nad hlavou.

"Řekl jsem jíím at' spí venku. Dnes v noci jsem chtěl být s tebou sám."

Těžce jsem polkla. "Sám?" Hlavou se mi prohání pikantní myšlenky, které se pro dívku nehodí. "Vážně?"

"Jo. Bylo to tak ztraceně dlouho, bál jsem se, že se vrátíš do Paradise a řekneš mi, že mě nikdy znovu nechceš vidět."

"Já se ohledně tebe bála té samé věci," přiznala jsem.

Oba se smějeme a z nějakého důvodu se cítím lépe, že jsem oba nervózní a opatrní.

"Viděl jsi někdy poslední dobou Brianovo a Kendřino dítě?" ptám se. Říkal mi že příležitostně chodí ven s Brianem a jeho starými středoškolskými kamarády.

"Jo. Roztomilé dítě, i když mám pocit, že z něj Kendra chce mít svojí malou panenku."

"Jaký je jejich vztah?" ptám se.

"Drsný, ale snaží se. Naposledy, když jsem viděl Kendru, sotva se mnou promluvila. Mám podezření, že si uvědomuje, že se na ní nedívám jako na bohyni, kterou chce, aby si všichni mysleli že je."

"Dobře."

"Maggie, chci ti něco říct," říká vážným tónem, když jsme se usadili na plyšové polštáře.

Zavrtěla jsem hlavou. "Ne. Nech mě říct co chci jako první." Tohle nebude snadné. Zhluboka jsem se nadechla a sesbírala všechnu odvahu k vyjasnění všeho. Jsou tu věci, které jsem v sobě držela, protože jsem se bála, ale letos jsem se ve Španělsku něco

naučila. Jeden z mých profesorů řekl, pokud budeš do chladné vody vstupovat po špičkách, přijdeš o potěšení vrhnout se tam po hlavě.

Jdu se do toho vrhnout, bez obav z důsledků. Podívala jsem se na Caleba, na mihotající se světíčka a na krásné okvětní lístky kolem nás.

"Držela jsem se zpátky, protože jsem se bála. Můžeš mi zlomit srdce jako můj táta mámě. Máš nade mnou moc." Z oka mi unikla slza. "Pořád tě miluju, Calebe. Zamilovala jsem se do tebe právě tady, na tomhle dvorku a nikdy jsem nepřestala. Být tenhle rok bez tebe nic nezměnilo."

Caleb se rozhlédl, jakoby přemýšlel o něčem co chce říct a nevěděl jak to dát do slov. "Od chvíle kdy jsme byli zamčení na půdě jsem věděl, že jsem postrádal holku, které by na mě opravdu záleželo a nebyla by zaujatá jen sama sebou. Byl jsem tak dlouho slepý."

"Co se stane až na podzim odjedu na vysokou?"

"Budu tě navštěvovat kdykoli budu moci. Není to daleko." Dotkl se mého nosu. "Chci tě

políbit, ale napřed si potřebuju dát rychlou sprchu." Vyskočil z polštářů a vydal se k domu. "Jen...počkej tady a nehýbej se, dokud se nevrátím. Mám pro tebe překvapení," říká s nervózním podtónem v hlase. Je to tak správné, být zase v Paradise s Calebem. Vím, že pracuje na stavbě a snaží se ušetřit na vysokou. Může to dokázat. Jsem si tím jistá.

Vrátil se zpátky za deset minut, celý čistý. Jeho tričko obepíná svaly na rukách, které jsou větší než když jsem ho viděla naposledy. Jsem si jistá, že je to z každodenní práce na stavbě.

Dívá se na mě s intenzivním výrazem. V minulosti, když jsem ho přichytila, že se na mě takhle dívá, chtěla jsem se štípnout. Myslela jsem si, že jediný způsob jak by se na mě Caleb Becker takhle podíval bylo, když jsem snila. Nevím kdy se ta změna stala. Myslím, že to bylo potom co u něj Kendra zůstala pozdě do noci a povídali si. Potom mi řekl, abych mu věřila a zeptal se mě jestli budu jeho přítelkyně.

To byla ta chvíle.

Koutky úst se mu zkroutili nahoru. "O čem přemýšlíš?"

"O tobě."

"Doufám, že je to dobré."

Usmála jsem se. "Je." Poplácala jsem polštáře. Stále jsme si nedali pusy a já nemám zájem být právě teď trpělivá. Vlastně, v tenhle moment bych neměla problém líbat zpoceného, drsného, páchnoucího Caleba. "Pojď si ke mně sednout."

Místo toho, aby se posadil, podal mi ruku.

"Mám pro tebe překvapení."

Pomohl mi vstát a podal mi něco, co vypadá jako dálkové ovládání se spínačem.

"Nebudeš mi znovu zavazovat oči, že ne?" ptám se.

"Ne." Zavedl mě za garáž. Nezřetelně vidím obrys nějaké velké konstrukce. Nemůžu přijít na to, co to je. Stojíc za mnou, pevně mě objímajíc pažemi, Caleb šeptá, "Stiskni knoflík."

Když jsem to udělala, celá konstrukce se rozzářila mihotavými světli...v obrysu...

"Hrad?"

Hrad. Větší verze toho hradu na hřišti.

"Dokončoval jsem ho na poslední chvíli, když tvoje letadlo přistávalo a ztratil jsem pojem o čase," říká Caleb.

Nemůžu uvěřit, že jsem si ho předtím nevšimla. Nevím co říct... "To je hrad. Nemůžu uvěřit tomu, že jsi mi postavil hrad."

Vzal mě za ruku a zavedl mě dovnitř. Jsou tam další lístky rozházené po celé dřevěné podlaze, obklopující spoustu polštářů a dek ve středu.

"Je to jako v nebi," říkám, když jsem vzhledla vzhůru na otevřené nebe nad námi. Je to přesně jako v tom parku, ale lepší. Tentokrát nejsme na útěku od všeho a všech.

Caleb se posadil na polštáře. "Nebe, jo?"

"Rozhodně." Jsem šokovaná, když kloužu na polštáře vedle něj. "Tohle je úžasné, Calebe. Postavil jsi ho sám?"

"Lenny a Julio mi pomáhali, ale navrhl jsem ho."

Dívám se na chlapce změněného v muže, který je láskou mého života.

Z kabelky jsem vylovila malou krabičku a podala mu jí. "Tady. Je to dárek, který jsem ti přivezla." Když sundal víčko a vrstvy uvnitř, dodala jsem, "Měla jsme hodiny výroby šperků." Vytáhl koženou šňůrku s přívěskem. "Je to meč," řekla jsem mu.

Zasmál se. "Poznal jsem co to je. Je opravdu pěkný. Líbí se mi." Pověsil si ho kolem krku. Líbí se mi, když má na sobě něco, co jsem mu vyrobila.

"Symbolizuje sílu," říkám. "Připomíná mi tebe."

Překvapujícím pohybem si klekl přede mě. Srdce mi poskakuje v hrudi.

Odkášlal si.

Zhluboka se nadechl a narovnal se v ramenou. "Dobře, dohodneme se. Bylo peklo být minulý rok bez tebe. Každý den tu bylo něco, co mi tě připomínalo."

Vzala jsem jeho tvář do dlaní. Když jsou moje rty nadosah jeho, ptám se, "Myslíš si, že to můžeme zvládnout, Calebe? Myslíš, že nám to vydrží?"

"Dostali jsme se do pekla a zase zpátky. Zvládneme to. Miluju tě, Maggie Armstrongová a vždycky budu."

"Slibuješ?"

Lehli jsme si na polštáře a on mi začal klást malé, pomalé polibky na krk. "Věř mi," zašeptal mi proti rtům. "Maggie, ty jsi můj ráj."

Koniec

Ďalšie knihy môžete nájsť na maily:

eboookyczsk@gmail.com

Heslo je:

milujem knihy